ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\301\Sikl_Jaroslav-Mrtve_komando.pdb

PDB Name: Sikl_Jaroslav-Mrtve_komando
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JAROSLAV ŠIKL

MRTVÉ KOMANDO
/ Robert de Boheme /

... (I) ...
CIRKUS NA OKRAJI MĚSTA jako by vypadl z knížek ilustrovaných pány Tichým nebo Lhotákem. Stejně tak hýřil barvami. Girlandy hadříků, praporků a vlaječek se valily z vrcholků stěžňů dolů, navazovaly na barevné skvrny maringotek, které byly ještě navíc obšity závěsy, připomínajícími ve své pestrosti ceníky barvířského průmyslu. A na tom plakáty vytrubovaly světu, že jihočeský Pelhřimov navštívil právě v těchto horkých dnech léta toho roku cirkus OTAVA, kde nejlepší artisté z Československa a okolních zemí předvádějí denně publiku od devatenácti hodin vrcholné ukázky svého kumštu. Na plakátu byl vymalován muž ve stoji se zavázanýma očima na hřbetu cválajícího koně. Muž měl v rukách dýky, které házel proti ženě stojící kdesi v pozadí. Žena na plakátu byla dýkami téměř obkreslena - což zřejmě svědčilo o nevšední dovednosti muže. A přes to se navíc ještě svítivou rumělkou táhl nápis ROBERTO - MUŽ NESELHÁVAJÍCÍ PŘESNOSTI.
Naproti cirkusu, za oknem nedaleké hospody se tu a tam zableskly tři lysé upocené lebky, tak jak se jejich majitelé naklonili z osvěžujícího přítmí šenkovny do červencového slunečního žáru. Tři strejcové seděli vedle sebe na dlouhé lavici, aby aspoň trochu pochytili ochlazující průvan, který v hostinci pomáhal vytvářet jakž takž přijatelné ovzduší. V bezzubých ústech žmoulali dlouhé zahnuté pěnovky a popíjeli zvětralé pivo, ryčná hudba od cirkusového stanu k nim doléhala jen tiše zpovzdáli, protože dědové byli už řádně nahluchlí. Tlustý hostinský měl zato uši v pořádku, střídavě klel, otíral si zpocené čelo, upíjel malé doušky piva a zacpával si uši.
"Zatracený komedianti," nadával. "Nedaj pokoj a nedaj. Probuděj se, místo snídaně si pustěj gramofon, žerou ho celej den a vypnout ho samosebou uměj, až když jdou spát. Spát choděj pozdě, vstávají brzo - kdo to má k sakru vydržet..."
Najednou jako když utne: uprostřed refrénu píseň zmlkla.
Strejcové zklamaně protáhli obličeje a hostinský překvapeně vystrčil hlavu na náves. Od stanu, hýřícího barvami, se k hospodě blížil muž. Šel houpavým, pružným krokem, silná ramena úctyhodných rozměrů a nakláněl se dopředu, jak to dělávají někdy boxeři. Měl na sobě tmavorudé vlněné tričko, vybledlé a praním napůl sedřené texasky a na nohou vybledlé tenisky. V ruce si pohazoval čímsi, co se v horkém slunečním žáru hodně blýskalo. Když vešel do hospody, neměl v rukou už nic. Krátkým úsečným pohledem probodl lokál, pak pozdravil a řekl:
"Trochu horko, co?"
A usmál se dobrácky od ucha k uchu.
Strejcové na bidýlku se zavrtěli. Byli už dost staří, aby odpovídali na kdejaký pozdrav.
Hospodský cosi zabrumlal a dál si utíral proudy potu z čela. Muž pokrčil rameny, trošku, jen tak pro sebe se pousmál, přešel k oknu, u kterého předtím stál hostinský, a když uviděl přímo naproti cirkusácké ležení, chápavě pokýval hlavou, popošel ke kulečníku, hřbetem dlaně sekl do bílé koule a pak se posadil do rohu místnosti. Chvíli si mlčky měřil místnost a pak se pohledem zastavil na hostinském. Ten jako na povel si rukou popotáhl kalhoty, které se mu zastavily někde pod pupkem, a rozklátil se k návštěvníkovi.
"Dáte si...?"
Muž se zamyslel. Blýskl pohledem do kalných sklenic strejců u protější stěny a pak se obrátil zpátky k hostinskému.
"Zrovna dnes jsem dostal náramnou chuť na pravou, nefalšovanou skotskou whisky," řekl vážně. Kvočny u okna začaly kdákat.
"A my ji zrovna dneska nemáme. Čili - dáte si pivo, co? Jestli chcete, můžu vám ho něčím stříknout."
Muž pozvedl tázavě oči.
"Rumem jako teda...," dodal hostinský. Muž se zamyslel.
"Poslyšte - nejste vy ten, co jezdí na tom koni a vobtesává tu ženskou nožema?"
Muž jako by otázku neslyšel. Objednal si.
"Tak teda pivo, samotný pivo."
Byla to správná míra, co mu hostinský natočil. Možná že až moc správná. Pivo se vůbec nezdálo kalné, jen orosilo stěnu sklenice kapkami a pěna byla hustá a bílá jako rozšlehaný tvaroh. Muž zvedl půllitr před ústa a na rukou mu naskákaly provazce svalů.

Hostinský nad ním zůstal tázavě stát a pak pokračoval ve svém vyptávání.
"Manželka s holkou byly totiž v Jihlavě... a vy jste tam vystupovali předtím." Hostinský mávl rukou směrem k cirkusovému stanu, aby zdůraznil, že to "předtím" znamenalo cosi před nynější pelhřimovskou anabází. "Prej to na tom koni děláte moc dobře. Vo tu ženskou uprostřed se stará s holkou strašně bály."
Muž se na hostinského znovu podíval, takovým zvláštním studeným, pitvajícím pohledem. Pak podruhé pozvedl sklenici ke rtům a vypil ji na jeden ráz. Hostinský se ošil. Zábava s hostem zřejmě nějak vázla. Sebral prázdný půllitr a nervózně, tak aby se neřeklo, zamumlal:
"Vy se ale umíte podívat do sklenice...," a pak se odkolébal k pultu.
Dědové u stěny se bavili a tiše se chechtali. Hostinský nevěděl chvíli co s rukama, a snad proto zmizel ve dveřích za šenkem. Jeden ze strejců se smíchem rozkašlal. Zvedl se a přišoural se k mlčenlivému hostovi.
"Starej Florián má z vás ňák nahnáno - co?"
Muž si zapálil partyzánku, počkal, až se dřívko zápalky zkroutí, a pak odpověděl.
"Ze mne? A proč prosím vás?"
Děda se zase rozchichotal. Podíval se na mužovy svalnaté ruce.
"Asi se bojí, že kdybyste mu jednu dal, tak že by nevstal..."
Ta myšlenka ho zřejmě rozveselila, a tak se rozjařeně odšoural ke svým společníkům. Ti na něho obdivně hleděli a pokyvovali hlavami. Strejc u nich stoupl rázem v ceně.
V tu chvíli se znovu otevřely dveře za šenkem a z kuchyně vyhlédla ženská hlava. Asi padesátiletá, buclatá, ne zrovna nejlíp upravená. Krátce se podívala směrem k muži v temně rudém tričku a v opraných texaskách a hned zase zmizela vevnitř.
Za chvíli se dveře otevřely dokořán. Vešel hostinský, balancující dvě skleničky, vrchovatě nalité hnědou tekutinou. Došel k osamělému hostovi, položil tác se skleničkami na stůl a bez vyzvání si sedl naproti.
"Když sem říkal, že whisky nemáme, tak sme ji taky neměli. Teda, jako hospoda! Jenomže když ji nemá hospoda, eště nikde není psáno, že by ji náhodou nemoh mít samotnej hostinskej. Samozřejmě že ne na kšeft, ale třeba aby si z ní sám čas vod času cucnul. Copak se hostinskej nemůže taky napít něčeho pořádnýho?"
Strčil skleničku i s podnosem mužovi pod nos.
"Vochutnejte, abyste věděl, že jako tento..."
Muž se na hostinského podíval svým zkoumavým studeným pohledem, ale pak se mu najednou kolem rtů přece jen objevil náznak úsměvu. Hodil do sebe půl skleničky a požitkářsky nápoj poválel po jazyku. Pak pokývl hlavou a pro sebe zabručel: "Starej dobrej Honza Procházka..."
Hostinský nevěnoval pozornost familiárnímu oslovení značky koncernu Johnyho Walkera, ale zato se k hostovi důvěrněji naklonil. "Tak teda kvůli těm vašim nožům. Stará vás poznala. Prej jste to asi vy. Jako ten Roberto. Co mu tleskaly s malou v Jihlavě. Nevěděli sme, že sem do Pelhřimova přijedete. Mohla si na vás klidně počkat i tady. Jenomže našincovi nikdo nic neřekne. Nemusely se courat tak daleko." A potom trochu nelogicky dodal: "Vony tam byly beztak u tchána."
Muž se konečně odhodlal promluvit. Smál se přátelsky na hostinského a povídá:
"Do Jihlavy... Takový flák cesty... A líbilo se jim to aspoň?"
Hostinský viditelně pookřál. Konečně se mu podařilo hosta získat pro sebe.
"Strašně! Celou dobu básnily vo tom chlápkovi s nožema. Jako teda vo tom Robertovi. Že si prej vyleze na koně, zaváže voči a na deset metrů vobšije ženskou kudličkama - jedna radost. Tak mi napadlo, jestli to nejste vy?"
"Na deset metrů to není. Tak sotva na vosum. Na sedum, vosum metrů!"
Jenomže hostinský chtěl vědět svoje. "Na sedum nebo na deset, na tom nesejde. Já bych chtěl vědět, jestli ste to vy, nebo ne!"
"Jsem - a co má bejt?"
Hostinský se zašklebil od ucha k uchu.
"Nic, jenomže já sem vo tomhle moc čet. Prej to uměj Mexikáni, Američani a kdo ví, kdo ještě. Ale Čech?
Vo tom sem nikdá neslyšel! Tak jenom, kde ste se to naučil? Jestli v Mexiku... anebo tady!"
Muž se na hostinského zase zpytavě podíval. Ten jen polkl, ale hned se začal bránit.
"Já nechci bejt moc zvědavej... ale to víte... Člověk se chce dozvědět nový věci..."
Muž se znovu usmál.Tentokrát nějak pobaveně. Dědové od vedlejšího stolu natáhli uši. Nechtěli, aby jim ze zpovědi uteklo třeba jen slovíčko.
"Ani v Mexiku, ani tady. Naučil jsem se házet..., protože se mi to líbilo. A protože jsem to potřeboval."
Muž sáhl po pivu, ale hostinský ho předešel.
"Počkejte s tím pivem. Já tam ještě jednu skleničku vyždímám."
A znovu zmizel ve dveřích s nápisem KUCHYNĚ - VSTUP ZAKÁZÁN!
Dědové se uchechtli do svých troubelů.
"Hergot, ten vám ale podstrojuje. Taková whiska, ta musí bejt řácky drahá. Určitě takovou dvacku. Nebo i víc..."
Debata byla přerušena. Hostinský se vrátil s další skleničkou. Postavil ji před hosta.
"Tak ani v Mexiku, ani tady...," snažil se navázat nit hovoru. Muž zatřepal odmítavě hlavou.
"Ani tam, ani tady."
Jeden z dědů se osmělil. Vytáhl pěnovku z úst a zeptal se:
"A to ste hned jako s tím šel k cirkusu?"
Muž se trochu zamyslel a pak se zpytavě na dědu podíval.
"Jo, byl to totiž takovej zvláštní cirkus. Se zvláštníma lidma. Jeden z nich je teď ředitelem fabriky, druhej velebníčkem a

třetí prodává ve velkým víno. Každej má svoje jistý. Jenom já jsem ztvrdnul v plátěný boudě. Plácám se od města k vesnici, od vesnice k městu. S nožema na vzdálenost osmi metrů..."
Muž se zvedl a hrábl rukou do kapsy.
"Kolik to dělá?"
"To pivo dvě dvacet, ta whisky byla ode mne."
Muž pokrčil rameny. Položil na stůl tři koruny, zvedl ruku, jako by chtěl cvrnknout do štítku čepice, a vykročil ke dveřím.
"Tak děkuju... a přijďte za mnou grátis do cirkusu!"
V místnosti bylo chvíli ticho. Pak se jeden z dědů zašklebil.
"To je ňákej srandista. Bejvalí cirkusáci... a jeden z nich je prej velebníček, druhej ředitel a třetí kšeftuje s vínem. Hahaha...!"
Druhý zakončil debatu lapidárněji.
"Jo... ale von asi kecá!"

MUŽ VYŠEL před hospodu. Vzduch se chvěl žárem a cirkusový stan na druhém konci proluky se ve slunci vlnil, kolébal a zase ztrácel, vypadal spíš jako nějaký přelud, šálení smyslů než jako skutečný, nefalšovaný cirkusácký stan. Veselé barvy zobrazující muže na cválajícím hřebci svítily do rozpáleného dne, host v rudém tričku se k nim doklátil a zadumaně se podíval na plakát. Pak zalovil v kapsách svých obnošených texasek, v jeho ruce se objevil lesklý, podlouhlý předmět a muž jej jen tak, bez míření, zespodu hodil vpřed. Chvějícím se vzduchem prolétl zářící paprsek a na plakátu přesně uprostřed hrudi na koni stojícího jezdce se zabodl těžký nůž.
Na bílých schůdcích jedné maringotky seděla vysoká, štíhlá - ale už ne nejmladší žena, jejíž vlasy zdobily desítky natáček. Škrábala brambory a zvědavě pozorovalamužovo vrhačské intermezzo.
"Roberte...," vykřikla žena od brambor.
Muž v rudém tričku nezareagoval. Lehce vytrhl nůž, který špendlil plakát k velké dřevěné desce, a poodstoupil.
"Roberte!" křikla žena znovu.
Muž, opět vzdálený od plakátu nějakých osm, deset metrů, se na ni studeně, unaveně podíval. Neodpověděl. Jen zase napřáhl ruku a hodil. Letící nůž se tentokrát zapíchl do hrudi ženy, kterou na plakátě věnčily dýky.
"Co to děláš, Roberte?" křikla žena.
Muž bez jediného slova a pohledu zmizel ve velkém stanu cirkusu OTAVA.

...(II) ...
TÝŽ DEN, V TOUŽ HODINU, jen o nějakých třináct set kilometrů dál směrem na jihozápad projížděl vylidněnými městy, městečky, vesnicemi a vesničkami napříč Francií nejnovější model vozu značky Citroen. Kdyby vůz a muž, který seděl za volantem, prchali před dusnými a nesnesitelnými parny, neměli by kam; od Biskajského zálivu po vrcholky Uralu, od Baltského pobřeží po Středozemní moře - všude teploměry už brzy zrána vyštvaly rtuťové sloupce do závratných výšin a pak jimi nechtěly hnout. Obloha na celé té ohromné rozloze vypadala jako dobře provedená lakýrnická práce - blankytná modř bez jediné skvrny mráčku. Muž za volantem vozu, který měl francouzskou poznávací značku, bordeauxské evidenční číslo, světle žlutý lak na karosérii a zotvíraná okénka, nepospíchal. Vedra mu příliš nevadila; a pokud by mu přece jen nedělala moc dobře, rozhodně by to na sobě nedal znát. Vůbec se snažil, aby na něm za žádných okolností nebylo nic znát; a když se mu - bohužel zřídkakdy - podařilo nepotkat ženu, která by mu padla do oka, dokázal skutečně udržet tvář v němém, nic neříkajícím výrazu. Klidně a spokojeně se držel volantu, kouřil jednu cigaretu za druhou a tiše si pohvizdoval. Cigarety měly silný tmavý tabák a značku Gauloise a muž je kupoval a kouřil jako každý třetí Francouz. Melodie, kterými si krátil dlouhou a úmornou cestu, si píská každý druhý Francouz - ne-li vůbec každý: Gilbert Bécaud jimi okouzlil ženy a svět.
Muž za volantem citroenu získával své bohatství štíhlými lahvemi vína v jedné z nejproslulejších vinařských oblastí Francie - Bordeaux, a smálo se na něj tolik žen, kolik by jich mohl mít Gilbert Bécaud, kdyby o ně stál. Ujížděl na čtrnáctidenní dovolenou do švýcarských Alp. Měl mírně zvlněné černé vlasy s náznakem začínající šedi, vyholený podlouhlý obličej, oblek podle poslední módy; byl bezstarostný, dobře naložený, svobodný, nijak závratně bohatý, ale s dostatkem prostředků, aby si nemusel dělat starosti o budoucnost. O několik hodin později přejel světle žlutý citroen francouzsko-švýcarské hranice; celníci velmi zběžně prohlédli mužův pas, zatímco muž přes jejich ramena velmi důkladně obhlížel děvče za pultem malého bistra; dívka se opírala o pultík pevnými, pružnými prsy. Muž za volantem ukázal zuby a dívka vyzývavě přivřela oči; pak čekala, kdy se otevřou dvířka automobilu; muž pohlédl na hodinky a omluvně píchl ukazovákem do ciferníku. Nevadil mu ani tak čas, jako spíš kilometry, které měl dosud před sebou - ale těžko to té dívce na dálku vysvětlovat. Přesto se rozjížděl jen pomalu a váhavě.
Ženevou projel bez zastávky a hned za městem zahnul do hor. Bylo už pozdě odpoledne a rtuť teploměru se konečně začala umoudřovat. Hlavní třídy města Sionu pomalu plnili chodci a vozovky rychle ucpaly odpočaté automobily; v kavárnách, přestěhovaných do ulice, nebylo k hnutí. Vedle Sionské hlavní pošty rozlévala mladá servírka do skleniček vychlazené víno. Neprofesionálně, ale zcela záměrně se nakláněla nad stolek a černá krátká sukénka se pomalu soukala vzhůru; nohy měla štíhlé, dlouhé a čokoládové; muž za volantem světle žlutého citroenu s francouzskou poznávací značkou a s bordeauxským evidenčním číslem strhl vůz doprava a dvěma koly na chodníku zabrzdil u kavárny.
"Přineste mi, co chcete," řekl servírce a pohlédl jí do tváře ostrým, chladným pohledem, který dívku trochu zmátl. Potom se však pousmál.
Přinesla vychlazenou coca-colu.
"Myslela jsem, když řídíte...," a ukázala na automobil.

"V pořádku," řekl muž. "Od vás bych přijal cokoliv."
S chutí se napil.
"Spokojen?"
Muž z citroenu pohlédl na štíhlá, čokoládová lýtka a pomalu, velice pomalu dorazil až k tmavým, hlubokým očím.
"Nadmíru," odpověděl.
Položil na stůl bankovku, kterou by v coca-colách a v téhle kavárničce nepropil ani za den, a dodal:
"Mohla byste mi poradit, jak se dostanu do Zinnalu?"
"Vy jedete do hor?" vyklouzlo z ní zklamaně.
"Hotel Bellevue."
"Snad bych vám to nakreslila," řekla servírka, vytáhla účtenku, položila ji na stůl a předklonila se. Muž ji vlastně ani neposlouchal; jen jeho pohled zamířil mezi krajky bílé zástěrky a to ho zcela zaujalo - více než ty nejlepší cestovní plány světa.
"Je to vlastně kousek," řekla servírka a narovnala se.
"Já vím," odpověděl muž.
"Já zase myslela, že to nevíte," řekla servírka.
"K vám to odnikud nemůže být daleko...," řekl muž. "V kolik hodin končíte?"
"V jedenáct," odpověděla okamžitě.
"Přijedu si pro vás - jestli na mne počkáte."
"Počkám..."
"Jmenujete se?"
"Karin," odpověděla dívka. "A telefon sem máte na druhé straně účtenky."
"Výborně," řekl muž a ledabyle zastrčil účtenku do kapsičky světlého saka, aniž si ji prohlédl. O to větší pozornost věnoval dívce.
"Tak tedy přesně v jedenáct, Karin. Tak jako ten náš král, který tvrdil, že přesnost je jeho jedinou zdvořilostí."
Servírka zřejmě nic netušila o dějinném výroku Ludvíka XIV., ale pokývla hlavou.
"Přesně v jedenáct," řekla.
Před světle žlutým citroenem poskakoval vytáhlý policista. Tvářil se netrpělivě a krvelačně.
"Předpisy mne nutí, abych vám oznámil, že parkujete na zakázaném místě. Musím vám dát pokutu ve výši pěti franků."
Vlastně toho ani tolik neřekl. Ale každé slovo nejdřív důkladně rozsekal, takže z něho nakonec zbyl jen čirý, koncentrovaný jed. Muž z Bordeaux poplácal citroen po boku a z kapsičky saka vylovil pětifrankovku. Uctivě ji podal policistovi.
Servírka sledovala jejich dialog ze schůdků kavárničky. Francouz k ní ukázal prstem.
"Kdybyste byl jen trochu chytřejší, tak byste u takových pomníků švýcarské krásy sám řídil parkování. A zbytečně neodháněl zájemce."
Pak nastartoval auto a vyrazil ze Sionu ven.

ZA NECELOU půldruhou hodinu vytočil poslední ostrou serpentinu stoupání a před ním se otevřelo další krásné alpské údolí. Silnička stoupala mírně vzhůru už bez zákrutů, údolíčko se stále zužovalo a architektonicky čistě provedená stavba horského hotelu na jeho konci krásně harmonovala s okolím. Muž za volantem se spokojeně usmál. Vybral si tohle údolí i s poklidným hotýlkem jen tak náhodou, podle fotografií z prospektů, a teď viděl, že neprohloupil. Krajina mu už na prvý pohled nabízela všechno, po čem právě toužil: do výše se vypínající vrcholky švýcarských Alp, bystrá a prudká říčka uhánějící mezi skalami; na silnici bylo jako na promenádě, a než dojel na betonové parkoviště před hotelem, minul spoustu hezkých žen, za kterými se musel otočit. Přesně řečeno patnáct. Patnáct proti jedné: ta jediná výjimka představovala letitou dámu, která vedla za ruku malého pravnoučka. Muž zaparkoval vedle růžového forda, z poslední krabičky vyndal poslední gauloisku, připálil si plynovým zapalovačem, dopískal poslední písničku, zmáčkl knoflík na přístrojové desce, kterým se uvolňuje prostor pro zavazadla, a vylezl z vozu. Nohy měl zdřevěnělé, záda otlačená, protáhl se, a potom z hotelu vyšla dáma v růžovém, kypící zdravím a elánem, a hubený, unavený muž s propadlými tvářemi v černém. Zamířili k růžovému fordu.
"Ne že by se mi chtělo" řekl unavený muž vlažně, když otvíral dvířka vozu.
"Nemusíš," řekla žena v růžovém a zamířila pohledem k světle žlutému citroenu. "Našla bych ještě dost takových, kteří by byli rádi. Kterým by moje přítomnost byla potěšením..."
Muž v černém zabručel a usadil ženu na sedadlo vedle volantu. Zabouchl dvířka, a než se otočil, vyslala žena druhý pohled k světle žlutému citroenu.
"Šestnáct ku jedné," řekl si muž z Bordeaux, hodil cigaretu na zem a zašlápl ji... Možná že bude s hotelem spokojen.
Ze dveří hotelu vyhopkal sluha v tmavočervené uniformě. Rukama klátil podél trupu jako orangutan a na dlouhých a hubených nohou poskakoval jako pan Hulot na prázdninách. Muž z citroenu se v podobných typech nevyznal a film o panu Hulotovi na prázdninách nějak propásl. Koneckonců sluha není na dívání, ale na práci, a kufry do předem objednaného pokoje dokáže donést kdokoliv. Slyšel sice kroky, které se k němu blížily, ale růžová dáma v růžovém fordu byla zajímavější... Zkrátka hotelového sluhy si vůbec nepovšiml. Byla to chyba. Všechno další by možná mohlo být úplně jiné...
Ford odjel a muž z Bordeaux křepce vykročil ke vchodu do hotelu.

PŘIJÍMACÍ HALA byla velká a prostorná a architekt, který ji projektoval, si dal záležet, aby ji co nejvíce rozčlenil. V

zákoutích stála křesla, pohovky a stolky, a zřejmě byly pořád využité; v jednom výklenku byl denní bar.
Ani tady se bilance, kterou muž z Bordeaux prováděl takřka mechanicky a automaticky, nijak nezhoršila.
Kromě schodiště s tlustým červeným kobercem byly v hale skleněné dveře do restauračních místností, matné do nočního baru a dřevěné do privátní a zaměstnanecké části hotelu.
"Vaše jméno, pane?" zeptal se recepční úředník.
"Henri Desgraves. Riberac... departement Bordeaux."
"V pořádku, pane. Máte pokoj ve druhém patře. Apartmá číslo třicet osm. Nádherný výhled na Alpy..."
"V kolik otvíráte noční bar?"
"V osm, pane," odpověděl úředník a položil na pult klíč.
"Díky," řekl muž z Bordeaux jménem Henri Desgraves, vzal klíč a zamířil k výtahu.
"Vaše zavazadla, pane, jsou už v pokoji," řekl muž, který obsluhoval výtah. Otevřel dveře, vpustil nového hosta do kabiny, zavřel dvířka a zmáčkl knoflík s číslicí dvě...
Henri Desgraves se osprchoval, oholil, asi hodinu vleže odpočíval na válendě, potom si oblékl černý smoking a odešel na večeři do restaurace. Úderem osmé se přemístil do nočního baru.
Bar byl poměrně velký a dlouhý a stolky v něm byly seřazeny do čtyř řad. Levá krajní řada se táhla od zdi ke zdi; druhá a třetí řada byly kratší o taneční parket a pódium pro taneční orchestr a čtvrtá, poslední, o barové zákoutí, umístěné v rohu napravo od orchestru.
Stolek v rohu nejdelší řady byl volný. Henri Desgraves se posadil a objednal si whisky. Ani tady zřejmě nebylo o krásné a elegantní ženy nouze. A když se před orchestr postavila zpěvačka, byl Henri Desgraves u vytržení.
Zpěvačka byla zrzavá a pravděpodobně i o deset let starší než čokoládová servírka ze Sionské kavárničky, ale nijak to na ní nebylo znát. V nejhorším případě to bylo její plus. A navíc měla jednu neocenitelnou přednost: byla na dosah ruky; byla blíž o celých čtyřicet kilometrů horské jízdy autem. Henri Desgraves ji sledoval chladným a tvrdým pohledem a s podmanivým úsměvem. Neměl rád spěch - v ničem. Ani v lásce. Popíjel pomalu whisky, pokuřoval gauloisky a byl toho názoru, že dřív nebo později ho zpěvačka tak jako tak vezme na vědomí...
V jedenáct hodin vstal, hodil do sebe zbytek whisky a klidně zamířil k recepci. Cestou vyndal z kapsy účtenku ze Sionské kavárničky, pohlédl nejprve na kresbu a potom ji obrátil. Bylo tam dívčí jméno a telefon.
Recepční úředník vytočil číslo a předal Henrimu Desgravesovi sluchátko.
"Karin Durerová," řekl dívčí hlas ze Sionské kavárny.
"Výborně," řekl Henri Desgraves. "Měl jsem strach, že vás už nezastihnu. Že mi utečete. Slíbil jsem, že si vás večer vyzvednu. Říkal jsem, že to k vám nemám daleko. Vzpomínáte si?"
"To jste vy?" řekla dívka a ožila. "Samozřejmě, že si vzpomínám."
"Neslíbilo vám to víc mužů?"
"Ne. Dneska jenom vy..."
"Takže víte, s kým mluvíte?"
"Jistě," řekla dívka. "Ale odkud voláte?"
"Jsem tam, kam bych se bez vás nedostal. Čtyřicet kilometrů od vás. V Zinnalu. Hotel Bellevue... Díky vám jsem dorazil v naprostém pořádku."
"To mě těší. Mám na vás počkat? Bylo už jedenáct..."
"Právě kvůli tomu volám, Karin," řekl Henri Desgraves. Jsem příliš unaven..."
"Prostě jste si to rozmyslel," řekla chladně. "Chápu, nemusíte mi nic vysvětlovat. Dobrou noc..."
"Moment, Karin. Nepokládejte sluchátko. Mýlíte se. Strašně rád vás uvidím a nic jsem si nerozmyslel. Strašně rád bych vás uviděl, jestli budete mít ještě zájem. Hned zítra a potom kdykoliv."
"Jestli to myslíte vážně, tak tedy zítra. Ve stejnou hodinu."
"Jste milá, Karin. Děkuji vám. Platí... Budu se na vás těšit. Mám vám popřát hezký večer nebo dobrou noc?"
"Radši dobrou noc," řekla čokoládová servírka. "Tak tedy dobrou noc."
"Dobrou noc."
Henri Desgraves položil sluchátko do vidlice a na pult hodil několik franků.
"Mimochodem - jakže se jmenuje vaše zpěvačka?" zeptal se.
"Nancy Lee," odpověděl recepční úředník.
"Díky," řekl Henri Desgraves a přiložil další frank.
"Přejete si ještě něco, pane?"
"Ne, děkuji."
Potom se Henri Desgraves vrátil do baru a všímal si jenom dvou objektů: skotské whisky a zpěvačky Nancy Lee.
Whisky vzala Desgravese na vědomí dřív. Ale barová zpěvačka nakonec taky.

CHATA, která byla dependancí hotelu, měla dvě patra, dřevěnou terasu kolem dokola a vedla k ní od hotelu vozová cesta, nebo přesněji vyjeté koleje napříč loukou. Henri Desgraves držel Nancy Lee kolem ramen a zpěvačka držela Desgravese kolem pasu. Tak trochu i proto, že si navzájem pomáhali v udržení rovnováhy. Až na nějaké to škobrtnutí o drny došli celkem dobře. Před vchodem do chaty se Henri Desgraves zastavil.
"Všichni už spí," řekla zpěvačka tiše.
"Kdo všichni?"
"Kapela. Kapela a jejich rodinky."
"Nevěděl jsem, že hudba chodí spát se slepicemi. Ještě že ty..."
"Ještě že nejsem slepice," řekla Nancy. "Půjdeš nahoru, Henri?" Henri Desgraves mlčel.

"To okno," řekla Nancy Lee a ukázala rukou do tmy někam nahoru, "vidíš? V prvním patře, třetí zleva... To je můj pokojík..."
Henri Desgraves pohlédl na horskou chatu. Všechna okna byla stejná a tmavá, a kdo by se s nimi počítal.
"Vidím," odpověděl.
"Tak pojď," řekla zpěvačka něžně a vzala ho za ruku.
"Nezlob se, Nancy. Ale nepůjdu."
"Je ti něco, Henri?"
"Je mi nádherně," odpověděl Desgraves.
Zpěvačka se postavila těsně před něho.
"Tak přece pojď," naléhala vzrušeně.
Henri Desgraves neuhnul.
"Pít víno a milovat ženy je takřka totéž," řekl a cítil, jak se mu hladké a vláčné prsty s ostrými nehty zatínají do krku. "U nás v Bordeaux se víno ochutnává pomalu. Po doušcích... Rozumíš, Nancy?"
Zpěvačka prudce kývla hlavou.
"Takhle?" vyhrkla a pootevřenými rty se mu přisála na ústa.
"Nancy," řekl Henri Desgraves, když zase mohl promluvit. "Nancy, s láskou je to zrovna tak."
"Ne," řekla zpěvačka.
"Je," řekl Henri Desgraves. "Přece si už dneska v noci nedáme to nejlepší. Přece se už dneska v noci nevypijeme do dna. Máme na to celých dlouhých čtrnáct dní a nocí... Víš, jaká je to doba?!"
"Ne," opakovala umíněně.
"Ano, Nancy."
Cítil, že najednou ochabla. Ustoupila o krok a mlčky a nenávistně si ho prohlížela.
"Ty tvoje oči," řekla po chvíli. "Taky mě to mohlo napadnout hned... Jsi surovec, Henri. Prachsprostý obyčejný surovec." Pak se prudce otočila na podpatku.
"Na shledanou, Nancy. A děkuji za krásný večer. Kdybys bývala chtěla, mohli jsme ještě zůstat v baru. Mohli jsme ještě něco upít... Ale i tak to byl hezký večer. Na shledanou, Nancy."
"Sbohem," řekla zpěvačka.
Rozběhla se k domu, zalomcovala klikou, pak zmateně prohrabovala kabelku; cvakl klíč a práskly dveře. Henri Desgraves se nehýbal; trochu se smál a trochu se šklebil a v podstatě mu bylo dobře. Zítra je taky den...
V prvním patře, ve třetím okně zleva se rozsvítilo malé světlo.
"Na shledanou, Nancy," řekl Henri Desgraves tiše a pro sebe. A myslel na měkkou, bílou a čistou postel, tak jak ji uviděl a zanechal ve svém luxusním a pohodlném hotelovém pokoji.
Hotel Bellevue byl zamčený, vstupní hala skoro temná a taky na chodbách a v patrech se svítilo jenom tak, aby se neřeklo - orientačními světly; sem tam unikala z několika hotelových pokojů slabá záře škvírami mezi zdmi a těžkými záclonami.
Neon nad vchodem osvětloval parkoviště aut. Světle žlutý citroen stál zase vedle růžového forda, ale v tom neónovém světle si neměly vozy co vyčítat: oba byly mírně dozelena. Henri Desgraves zazvonil na zvonek vedle dveří. Zaslechl šoupavé kroky. Hotelová hala vzplála světlem. Muž, který se blížil, měl na sobě tmavo-červenou hotelovou uniformu, rukama klátil jako orangutan a na dlouhých a hubených nohou poskakoval jako pan Hulot... S klíčem v ruce se nahrbil nad zámek, odemkl, otevřel dveře, smekl, uklonil se a nastavil rozevřenou dlaň. V druhé ruce držel placatou čepici se štítkem. Když do dlaně dopadla kovová mince, hotelový sluha ji sevřel a kovovým, monotónním hlasem, trochu jako po mozkové mrtvici, řekl: "D-ě-k-u-j-i, p-a-n-e..."
Nebýt toho hlasu, Henri Desgraves by si ho ani tentokrát nepovšiml. A zase mohlo být všechno trochu jinak. Ale ten hlas mu něco připomněl, takže se na sluhu podíval.
Pohlédl na něho jenom jedním okem. Letmo. Ledabyle. A v tom okamžiku - oněměl hrůzou ...!
Třesoucíma se rukama si několikrát promnul oči. Že by byl ještě opilý?! Hlouposti. Vyjekl.
Poprvé v životě se vzpíral uvěřit svým očím, protože viděly něco, co na tomhle světě vůbec nemělo být. Viděly to, co by si nevymyslela ani ta nejbujnější a beznadějně chorá, úchylná fantazie. A přece přenášely oči do mozkových center obraz naprosto přesný, jasný, nezkreslený a zřetelný.
Ty oči hleděly s úžasem na sluhovy odhalené vlasy, jemné a bílé jako čerstvě nadojené mléko... Ty oči hleděly na sluhovo čelo, hladké, takřka bez vrásek, a na velkou, vystouplou pravoúhlou jizvu na levém spánku...
Henri Desgraves si jako ve snách sáhl na čelo. Ne. Po jizvě ani stopy. Ale jednou ji tam měl. I když už je to hodně let... Skoro pětadvacet let. A měl i takové bílé vlasy...
Bělovlasý sluha řekl:
"N-ě-j-a-k-é p-ř-á-n-í, p-a-n-e?"
Henri Desgraves přání měl. Ale nezmohl se na odpověď. Zdálo se mu, že je v lunaparku. Sedí na lochnesce. Všechno se s ním točí a houpá. Světla. Strop. Koberce na podlaze. Stěny haly, vykládané mahagonovým dřevem. A v neuvěřitelně krátkých a bodavých intervalech se přímo před jeho očima, hrozivě blízko, vynořovala ohromná, pravoúhlá a vystouplá jizva a bílé vlasy. Možná že nějak takhle ožívá minulost.

POTOM se všechno zastavilo.
"Jistěže mám přání," řekl Henri Desgraves přerývaně. Stál na tlustém koberci, boty utopené ve vysokém vlněném vlasu, oslněný světlem. Hala byla prázdná a na schodišti tiše a měkce doznívaly nějaké kroky. Bylo načase se vzpamatovat. Bylo načase jednat.

Třeba jde jenom o neuvěřitelnou, fantastickou shodu náhod. Třeba... Musí mít jistotu, žádné třeba. Jistotu...!
Rychle doběhl ke schodišti a schody bral po třech. Ale chodba v prvním patře zela prázdnotou a kroky tiše a měkce stoupaly po schodech do dalšího patra.
"Hej... vy...?" zvolal Henri Desgraves. "Haló...! Zastavte se!" Sluha měl velký náskok, ale nijak nepospíchal.
Vzápětí už ho Desgraves dohonil. Položil mu ruku na rameno a obrátil ho čelem k sobě.
"P-a-n-e... ?" řekl sluha.
"Poslyšte!" vyhrkl Henri Desgraves. "Poslyšte, jak jste starý?!"
Na schodišti bylo šero, skoro tma, a úplné ticho. Reprodukovanou hudbu nejspíš pochytaly tlusté koberce. Tam u vchodu se Desgravesovi zdálo, že ji slyší. Možná že nehrála vůbec.
Sluhovi se ve tváři nepohnul jediný sval. Nevypadal na to, že by dýchal; možná že ani dýchat nepotřeboval. Henri Desgraves funěl jako lokomotiva. Jeho pravička pevně svírala tuhé rameno hotelového sluhy. Levou rukou nervózně šmátral po kapsách. Někde by měl mít cigarety.
"N-e-r-o-z-u-m-í-m v-á-m, p-a-n-e..." Sluha prudkým pohybem setřásl Desgravesovu pravici. S nevýrazným pohledem idiota smekl naučeně služební čepici a shrbil se do úklony: přesně jako dole u vchodu. Pak znovu vykročil.
"Jak to, že nerozumíte?!" křikl Henri Desgraves. "Copak je na tom k nepochopení? Chci vědět, jak jste starý! Chci vědět, kolik je vám let...!"
Místo odpovědi nechápavý výraz.
"Chci vědět, jak jste se sem dostal! Chci vědět, co a kde jste dělal za války! Chci vědět, jestli jste byl někdy v Německu... Přestaňte si hrát na idiota! Kde jste přišel k těm jizvám? Jak to, že máte bílé vlasy? Jste Švýcar? Chci vědět vaše jméno!... Tak mluvte, člověče... Proboha mluvte!"
Ale sluha měl na všechny otázky jedinou odpověď: smekl čepici a uklonil se.

HENRI DESGRAVES upíral oči do bílé, nehybné tváře hotelového sluhy. Slyšel jenom vlastní dech. A přesto najednou věděl, že není na schodišti se sluhou sám. Prudce se otočil. Uviděl kašmírový župan, chlupaté nohy v trepkách a býčí krk s hrubým a hranatým obličejem. Tomu muži mohlo být třicet, ale taky míň, mohl mít dva metry, a taky víc, a jako by vyrostl ze země.
"Promiňte... Stalo se vám něco, pane?" řekl.
Obrátil se k hotelovému sluhovi a panovačně rozkázal :
"Oskare, můžeš jít!"
Hotelový sluha strnul. Ale jenom na okamžik. Potom jako stroj prošel kolem stojících mužů a pomalu scházel se schodů dolů.
"Dovolte, abych se představil," řekl muž v županu. "Jsem Kurt-Heinz Bischoop. Ředitel hotelu Bellevue."
Henri Desgraves byl duchem úplně jinde. Chvílemi hodně daleko, chvílemi dost blízko, ale ne v hotelu Bellevue. Rozhodně ne na schodišti mezi čtvrtým a pátým patrem... Jenom pomalu se vzpamatovával.
A trvalo mu dost dlouho, než se soustředil a řekl:
"Henri Desgraves. Velkoobchodník vínem z Bordeaux. Dnes k večeru jsem přijel do vašeho hotelu... Velice mě těší, pane... pane..."
"Kurt-Heinz Bischoop," zopakoval muž v kašmírovém županu klidně. "Můj sluha vám nějak ublížil, pane Desgravesi? Měl jste s ním nějakou nepříjemnost?"
Potom si potřásli rukama. Henri Desgraves konečně nahmatal cigarety. Ředitel hotelu Bellevue byl ve střehu. V jeho ruce se objevila malá pistolka. Zamířil na Henriho Desgravese a z hlavně vyšlehl plamínek.
"Děkuju," řekl Desgraves.
Byl bledý a ruka, ve které držel cigaretu, se znatelně třásla.
"Něco vás muselo vystrašit, pane Desgravesi," řekl muž v županu. "Má to snad na svědomí můj sluha Oskar?"
Cigareta udělala malý zázrak. Henri Desgraves se dokonale uklidnil.
"V žádném případě, pane Bischoope. Nemusíte si dělat starosti. Všechno je v naprostém pořádku... Ten váš sluha... jak že se jmenuje?"
"Oskar."
"Chtěl bych se vás na něho zeptat."
Ředitel hotelu zvedl překvapeně hlavu a podíval se svému hostu přímo do očí. Byl to tvrdý a studený pohled. Leccos na svého majitele prozrazoval. Rozhodně nepatřil - tedy neměl patřit - do výzbroje úslužného ředitele prosperujícího hotelu mezinárodního významu. Ten pohled byl velice krátký. Okamžik nato už zase muž v županu působil dojmem dokonalého ředitele. Henrimu Desgravesovi však tato chvilička stačila. Tomu pohledu rozuměl. Uvědomil si, že řediteli hotelu Bellevue Bischoopovi nemůže ani v nejmenším důvěřovat. A taky to, že se před ním musí mít na pozoru.
"Poněkud neobvyklé přání, pane Desgravesi," řekl Bischoop úslužně.
"Ještě nikdo se o můj personál nezajímal. Když jsem hotel otevíral, vštípil jsem svému personálu do hlavy, že musí být naprosto nenápadný, naprosto anonymní. Rozumíte? Jako by všechno klapalo samo od sebe... A mohu říct, že si žádný host na můj personál nestěžoval ani v nejmenším."
"Něco jako duchové," řekl Henri Desgraves. "Tohle není první hotel, ve kterém jsem, pane řediteli. Rozumím vám. Přesto mě váš sluha Oskar zajímá..."
"Prosím, pane Desgravesi. Ptejte se." Henri Desgraves si pohrával s cigaretou. "Váš sluha Oskar mi kohosi připomíná..." řekl. "Je to už hodně dávno... Nějakých... pětadvacet let."
Ředitel hotelu Bellevue se usmíval.
"Vyloučeno, pane Desgravesi. Můj Oskar je jenom místní - jak bych to jenom řekl - zkrátka poněkud omezený jedinec."

"Souhlasí," řekl Desgraves.
"V hotelu nosí kufry a odpadky z kuchyně. Stěží se naučil jezdit výtahem. Ve styku s hosty ho moc nepoužívám, i když jinak je Oskar naprosto neškodný a nezáludný člověk... Jistě se mýlíte, pane Desgravesi. Zvláště když to už je taková doba..."
Proč tolik slov, pane řediteli?, pomyslel si Henri Desgraves.
"Ale když jste si jist, pane Desgravesi, že vám můj Oskar někoho připomíná... Je to zajímavé... Dokonce velmi zajímavé... Jistě neodmítnete pozvání na malý koňáček... Nebo snad máte raději sherry? Moc rád bych slyšel, koho vám takový - zajisté prominete ten výraz, když bude přesný - idiot může připomínat... Moc rád bych věděl, jaké vzpomínky může ten ubožák vyvolávat u velkoobchodníka s bordeauxským vynikajícím vínem..."
Henri Desgraves se zamyslel. Pan ředitel Bischoop byl zvědavý. Možná až příliš zvědavý. V každém případě se karta obrátila... Nejdřív se Henri Desgraves zajímá o debilního sluhu Oskara. To je asi dost podivné... Ale když v sobě ředitel luxusního mezinárodního hotelu objeví náramnou chuť na zapadlé vzpomínky náhodného hosta, související s jeho nosičem kufrů a odpadků, kterého by ani nemusel znát - to je zajisté ještě podivnější. A k tomu ke všemu - ještě ve tři hodiny ráno.
Kdo nic nedělá, nic nezkazí. Kdo se neptá, moc se toho nedozví.
"Ta věc je příliš stará a vzhledem k dnešku zcela bezvýznamná," řekl Henri Desgraves. "Kromě toho, domnívám se, je dost pozdě... A obávám se..."
Udělal pomlku. Záměrně - chtěl dát řediteli Bischoopovi příležitost. Ale ten jí nevyužil. Možná že k tomu měl důvod. A ten právě Henriho Desgavese zajímal nejvíc.
Ředitel hotelu Bischoop totiž řekl:
"Moje pozvání platí tak jako tak..."
Henri Desgraves pokrčil rameny a zapálil si další cigaretu. Tentokrát k tomu nepotřeboval zapalovač pana ředitele.
"Vlastně jsem měl namířeno ještě do baru," řekl.
"Jsem velice rád, že jsem pouze vystihl váš úmysl a záměr," řekl ředitel Bischoop bodře. Uklonil se a gestem ukázal na schodiště. "Prosím, pane Desgravesi. Bude mi velkou ctí..."

"POZVAL JSEM vás na koňak nebo na sherry," řekl ředitel Bischoop o něco později, když přišli do jeho pracovny. "Pít ale můžete co chcete."
"Dole v baru jsem pil skotskou... Black and White," odpověděl Henri Desgraves a posadil se do křesla.
"Prosím - led nebo sodu?"
"Mám takový hloupý antiskotský zvyk. Každý správný Skot by při něm padl do mdlob. Bez sodovky, pouze s ledem."
Muž v kašmírovém županu neodporoval. Z ledničky umně zabudované v dřevěném obložení pracovny vyňal nádobku s ledem a upravil Desgravesovi nápoj podle jeho přání. Sám si nalil martell.
"Znáte dobře Skotsko, pane Desgravesi?"
Tázaný se na něho podíval zpytavě přes okraj sklenky.
"Myslíte-li tohle Skotsko, to znamená whisky, eventuálně jejich sukně, podkolenky... pak je znám."
Ředitel hotelu Bellevue se usmál a postavil sklenku na stolek. Deska byla nablýskaná a skleničky vypadaly v tom dřevěném zrcadle jako dvouhlavé karty.
"Na zdraví," řekl Bischoop.
"Na zdraví," řekl Desgraves.
Potom se napili.
"Z Francie je do Skotska kousek. Co by kamenem dohodil. Ale i kdyby nebylo... Vzdálenosti dneska nehrají roli. Svět se zmenšil..."
"A tím chcete říci co?" zeptal se ředitel hotelu.
Chvíli si hráli na hypnotizéry.
"Řekl jsem pouze to, co jsem řekl, milý pane řediteli," usmál se o něco později Henri Desgraves.
"A docela určitě jsem tím nic jiného nemyslel."
Ředitel hotelu chvíli přemýšlel; beze slova hleděl přes skleničku martellu oknem do letní noci. Pak ji do sebe naráz obrátil a znovu si dolil.
Henri Desgraves ho pobaveně pozoroval.
"Vypadáte mladě," řekl potom. "Hádal bych vám slabých pětadvacet let."
"Pětadvacet let a sedm měsíců," řekl Bischoop. A pyšně dodal: "Trochu málo na ředitele takového hotelu, jako je Bellevue, nezdá se vám?"
"Snad."
"A když vám prozradím, že jsem navíc i majitelem, co vy na to, pane Desgravesi... ?"
Henri Desgraves se podíval na muže v županu; pan ředitel bude ješita, pomyslel si.
"Asi jste se nemusel vypracovávat z pikolíka," odpověděl.
Ředitel Bischoop se zamračil; polkl naprázdno, ale pak si to rozmyslel - doušek martellu byl lepší než vzduch.
"Máte pravdu, pane Desgravesi. Nemám rád edisonovské pohádky, takže museli vypomoct příbuzní. Vyřešili to tak, že zemřeli. Naštěstí včas. Ředitelem jsem se jmenoval krátce potom, co jsem obdržel dědictví a rozhodl se postavit si ve Švýcarsku hotel. Domníval jsem se, že v turistice budou peníze uloženy nejlíp."
"A co se domníváte teď?"
"Totéž co tenkrát. Turistika je vděčná, když pozná, že se jí věnujete.
Dovede se odměňovat dost štědře... Ale vám to snad nemusím vykládat, pane Desgravesi. Zajisté hodně cestujete..."

"Přijde na to, co si představujete pod slovem hodně. Vychází mi to tak, že se v Bordeaux, kde jsem doma, stačím sotva poohlédnout po úrodě vína na vinicích..."
"Do hotelu Bellevue jste přijel náhodou?" zeptal se ředitel Bischoop.
"Můžete tomu říkat náhoda," odpověděl Henri Desgraves. "Ale není to tak docela přesné. Jednou bych se k vám stejně dostal. Dřív nebo později... Já totiž nikde dlouho nevydržím. Ještě loni jsem byl v zimě v Davosu. Teď jsem u vás... Momentálně chci váš hotel okouknout. Zůstanu jenom několik dní. Ale v zimě - snad - trochu déle."
"Chcete říci, abych se snažil," řekl Bischoop.
"Ale pane řediteli," odpověděl Desgraves s úsměvem. "Vy asi o mně nemáte valné mínění. V jednom kuse mě podezíráte, že říkám něco jiného, než si myslím. Respektive, že tím, co říkám, něco jiného myslím."
"Pardon," řekl ředitel hotelu.
Chvíli ťukal dlouhými nehty po stole. Poté zabodl oči do Desgravesovy tváře.
"Kde jste se setkal s dvojníkem mého Oskara?"
Opět se snažil položit tu otázku jakoby náhodou, aby řeč nestála, ležérně, s trochou přezírání a nedůvěry - a vyšla z toho nedočkavost, nervozita a ukvapenost. A tak trochu i strach z možné odpovědi.
Henri Desgraves neodpověděl hned. Nejdřív vytáhl z kapsy modrou krabičku gauloisek, nechal na sebe zamířit pistolku, která byla stejně hranatá jako hlava muže, zatáhl dlouze z cigarety a teprve potom - když pečlivě zvážil každé slovo - řekl:
"Vy jste se narodil koncem války, pane Bischoope, nemám pravdu?" Ředitel Bischoop se ušklíbl.
"V předposledním roce dohasínající velkoněmecké říše, se kterou, samozřejmě, nemám jinak nic společného. Chtěl jste slyšet tohle? Stačí vám to?"
"Stačí. Ale proč říkáte - samozřejmě... ?"
"Co vlastně chcete, pane Desgravesi?!"
"Jestli se nemýlím, pozval jste mne na koňak. Pokud jste tím mínil jednu skleničku, tu už mám v sobě a mohu tedy jít..."
Pak vstal. Bylo to víceméně gesto. Ale i kdyby nevyšlo, i kdyby na ně Bischoop nenaletěl, to, co mu bezděky prozradil, pro začátek úplně stačilo.
Ale ředitel hotelu vyskočil a zatvářil se pokorně.
"Pane Desgravesi, velice mě mrzí. My Němci jsme poněkud nedůtkliví, pokud jde o dějiny. Není to tak těžké, pochopit nás. Přesto ještě jednou prosím za prominutí."
Podruhé naplnil skleničky. A Henri Desgraves řekl:
"Když jsem spatřil vašeho sluhu, chudáka Oskara, jak mu říkáte, vzpomněl jsem si na šestačtyřicátý rok, krátce po válce. V Norimberku a Kasselu tehdy zasedaly vojenské spojenecké tribunály. Soudily nacistické válečné zločince, jak jistě víte. V jednom z těch procesů figurovali - i když jen nepřímo - vězňové z jistého koncentračního tábora. Nepřímo proto, že žádný nepřežil... Materiály z tohoto procesu naplňovaly po řadu dní první stránky všech novin světa. Hlavními obžalovanými byli velitel tábora sturmbannführer SS Otto Katzke a doktor... jak se jenom jmenoval... aha, už vím... Heinz Mölders... Taky eses... Neříká vám to nic?"
Ředitel hotelu Bischoop poslouchal napjatě a velmi soustředěně. Prudce zavrtěl hlavou.
"Samozřejmě že ne," odpověděl za něho Henri Desgraves. "Byl jste tenkrát příliš malý. Malé caparty obvykle nezajímají novinové zprávy..."
"Budiž," řekl Bischoop podrážděně. "Ale vysvětlete mi konečně, co s tím vším má společného můj sluha Oskar?!"
Henri Desgraves si dával s odpovědí načas. Bloudil očima po pracovně, která byla jako vystřižená z katalogu nějaké nábytkářské výstavy nebo z inzertní části ilustrovaných magazínů pro horních deset tisíc.
"Váš nebohý Oskar?" řekl. "Vlastně nic. Samozřejmě že nic. Jak by také mohl... Až na jednu jedinou maličkost. Až na to, že vypadá, jako by těm vězňům z osnabrückského koncentračního tábora z oka vypadl... Tentokrát jste měl pravdu, pane Bischoope. Tentokrát jste skutečně objevil a vyřkl to, co jsem si sice myslel, ale nevyřkl. Oskar je doopravdy dvojníkem těch vězňů. Pokud si dobře vzpomínám, byli taky tak bělovlasí, a na spánku měli velmi podobné, ne-li úplně stejné jizvy...!"

ŘEDITEL HOTELU Kurt-Heinz Bischoop nereagoval hned. Především se snažil zachovat klid. Chvíli si nehnutě prohlížel pěstěné nehty svých rukou, pak zase hleděl přes skleničku oknem do tmavé noci a v jednu chvíli mu dokonce začalo cukat víčko.
"Oskar je mladší než já, pane Desgravesi," řekl za dost dlouhou dobu. "Narodil se až po válce. Ještě před několika léty byl docela normální muž. Nebo spíš chlapec... Jednou ho našli na dně hluboké strže. S proraženou lebkou. Nejspíš uklouzl a zřítil se. Doktoři mu nedávali žádnou naději. A když se z toho dostal, zůstaly mu na památku vlasy, jaké mívají starci, a rozum, jaký mívají roční batolata..."
"Zapomněl jste na jizvu...," podotkl Desgraves.
"Samozřejmě. A taky ta jizva," řekl ředitel Bischoop. "Jestli podobné jizvy měli za války nějací vězňové, to vědět nemohu. Ale věřím vám, pane Desgravesi... Pak už by mě zajímalo jenom to, co ten doktor s vězni dělal, že vypadali jako náš Oskar? A proč? Jistě to mělo nějaký hlubší důvod..."
Henri Desgraves mlčel. Ředitel hotelu Kurt-Heinz Bischoop napjatě vyčkával. Velmi dlouho bylo ticho. Pak Henri Desgraves uvolněným a bezstarostným hlasem řekl:
"A víte, že už ani nevím?! Nějak se mi to vykouřilo z hlavy. Bůhví proč jsem si zapamatoval tu jejich podivnou vizáž... A kdybyste mě chtěl zabít, víc už si nevzpomenu... Je to taky pěkná řádka let." Omluvně se usmál.
Řediteli Bischoopovi nezbylo než dát mu zdvořile za pravdu. "Apropó," zvolal náhle.
"Kávu mi snad neodmítnete, pane Desgravesi?" Potom se nadechl. "A víte co? Přinese nám ji Oskar. Aspoň si ho

budete moci ještě jednou pořádně prohlédnout..."
Henri Desgraves pokrčil nedbale rameny a ředitel hotelu vstal, přistoupil k psacímu stolu, zmáčkl nějaké tlačítko a kde nic tu nic - najednou se na stole objevil telefonní přístroj.
"Dvakrát kávu," řekl do sluchátka. "A ať nám ji přinese Oskar!"
Potom sluchátko zakryl dlaní a obrátil se ke svému nočnímu hostu.
"Espreso?"
Henri Desgraves kývl hlavou.
"Samozřejmě že espreso!" dodal ředitel Bischoop.

SEDĚLI PROTI SOBĚ mlčky, bez pohnutí, občas se potkali očima a jako by to ve vzduchu zapraštělo vysokým napětím: suše, pronikavě a krátce. Ve zbylém čase pozorovali Oskara. Oskar měl touž tmavočervenou uniformu hotelového sluhy, tmavočervenou placatou čepici se štítkem a pohled, který o nic a o nikoho nezavadí, když nemusí; byl netečný, nevšímavý, nehybný a mrtvolně bledý ve tvářích; toporný, ale naprosto přesný a ekonomický v pohybech; a jako bez ducha.
Předpisově položil před oba muže šálky, konvici, šlehačku, kostkový a přepalovaný cukr. Potom se uklonil, smekl a odhalil zase ty husté, bílé vlasy a velkou, pravoúhlou vystouplou jizvu na levém spánku. Pak odešel.
"Zajímavý případ," řekl Bischoop, když se za Oskarem zavřely dveře. "Leccos se naučil. Umí věci donést, odnést, smeknout, ale samostatně neudělá nic. Jeho myšlení, jeho mozek je vyřazen z provozu...
Politováníhodný případ... Když se mu to tenkrát přihodilo, to tady hotel ještě nestál."
Henri Desgraves dopil kávu, dokouřil, ubrouskem si otřel ústa a pomalu se zvedl z křesla. "Rozehnal jste mé pochybnosti, pokud jsem vůbec nějaké měl. Říkal jsem vám hned na začátku, že jde o bezvýznamnou a zvláště dnes úplně malichernou maličkost... Děkuji vám za pozvání. Byl jste velice laskav."
Také ředitel hotelu Bischoop vstal. "Nikoliv," odpověděl. "Bylo to velice zajímavé. A potom děkuji já vám, že jste mé pozvání přijal... Vy jste byl velice laskav."
Loučili se tak uctivě, zdvořile a chladně, jako by se už nikdy nechtěli setkat. Podruhé a naposledy si podali ruce.
U dveří se Henri Desgraves zastavil. Otočil se a řekl:
"A ještě něco váš ubohý Oskar dovede."
Ředitel hotelu Bischoop sebou škubl.
"Než vejde do dveří, ví, že má zaklepat. Dobrou noc, pane řediteli. Dobrou noc a na shledanou."
Zavřel za sebou dveře.
Ale tak tiše a jemně, jako to před chvílí dokázal hotelový sluha, ubožák a idiot Oskar, to přece jen nesvedl.

ŘEDITEL HOTELU Bellevue Kurt-Heinz Bischoop držel v jedné ruce sluchátko, ve druhé skleničku s martellem; kašmírový župan měl rozepnutý a po čele mu stékaly velké kapky potu. Hezkou chvíli jenom naslouchal.
Pak náhle řekl dost ostře a nahlas: "Můžeš být chvilku zticha?! Kvůli tomu jsem tě přece nemusel budit ve čtyři hodiny ráno. Poslouchej... ! Dneska se tady objevil host, který má veliký zájem o našeho Oskara. Plete se do věcí, po nichž by mu nic nebylo, kdyby nic nevěděl. Ale on něco ví. Rozhodně něco ví. Před malou chvílí pil u mne whisky. V hotelové knize hostů se zapsal pod jménem Henri Desgraves, adresa Riberac, departement Bordeaux. Tvrdí, že je obchodník s vínem a že hodně cestuje... To poslední bude nejspíš pravda. To jeho obchodování může ale být zástěrka pro všechno možné... Je mu tak pětačtyřicet let, ale nevypadá na ně."
Na okamžik zmlkl.
"Henri Desgraves," opakoval znovu.
Pak se napil koňaku a vytřeštil oči.
"Cože?! Co to povídáš?! To není možné! Jsi si naprosto jist?!"
Otřel si zpocené čelo.
"Jestli máš pravdu, pak to ale rozhodně nebude náhoda, že se objevil právě tady a teď! Jestli máš pravdu, mohla by se stát nenapravitelná tragédie..."
Studenýma, bezbarvýma očima těkal po pracovně.
"Věřím ti," řekl pak. "Samozřejmě že to je jediné řešení. Nic jiného nám nezbývá. Spolehni se..." Položil sluchátko; došel pro láhev martellu, nalil si plnou skleničku a hodil ji do sebe. Ani se neotřásl. Potom znovu vytočil nějaké číslo a čekal.

HENRI DESGRAVES stál u okna svého hotelového pokoje a upřeně hleděl do řídnoucího šera. Byl sám a nemusel si hrát na chladnokrevného, bezstarostného a klidného podivína, alergického na debilní obličeje bezvýznamných hotelových poskoků, který bez váhání přijímá ve tři hodiny ráno pozvánky hotelových ředitelů. Byl ve svém pokoji sám, sám se sebou, se svým strachem a úžasem, byl nervózní, roztěkaný a nesoustředěný; skutečnost se mu pletla s fantazií a dávná minulost s nejčerstvější přítomností. Rozbolela ho hlava. Vzal si prášek, hned nato shodil kabát od smokingu, a tak jak byl, i v botách a s cigaretou v ústech, si lehl na měkkou, bílou, pohodlnou postel. Popelník položil do polštáře vedle sebe. Potřeboval se napít. V pokoji neměl nic. Ale lepší žízeň - než Oskar... Potom si vzpomněl na den, kdy tohle všechno vlastně začalo...

TEN PROŠEDIVĚLÝ, elegantní námořní důstojník se v kempu spojeneckých komandos objevil poprvé někdy koncem října devatenáct set čtyřicet čtyři. Skoro se zdálo, že si jeho šofér popletl cestu, že spíš měl jet někam na slavnostní přehlídku nebo do Buckinghamského paláce na audienci ke králi. Stačilo připnout si admirálské či jaké distinkce a mohl jít...

Jenomže na něm vůbec nebylo znát, že by po nějakých distinkcích toužil; na rukávě dvouřadového saka měl znak Velké Británie a v klopě řádové stužky. Na titulováni podle hodnosti si zřejmě nepotrpěl.
Velitel kempu, major Harold Davies, ho taky přijal bez jakýchkoliv formalit. Námořník, na kterém slaný mořský vzduch nezanechal žádné stopy, vytáhl bez dlouhých řečí z náprsní kapsy dvě fotografie a položil je na stůl.
"Ne že bychom to netušili," řekl "Ale abych se přiznal, dost nejasně..."
Major vzal fotografie do ruky a pohlédl na ně svým jedním okem: přes druhé měl černou pásku. Pohlédl na ně zběžně, jako by ho ani nezajímaly nebo jako by jich vídával denně na tucty. Pak zabručel:
"Myslel jsem, že vy víte vždycky všechno."
"Omyl," odpověděl námořník.
"Samozřejmě že existují věci, o kterých nevíme. Ale je zase pravda, že je jen málo věcí, o kterých bychom neměli alespoň matnou představu."
Major Davies si vzal na pomoc zvětšovací sklo a pozorně si fotografie prohlédl. Byl ramenatý a málokterá židle si byla před ním jistá. Fotografie samy o sobě byly dostatečné velké, ale v jeho rukou se ztrácely jako nezvětšený a jenom okopírovaný negativ.
"Takže vy vylučujete, že by mohlo jít o omyl?" zahučel.
"Za ta léta, co se spolu známe a spolupracujeme spolu, byste se už přece jen mohl naučit výzvědné službě důvěřovat" řekl klidné námořník. Ale v levém koutku mu to hrálo posměšným, pokřiveným úsměškem. "Samozřejmě že nejde o mýlku. Ten holandský vězeň měl ve všem všudy pravdu. I když se zdravý rozum, jako je váš, tomu zpěčuje věřit. Ovšem někdy i zdravý rozum může být přítěží, milý majore... Jen se dobře podívejte na ty letecké snímky... Vidíte ten lom? Ty postavy kolem? Přesně tak o tom ten koncentráčník mluvil."
Major Davies pokrčil rameny.
"Koukněte se," řekl, "mně to může být nakonec jedno... Já jsem tady od toho, abych vám cvičil lidi, jaké potřebujete. A co už si s výsadkem uděláte, kam je pošlete, to je vaše věc."
Námořník zavrtěl hlavou. Jeho levý koutek úst byl pořád níž než pravý
"Ne tak docela, majore. Máme po invazi, Rusové jsou už v Prusku, válka co nevidět skončí. Tohle bude s největší pravděpodobností poslední velký případ - slyšíte dobře, majore - poslední velký případ vašich komandos"
Potom bylo chvíli ticho, jen židle pod majorovým tělem znovu nebezpečně zapraskala.
"Potřebuju ty nejlepší z nejlepších," dodal námořník. Major Davies se ušklíbl. "Vy jste někdy potřeboval někoho jiného?!"
"Ovšemže ne, majore. Ale uvědomte si, že máme na krku konec války. Nakrásně se vám může stát, že ty ostatní už nikdy nikam nepošlete. Zůstanou vám tady jenom pro ozdobu."
Pak přešel do úředního tónu a major Davies si uvědomil, že je konec s diskusemi.
"Potřebuju šest mužů, specialistů pro boj zblízka. Nepovezou s sebou žádné hračky. Budou mít pouze své ruce - a nože. Tři měsíce si je vezmu pod dohled. Trochu je vyzdobíme a upravíme, ale to teď není podstatné. Na cestu tam i zpátky jim dáme letadlo. Musíme bezpodmínečně dostat za frontu jak velitele tábora, tak toho šíleného doktora. Po válce by se nám mohli ztratit z dohledu. A jestli na nikoho nečeká provaz, tak na ty dva určitě..."
Nadechl se a trochu posměšně a s patosem řekl:
"Šest chlapů pro poslední velký podnik téhle prašivé války! Šest komandos majora Harolda Daviese!"

PŘED ZTEMNĚLÝM hotelem Bellevue zastavilo nákladní auto.
Zaskřípaly brzdy a po chvíli něco zvonivě udeřilo o betonový chodník.
Vrzla vrata.
"Mléko?" zeptal se kdosi. "Jako obyčejně..."
Takřka současně se ve druhém patře v pokoji číslo třicet osm ozvalo zaklepání. Ten, kdo stál na chodbě, klepal zlehka, ale zdaleka ne váhavě.
Henri Desgraves se prudce posadil. Upřeně a překvapeně civěl do prázdna před sebou. Zavadil přitom o popelník a popel se rozsypal po bílém polštáři.
Pak cvakla klika a rozletěly se dveře. Na prahu pokoje stál - Oskar! ! Stál tam tiše, nehybně, a probouzející se ráno a noční osvětlení z chodby v pozadí podmalovalo strnulou tvář s pravoúhlou jizvou na levém spánku; měl tmavočerveňou uniformu, ale čepice mu chyběla; bílé vlasy svítily jako svatozář.
Henri Desgraves se bezděčně přikrčil. Oskar sáhl rukou k čelu, smekl prázdnou rukou a uklonil se. Pak ze sebe vyrazil:
"P-o-j-ď-t-e s-e m-n-o-u, p-a-n-e !!!"
"Kam, Oskare?"
"N-e-j-s-e-m O-s-k-a-r," zachrčel sluha.
Henri Desgraves horečně přemýšlel. Mohl sluhu vyhodit, mohl zavřít dveře a třeba zítra odjet. Ale Desgraves miloval vzrušení a boj. Ještě chvíli kombinoval, přemítal, rozmýšlel se. Pak vstal, oblékl si kabát, přistoupil ke skříni, otevřel ji, posadil se na bobek, a tak, aby mu nebylo vidět na ruce, zašátral v kufru. Prsty nahmataly chladnou ocel. Ještě na chvíli se uprostřed pokoje zastavil. Vlastně ani nebylo o čem uvažovat. Přece neuteče.
"Můžeme jít," řekl.
A odhodlaně vykročil za sluhou.

PROŠEDIVĚLÝ, elegantní námořní důstojník a hromotlucký major Davies se vydali na cvičiště. Vzduch voněl čerstvě spadaným listím a mořem, které šumělo nedaleko.
Před valem, porostlým bodláky, postávala dvojice mužů. Starší muž cosi vysvětloval a mladší mezitím nabíjel

bubínkový revolver. Na valu byly upevněny mechanické terce a oba muži se k nim otočili zády. Starší poodstoupil, znenadání tleskl a mladší se bleskurychle otočil a do terčového mechanismu vypálil pět ran.
Major Davies řekl:
"Ten starší, to je Američan. Ken Quarry. Možná nejlepší instruktor pudové střelby za velkou louží. Ten mladší - ani byste neřekl, že není z Texasu. Je to vinař odněkud z Bordeaux.."
"Pardon" přerušil ho námořní důstojník.
Přistoupil k valu a prohlédl si terčíky. Bylo jich pět a v každém - takřka přesně ve středu - zásah.
"Až skončí válka" pokračoval major Davies, "pošleme ho na mistrovství světa v rychlopalbě. Jestli si zapamatujete jeho jméno, zapamatujete si jméno budoucího mistra světa."
"A jak se tedy jmenuje?"
"Henri Desgraves," odpověděl major Davies.
"O.K.," řekl námořník. "Tak to by byl první..."

S RUKOU V KAPSE, s nastraženýma ušima a očima a tři kroky za bělovlasým sluhou prošel Henri Desgraves schodištěm do přízemí a dveřmi s nápisem: VCHOD POUZE PRO SLUŽEBNICTVO do podzemních částí hotelu Bellevue. Sklepení muselo být velké, prostorné a hluboké, ale čím hlouběji a dál Henri Desgraves za sluhou kráčel, chodba se stále víc a víc kroutila a zužovala.
Sluha se ani jednou neohlédl. Nepotkali jediného člověka. Před těžkými kovovými dveřmi s nápisem KOTELNA se bělovlasý sluha zastavil. Henri Desgraves na okamžik zaváhal. Pak zastrčil pravou ruku hlouběji do kapsy a řekl:
"Tak co je?"
Sluha otevřel dveře a vstoupil. Desgraves za ním. Kotle, trubky, nádrže, měřicí přístroje, bojlery, zkrátka kotelna jako každý jiná. Kdyby si chtěl prohlížet kotelnu, nemusel by jezdit až do Švýcarska do hotelu Bellevue v Zinnalu.
Sestoupili po železných schodech. Henri Desgraves se rozhlížel. Nikde sebemenší pohyb anebo šramot. Pak najednou cvakl zámek a Henri Desgraves se bleskurychle otočil...
Pozdě. U kovových dveří, jimiž právě vstoupili, stál vysoký bělovlasý muž s pravoúhlou jizvou na levém spánku. Nebyl to ani Oskar ani sluha, který pro Desgravese došel. Do kapsy špinavých montérek zastrkával klíč.
Henri Desgraves byl v pasti. Pak zaslechl z opačné strany nějaké zvuky. Ohlédl se. Sluha v tmavo-červené uniformě zmizel, ale místo něho se objevili další dva mohutní bělovlasí mužové s jizvami na čele. Postupovali pomalu a tvrdohlavě jako buldočí, shrbení do zápasnického střehu. Muž u železných dveří měl v ruce provaz se smyčkou, jeho bělovlasý druh dole svíral klacek. Desgravesova ruka vletěla do náprsní kapsy, kde měl schovaný revolver. Zasunul ho tam, když se v pokoji objevil Oskar, léta ho nosil jako neužitečnou rekvizitu - teď mu najednou měl zachránit život.
Ve stejnou chvíli, kdy Desgraves pozvedl hlaveň svého malého koltu, bělovlasý muž napřáhl klacek a hodil.
Oba zásahy byly mistrovské. Henri Desgraves nezapřel naděje, které do něho kdysi major Davies vkládal, když tvrdil, že jednou bude mistrem světa v rychlopalbě. Kolt v jeho ruce ostře štěkl a muž se smyčkou v ruce se zapotácel, rozhodil paže a skácel se na zem. Na levé straně jeho černé košile se objevila krev.
Jenomže v týž okamžik dopadl těžký klacek na Desgravesovo zápěstí. Henrimu projela rukou ostrá bolest a neměl už čas stočit revolver proti novému útočníkovi. Maličký kolt, nazývaný výrobcem bůhvíproč Cobra, mu vypadl z ochromených prstů.
A současně se na něho řítil druhý muž. Jeho pěsti vpadly Desgravesovi do obličeje a sjely na krk, kde se prsty pevně sevřely.
Desgraves se naposledy rval ve válce. Ale znalosti a profesionalita školeného průzkumníka mu zůstaly. Nakrčil rameno a loktem napůl ochromené ruky udeřil albína do žaludku. Muž hekl a tlak jeho prstů na krku povolil.
Po schodech se ale sápal třetí útočník. Desgraves skrčil koleno a prudce kopl škrtiče do rozkroku. Jeho stisk definitivně ochabl. Opřel se oběma rukama o zábradlí schodiště kotelny a ještě jednou vymrštil nohu, tentokrát proti poslednímu zjizvenci.
Noha v lesklých lakýrkách zasáhla muže přímo pod bradu. Normálně by Desgraves tak vysokého kopu nebyl schopný, ale zábradlí, o které se podepřel, mu sloužilo jako jakási bradla při houpání v podporu.
Muž rozhodil ruce a padal ze schodů. Narazil na muže, který předtím šel po Desgravesově krku, a na vteřinu zabrzdil jeho postup. Byla to vteřina, která však Henrimu Desgravesovi stačila. Shýbl se na plošinku schodiště, kde ležel jeho bubínkový revolver. Sáhl po něm druhou rukou a v témž zlomku vteřiny vypálil.
Levička sice u něho nikdy nedosahovala mistrovské přesnosti pravičky, ale i tak to byla skvělá rána. Vypálená bez míření, z hlubokého podřepu, kdy ruka se zbraní byla jen několik centimetrů nad podlahou. Poslední z bělovlasých zjizvenců dostal kulku do ramene a zapotácel se. Neměl ani čas uvědomit si, jak dokonalý střelec proti němu stojí. Ale asi by to ani nepochopil.
Kolt v ruce Henriho Desgravese štěkl podruhé. Muž se narovnal, jeho oči zeskelnatěly a pak se jeho tělo zhroutilo, jako by bylo z hadrů.
Na cementové podlaze kotelny ležely tři nehybné postavy. Dva z útočníků byli mrtvi, třetí byl v bezvědomí. Henri Desgraves se s pistolí v ruce rozhlédl kotelnou. Ještě někde měl být přece Oskar. Ale ten zmizel. Henri Desgraves pochopitelně nemohl tušit, že Oskar nebyl vychován pro boj...
Opatrně sešel Desgraves k ležícím postavám. S revolverem v jedné ruce prohledal prvního, druhého, třetího. Z kapsy jedné z mrtvol vytáhl klíč. Klíč, který ho před minutou měl uvěznit v kotelně a vydat napospas třem vrahům. Teď ho Desgraves měl v ruce, rozběhl se po schodech a vyrazil ven z kotelny.
Do pokoje se dostal, ani nevěděl jak. Bez ladu a skladu naházel své věci do kufru. Na převlékání nebyl čas. Doplnil zásobník a pistoli si nechal v kapse.

Uchopil kufr a vyběhl na chodbu. Ani za sebou nezavřel dveře.
Účet za jednu bezesnou, divokou noc nebylo komu zaplatit. Prolétl skleněnými dveřmi - naštěstí už bylo odemčeno - před hotel, několika skoky se dostal ke svému vozu, otevřel dvířka, kufr hodil na zadní sedadlo a posadil se za volant.
Za několik vteřin už hnal Henri Desgraves motor svého vozu do nejvyšších obrátek.

SKUPINCE asi deseti vojáku v polních uniformách s volnou, podkasanou bundou předváděl svalnatý instruktor chvaty karate. Voják, který se měl bránit, byl výborný. Ale přece jen byl vidět rozdíl mezi ním a instruktorem.
"Šobrič!" vykřikl major Davies.
Přiběhl statný černovlasý mladík.
"Běžte si trochu zahrát, Šobriči" řekl major.
Mladík se postavil proti instruktorovi. Potom se nahrbil a v tu chvíli vypadal jako kočka. Jeden chvat následoval za druhým. Byla to perfektní a efektní podívaná.
"Jugoslávec" říkal polohlasně major Davies námořnímu důstojníkovi. "Dostal se k nám přes Řecko. S výsadkem se vylodil jednou na Sicílii a jednou v Normandii... Myslím, že v celé naší slavné armádě není moc takových, kteří by si dovedli s nácky poradit tak rychle a elegantně, jako to dovede tenhle Srbín."
"Který z nich je vlastně instruktor?" zeptal se pobaveně námořní důstojník.
Major Davies se chraplavě zasmál.
"A víte, že ani nevím..."
"Dobré" řekl námořník. "Šobrič... A křestním jménem?"
"Alexandr, sire. Alexandr Šobrič."
"O. K.," řekl námořník. "To by byl druhý..."

VOZOVOU CESTOU, která ústila do silnice před hotelem Bellevue, se pomalu blížil červený porsche. Přední skla se ve vycházejícím slunci leskla a motor pozvolna nabíral otáčky.
Když dorazil na beton před hotelem a propletl se mezi zaparkovanými auty, měl už docela slušnou rychlost. Zcela jistě tak velkou, jakou po téže betonce před několika okamžiky vyrazil Henri Desgraves ve svém citroenu.

DESGRAVES se potil po celém těle, ale srdce už bilo takřka normálně. Svíral volant a řítil se nebezpečnými křivolakými zatáčkami. Pneumatiky hvízdaly a motor, hnaný k nejvyššímu výkonu, kvílel ve vysokých obrátkách.
Na jednom krátkém a rovném úseku si Henri Desgraves zapálil cigaretu. Lačně vdechl kouř, a pak jej pomalu a něžně vypouštěl z úst.
Zdálo se, že už se docela uklidnil.

NA DŘEVĚNÉ VĚŽI, vysoké tak tři čtyři metry, stál instruktor připravený ke skoku. Dole pod ním jakoby bezstarostný vojáček klátil nohama a špičkami bot vykopával drny. Hlavu měl sklopenou k zemi a na instruktora ve výšce nad sebou určitě neviděl.
"Hoane!" zavolal na něho nějaký voják. "Vyrazíme dneska večer na skleničku?"
"Co já vím" odpověděl mladík pod věží a nerozhodně rozhodil rukama.
V tom okamžiku instruktor skočil. Přímo na mladíka.
"Moment" vykřikl mladík a padl na bok. Jeho ruce ještě v pádu sevřely instruktorova ramena. Několika chvaty se bleskově zbavil svého břemene.
"Možná že půjdu," řekl potom, jako by se nic nestalo. Námořník stál vedle obrovitého majora a pozorně sledoval naaranžovaný výjev a především mladíka pod věží. Na tváři se mu objevil lehce pobavený úsměv.
"Hoan Vlaminck... Belgičan," řekl major Davies. "Přišel k nám po pádu Belgie přes Dunkerque... Sekáč... Loni jsme ho vyslali do Rabatu. Byl ve skupině, která tenkrát oddělala Corteze..."
"O. K." řekl námořník. "Tři bychom už tedy měli."

ČERVENÝ PORSCHE náhle přibrzdil a pomalu dojel k okraji vozovky. Přímo pod silnicí byl strmý, skalnatý sráz a výhled na prudce se svažující údolí. Světle šedá silnice se klikatila v ostrých serpentinách a řeka dole se blyštěla v oslnivě stříbrné přímce. Potom se hluboko dole v jedné ze zatáček objevil světle žlutý citroen. Projel jí rychle a bezpečně. Pak zmizel.
Červený porsche za ním vyrazil...

MAJOR DAVIES a námořní důstojník se zastavili na prostranství, které připomínalo lukostřelecké cvičiště. Jenomže terče před malým valem byly o mnoho menší, a kolem dokola ani jeden voják.
Major Davies se vztekle podíval na hodinky.
"Lituji, sire" zahučel zkroušeně.
Námořní důstojník měl zase jeden koutek úst níž.
"Copak?" řekl jízlivé. "Další specialista se nedostavil?"
V tom k nim rychle dobíhal nějaký voják.
"Seržant Robert Hráský se hlásí k výcviku," vysypal ze sebe udýchaně.
Major Davies se vyhoupl na špičky bot, takže byl aspoň o dvě hlavy vyšší, a medovým hlasem zazpíval:
"Tohle si, broučku, vypijeme..."
Pak rezolutně píchl rukou do terčů. Seržant srazil paty a přešel ke stolku, který stál vedle. Ze skříňky na desce stolu

vyndal sadu těžkých nožů. Poodstoupil do větší vzdálenosti a k terčům se otočil zády. Přesně jako čarostřelec Henri Desgraves. Chvíli hlasitě vydechoval a nadechoval. Potom se bleskurychle otočil a nože jeden za druhým takřka nepostřehnutelně vylétly z jeho pravé ruky.
Námořník na chvíli zapomněl kontrolovat koutky úst, takže vypadal, jako by se divil. Seržant klátivým krokem došel k terčům a ledabyle vytahoval nože. Všechny do jednoho byly zabodnuté přibližně ve středu malých terčíků...
Major Davies řekl:
"Neměl bych se chlubit takovým flinkem... Ale snad jste se trochu bavil, sire... Ten seržant je Čech, i když ho každý tipuje spíš na Mexičana. Nikdo mu neřekne jinak než Robert de Boheme... Přišel k nám od RAF. Možná že ho to na letišti nebavilo, čert ví... Tady si nejradši hraje s vrhacími noži..."
"Obávám se," řekl námořník, "že trest, který pro něho zajisté chystáte, nebude mít kdy nastoupit..."
"To by byla neodpustitelná benevolence, sire," odpověděl major Davies, ale moc dobře na něm bylo vidět, jak je pyšný.
"O.K.," řekl námořník. "Tak to by byl čtvrtý..."

POSLEDNÍ ostrá zatáčka, pak prudký sjezd a Henri Desgraves vjel na hlavní silnici. Šlápl na plyn a ručička tachometru se začala nebezpečně přibližovat k hranici maximální rychlosti. Hlavní silnice však byla široká, že by se na ni pohodlně vešla tři auta vedle sebe, a dostatečně bezpečná, aby se po ní dalo jet rychle.
Potom Henri Desgraves minul ukazatel: SION 5 KM ...
Trochu se mu ulevilo. Z nejhoršího byl podle všeho venku.

O CHVÍLI POZDĚJI projel kolem téže tabule nízký sportovní automobil - červený porsche.

"ANO, MAJORE," odpověděl námořní důstojník. "Předpokládám, že to opět není Angličan..."
Jakýsi voják v plné polní a ve svižném tempu lehce překonával překážkovou dráhu. Přehoupl se přes vysokou, hladkou bariéru a vrhl se k zemi. Před ním byl zátaras z ostrého, ostnatého drátu. Voják vytáhl nůžky a začal stříhat.
"Ne sire," řekl major Davies. "Mladí Angličani..., jak bych to jenom vyjádřil... Zkrátka naše mládež je nějak změkčilá, komodore... Tento muž je Francouz. Jean Casteau, jestli jste o něm někdy neslyšel. V těle mu koluje modrá krev..."
"Stačí, majore," řekl námořní důstojník a otočil se k překážkové dráze zády. "Po těch prvních čtyřech si dovedu živě představit, co asi dovede tenhle váš markýz."
"Opravdu?" usmál se major Davies.
"O. K.," řekl námořník. "To by byl pátý."

ZE STOLKŮ na chodníku trčely židle nohama vzhůru. Uvnitř kavárny bylo prázdno a příšeří. Čokoládová servírka Karin měla jistě ještě půlnoc. Henri Desgraves sešlápl pedál brzy. Zastavil u protějšího chodníku.
"Máš smůlu, Karin," řekl Desgraves polohlasně. "Dneska nejenom že si pro tebe nepřijedu, ale dneska ti už ani nezavolám..."
Vyskočil z auta a třískl dvířky. Pak zmizel v okázalém vchodu budovy sionské pošty.

O NĚKOLIK VTEŘIN později se na hlavní třídu vyřítil červený porsche. Přibrzdil a kolem zaparkovaného světle žlutého citroena přejel už takřka krokem. Do nejbližší příčné uličky zacouval bez nejmenší známky spěchu.

"ALE BUDIŽ," řekl major Davies. "Aby bylo po vašem, sire. Aby vaše hrdé anglické srdce nepuklo žalem... Tady máte jednoho... Skota... Pan Art Huxby nosí po kapsách dvě stužky k Viktoriinu kříži. Kde nosí kříž, nemám ponětí... Ty stužky obdržel za Afriku. Bude velitelem skupiny."
Příští velitel skupiny se rozvaloval v trávě a opaloval se na skoupém podzimním sluníčku. V ústech převaloval žvýkačku. Když uslyšel majorův hluboký hlas, otevřel oči a pomalu a opatrně, aby si neublížil, se zvedl. Potom zalovil pravačkou v kapse. Nevytáhl ani kříž, ani stužky, ale zprohýbanou a vyklepanou cigaretu.
Podíval se na majora, kterého vídával až příliš často, než aby ho mohl něčím překvapit, na šviháckého námořního důstojníka, kterého v životě neviděl, a pomalu řekl:
"Jestli dobře rozumím, pánové... Hrobníkovi přece jen neuteču."
A klidně vyplivl žvýkačku a zapálil si cigaretu.

ZA PŘEPÁŽKOU TELEFON - TELEGRAM blikala kancelářská lampička. Na pracovním stole se vršily haldy papírů a do židle před stolem se tiskl malý květovaný polštářek. Jinak byla místnost prázdná. Henri Desgraves zakašlal. Nic. Nervózně zabubnoval prsty po skle nad přepážkou. Taky nic. Začal přecházet místností a dupat. Pořád nic. Vzal za kliku a třískl dveřmi, až z nich málem vypadlo mléčné sklo. Dveřmi pak třískl ještě jednou a ještě jednou. Po páté ráně se v rohu místnosti za přepážkou otevřely služební dveře a dovnitř vešla mladá a vůbec ne hezká žena. Vystrčila hlavu z okénka a několikrát krátkozrace zamžourala. Zvětšovací skla brýlí ukrývala velké, kulaté, žíhané oči.
"Já nevím," zaskřehotala, "že musíte bouchat těma dveřma... !"
"Promiňte," řekl Henri Desgraves. "Potřeboval bych telefonovat. Prosím vás, paní, spěchám."
Paní byla podle všeho ještě slečna, takže se urazila.
Pak vykřikla:
"Ježíšmarjá, pane, jak to vypadáte... ? ! Vždyť vy jste samá krev... !"
Krev na tvářích a rukou Henriho Desgravese zaschla a zčernala. Vyválený a potrhaný smoking nedostal příležitost k

úpravě. V tom napětí a rozčilení Henri Desgraves na svůj zevnějšek dočista pozapomněl.
"Toho si nevšímejte," řekl skoro zoufale. "Strašně spěchám..."

KDYŽ HENRI Desgraves vyšel ze sionské pošty, zapálil si gauloisku, došel k zaparkovanému citroenu, nastartoval motor a pustil se hlavní sionskou třídou na výpadovku, kterou se nejrychleji dojede k švýcarskofrancouzské hranici.

JEHO VÝSOST JIŘÍ VI. se tvářil, jako by v Impériu bylo všechno v naprostém pořádku; jelikož ten obraz na stěně byl aspoň osm let starý, dala se ta spokojenost jakž takž omluvit.
Velitel výcvikového střediska speciálních přepadových oddílů major Davies měl na sobě battle dress se spoustou stužek a tvářil se, jako by se ho nic netýkalo; vzhledem k tomu, že seděl za svým stolem, který mu vždycky dodával k věcem a událostem patřičný nadhled, dala se jeho nevšímavost tolerovat.
Šestice výsadkářů posedávala na třech židlích a jednom stole, přiraženém ke zdi, a tvářila se krajně napjatě; jelikož v té chvíli šlo vlastně o ně, dala se jejich maximální soustředěnost vysvětlit.
A prošedivělý, jemný, uhlazený, asi tak padesátiletý džentlmen ve skvěle padnoucí námořnické uniformě bez distinkcí, která se zdála být šita na míru v nejlepším londýnském pánském salónu, se tvářil, jako by byl přinejmenším ironik velikosti a slávy George Bernarda Shawa, nebo oslnivý konverzační společník typu Oscara Wilda - což se nedalo omluvit, tolerovat ani vysvětlit ničím: válka proti Hitlerovi ještě zdaleka nebyla v kapse.
"Pánové" řekl elegán, "jistě prominete, že se vám nepředstavím. Ve hře je toho až dost - a tedy i moje jméno. Jste komandos, nemá cenu hrát si před vámi na Armádu spásy. Dovedete si představit, co vás asi čeká. Pro naprostou mimořádnost okolností, jejichž překonání přesahuje rámec vašich služebních povinností, vás nemohu a nechci nutit. Kdyby se někdo nechtěl naši akce zúčastnit, prosím... ať zvedne ruku"
Jeho Královská Výsost na obraze se ani po takovém úvodu zřejmě nijak neznepokojila, major Davies si bez zjevného zájmu kousal rty a šest výsadkářů by si radši ruku utrhlo, než by ji zvedlo.
"Děkuji vám, pánové," řekl námořní důstojník. "A teď k věci. Tato akce bude muset mít jistou a zcela neobvyklou předehru. Předehra spočívá v tom, že si vás vezmou do parády chirurgové a kosmetický salón."
Obr za velitelským stolem se podrbal pod lopatkou a šestice komandos na sebe nechápavě pohlédla.
"Ach ne, pánové," pokračoval námořní důstojník. "Vaše nejniternější obavy jsou naprosto neopodstatněné. Ženy z vás neuděláme ...A ručím vám za to, že po skončení akce budete opět stejnými sekáči, jako jste teď... Ode dneška za tři měsíce totiž seskočíte na území nacistického Německa."
"Nebude v té době už po válce?" zeptal se - soudě podle majorova úšklebku - zcela nevhodně Henri Desgraves.
Námořní důstojník se podíval na krále a potom na Henriho Desgravese:
"Lituji, pánové, ale obávám se, že nikoliv... A kdyby přece, dozvíte se to nejdéle o týden později než já. Takže by zbyla spousta času akci odvolat... Pánové, od této chvíle pro vás svět mimo kemp přestal existovat. Mimochodem - nebudete se holit ani stříhat. Chirurg-plastik vám na čele stvoří pravoúhlé jizvy a kosmetici vám obarví vlasy a vousy - na bílo..."

ASI TŘI KILOMETRY za Sionem spatřil Henri Desgraves ve zpětném zrcátku nejasnou skvrnu. Velkou rychlostí ho dojížděl nějaký automobil. Desgraves se podíval na tachometr. Ukazoval dobrých sto čtyřicet kilometrů. Přesto se skvrna v zrcátku neustále zvětšovala... Ten automobil musel jet aspoň o třicet kilometrů rychleji. Dálnice byla pustá a rovná jako řeka Rhóna opodál.
Henri Desgraves ubral plyn a uctivě sjel k okraji vozovky. V mžiku byl neznámý automobil vedle něho. Měl červenou barvu, byl nízký a elegantní - jako porsche. Ve chvíli, kdy se předek jeho karosérie posunul před žlutý citroen, uvědomil si Henri Desgraves, že cosi není v pořádku. Porsche nejen že značně zpomalil, ale dokonce začal vytlačovat Henriho vůz ze silnice. Desgraves musel chtě nechtě dupnout na brzdy. Učinil tak jen o zlomek vteřiny později, kdy ho červený porsche doslova zablokoval a sám zabrzdil.
Henri Desgraves si uvědomil, že je v pasti. Ruka mu sjela k náprsní kapse potrhaného smokingu, když si s hrůzou uvědomil, že z porsche vyskakuje další, zcela nový bělovlasý zjizvěnec, který tentokrát drží v ruce automatickou pušku. A nemilosrdně jí míří přímo na Desgravesovu hlavu. Proti hrozbě automatu by byl Henriho malý kolt hračkou.
Bělovlasý muž přikročil třemi kroky ke dvířkům citroenu, píchl hlavní automatické pušky směrem k Desgravesovu obličeji a těžkopádně ze sebe vyrazil:
"Vystupte... ven...!"
Henri si uvědomil, že mu zbývají jen vteřiny. Vteřiny na obranu - anebo na vzpomínku.

POLNÍ LETIŠTĚ nedaleko Londýna bylo ponořeno do tmy. Jen někde nad mořem svítalo. Stáli jeden vedle druhého. Nevypadali vůbec jako jednotka, která má být vysazena v týlu nepřítele. A přece je příští minuty a hodiny měly přenést do samého středu nacistického Německa, doprostřed událostí, kde smrt bude pro ně téměř osmdesátiprocentní jistotou.
Byli všichni zarostlí, neholení a nestříkaní. Několik injekcí pod lebeční kůži jim zbělelo vlasy k nepoznání. Kosmetická operace jim vytvořila na spánku dokonalou pravoúhlou jizvu, nikdo by v ní nehledal falzifikát, naopak jizva jasně ukazovala na nedávno ukončenou operaci mozku. Neměli na sobě obvyklou výzbroj parašutistů, ale potrhané kolmo pruhované šaty vězňů nacistických táborů.
Směr jejich výsadku byl Osnabrück, kdesi ve středním Německu, a pak malý, přísně utajený koncentrační tábor označený v nacistických archívech šifrou BCM-14.
Potom se najednou houpali pod kopulí padáku a pod nimi byla temná, nelítostná, nepřátelská země. Art Huxby, velitel výsadku, Alexandr Sobrič, Henri Desgraves, Robert Hráský, řečený Robert de Boheme, Hoan Vlaminck a Jean

Casteau... Šest mužů určených k likvidaci nacistického podniku BCu-14, šest mužů poslaných na téměř jistou smrt.
Vše je propočítáno na vteřiny. Na vteřiny suché teorie... Nikdo neví, jak bude vypadat ošidná praxe. V pět hodin ráno se mají dotknout nohama německé půdy. V šest hodin večer má pro ně přiletět letadlo typu Anson, speciální stroj, potřebující pro start a přistání jen krátkou plochu.
Letadlo přistane určitě, je totiž už březen 1945 a ve vzduchu kralují jenom letadla Spojenců. Letadlo přistane určitě - jenomže koho odveze ?
Má se s ním vrátit šest mužů výsadku a navíc ještě dva zajatci. Velitel tábora, SS-sturmbannführer Otto Katzke, a muž, který si celou hrůzu podniku BCM-14 vymyslel: doktor Heinz Mölders, lékař oddílů SS, neurochirurg, pokoušející se vyoperováním části mozku udělat z lidí nemyslící roboty, kteří nebudou znát únavu. Mohou prý dřít dny a noci bez odpočinku, s minimem jídla. Roboti, kteří jsou ochotni udělat cokoliv, protože s onou malou záhadnou částí mozku ztratili nejen pocit únavy, ale i jakoukoliv svobodu jednání a kontrolu vlastního počínání...
Třináct hodin pro šest mužů převlečených za vyoperované nacistické roboty. Třináct hodin v neznámých podmínkách, kde sebemenší chyba...
Plížili se metr po metru. Tábor měl být ve starém lomu, mělo tam být zhruba osmdesát vězňů a dvacet mužů stráží SS...
Obvyklá rutina: Jedna hlídka za druhou končí u nohou mužů z výsadku. Esesmani ani nevěděli, kdo je přepadl. Stokrát, tisíckrát nacvičený hmat po krku protivníka... Potom Art Huxby ukázal rukou dopředu, k drátěnému plotu koncentračního tábora. Podkopali plot a po deseti minutách plížení se dívali na úděsné divadlo dole.
Lidé oblečení v roztrhaných vězeňských šatech, s bílými vlasy, s pravoúhlými jizvami na spáncích. Roboti pracující v neuvěřitelném tempu, vyvážející kámen ze slojí, rvoucí jej zkrvavenýma rukama. Necítící ani únavu, ani bolest...
Trvá to další tři čtvrtě hodiny, než se přepadový oddíl vmísí mezi ně.
Jsou od nich k nerozeznání - s výjimkou nožů, které mají skryty na nahém těle. Každá podrobnost akce je předem pečlivě promyšlena a dohodnuta. Ve chvíli, kdy dozní táborový gong zvoucí esesmany na snídani, v tu chvíli seržant Robert Hrásky, přezdívaný svými druhy Robert de Boheme, bere do ruky nůž a kryt těly svých druhů míří na jediného hlídkujícího esesmana, stojícího nahoře na strážní věži. Ruka muže, kterého každý pokládal za Mexičana, je i tady neomylná.
Hlídka na strážní věži zůstává bez hlesu ležet s probodnutým krkem a Huxbyho výsadek má svůj první samopal a první pistoli.
Obvyklá rutina. S namířeným samopalem a pistolí se zjevují jako strašidla v esesmanské jídelně. Považují je nejprve za omyl Möldersových pokusů. Za vzbouřené vězně, kterým nějak přeskočil jejich pomatený mozek. První přestřelka. Alexandr Šobrič má rozstřelený loket, tři esesmani jsou mrtví, ostatní se vzdávají. A uprostřed třeskotu výstřelů pracuje osmdesát vězňů ve svém neuvěřitelné vysokém tempu. Nevnímají, že se ztratily jejich stráže, že se jim nabízí svoboda.
To není obvyklá rutina - to ostatní ano...
SS-sturmbannführer Otto Katzke, SS Heinz Mölders. Jsou spoutáni a připraveni k transportu. Jenomže do přistání ansonu chybí ještě tři hodiny.
Někdy se stává chyba. Kdosi na motocyklu přijíždí k vratům tábora - a dřív než může být zlikvidován, otáčí svůj stroj a prchá pryč.
Z minut se stávají hodiny. Alexandru Šobričovi je nutno dát transfúzi krve, jenomže doktor Hein Mölders zřejmě krev pro transfúze při svých pokusech nepotřebuje. Anebo odmítá o ní cokoliv prozradit.
Jean Casteau s Desgravesem připravují vyhození tábora do povětří. Ale vězňové odmítají tábor opustit. Nelze se s nimi dorozumět! Přestali cokoliv vnímat z normální lidské řeči - jsou to jen naprogramované chodící stroje. Necelé dvě hodiny před odletem objevuje se u tábora jednotka wehrmachtu. Nastává boj.
Obvyklá rutina. Na straně výsadku je teď už kompletní výzbroj včetně granátů a kulometů. Metr po metru stahuje se šest mužů se svými zajatci k louce, na kterou má přistát spásonosný anson. Už vyklidili tábor i s lomem a stahují se k lesu.
Art Huxby odpaluje nálož. Osmdesát vězňů zůstává v ruinách, ti, co přežili, se vlečou v dýmu a v prachu, aby dál pracovali na úkolech, které jim kdysi Mölders vštípil do ochromeného mozku.
Je mrtev i velitel výsadku Art Huxby. Jeho předpověď, že přece jen neuteče hrobníkovi z lopaty, se tedy splnila. Velení se ujímá Jean Casteau. Není však už nikdo, kdo by výsadek ohrožoval.
Anson přilétá dokonce o tři minuty dřív... Pět mužů se vrací zpět na svou základnu. Pět mužů a dva zajatci... Pouze Art Huxby zůstává mrtev u Osnabrücku. Otto Katzke a Heinz Mölders leží schouleni na podlaze letounu, tuší, že jediné, co mohou s jistotou očekávat - bude smrt.
Je březen roku 1945...
Sověti už mají za sebou Štětín a drtí zbytky nacistů v útoku na Brandenburg, Spojenci dobyli Remagenu.
Jean Casteau, Robert Hrásky, Alexandr Šobrič, Henri Desgraves a Hoan Vlaminck zasednou za čas do svědecké lavice spojeneckého soudu, aby naposled stanuli tváří v tvář Ottovi Katzkemu a Heinzi Möldersovi.
Ale to už bude červenec 1946. Ani jeden vězeň BCM-14 nepřežil. Jen pět bývalých výsadkářů vyřkne svá svědectví. Oni jediní mohou hovořit o bělovlasých mužích s jizvami na spáncích. Otto Katzke a Heinz Mölders odmítnou před soudem vypovídat.
Potom spojenecký tribunál jednohlasně vynese nad oběma esesmany trest smrti...

TEĎ STOJÍ zjizvenec proti Desgravesovi a míří na něj automatickou puškou. Ti u Osnabrücku dovedli jen zápolit a rvát se s kamenem.
Oskar dovedl reagovat na zvonění v hotelu, dovedl nosit kávu a zdvořile klepat. Tihle už umějí víc. Daleko víc. Dovedou útočit. A asi zabíjet.

Henri Desgraves pomalu otevřel dveře citroenu a horečně přemýšlel. Příliš dobře věděl, že v této situaci nemá příliš naděje. Rázem přestal být obchodníkem s vínem z Bordeaux. Byl zase jedním z přepadového oddílu. A právě proto dokázal odhadovat své šance na milimetr přesně.
Vystrčil nohy na silnici a chtěl se z vozu napřímit.
Bělovlasý muž stál na dva kroky a mířil na něho automatem. Ve chvíli, kdy se Desgraves napřimoval, vyrazil bělovlasý hlavní zbraně proti jeho žaludku. Henri Desgraves hekl, pocítil ostrou bolest a předklonil se trochu dopředu. V tu chvíli muž udeřil znovu. Jeho napjatá dlaň dopadla hranou předkloněnému Desgravesovi na zátylek a ještě v pádu jej udeřila podruhé. Henri Desgraves se podlomil a v bezvědomí dopadl na silnici vedle svého žlutého citroenu.
V téže chvíli vystoupil z místa řidiče červeného porsche podivný starý muž. Měl děsivou tvář. Jako by jeho obličej přečkal bezpočet neúspěšných kosmetických operací, jeho kůže byla vypjata, jako by snad ani k tváři nepatřila. Měl na sobě dlouhý plášť do deště, který mu sahal až ke kotníkům, lysou lebku bez jakékoliv pokrývky a z tváře zíraly oči stíněné tmavými skly brýlí.
Stařec velitelsky ukázal na auto a ležícího muže. Bělovlasý muž chytil bezvědomého Desgravese pod rameny, nadzdvihl ho a bez větší námahy jej dovlekl k porschi. Hodil Francouzovo tělo, jako by to byl žok, do úzkého prostoru vzadu.
Starý muž usedl za volant a otočil červeného porsche na dálnici opačným směrem. Zjizvenec ještě nenasedl. Sklonil se k žlutému citroenu, uvolnil rychlostní páku, stočil volant a začal tlačit vůz směrem k náspu.
Žlutý citroen se pomalu sunul k náspu dálnice, nabral rychlost a prudce sjel dolů. Zapadl levým předním kolem do koryta potůčku spěchajícího k Rhóně a naklonil se na bok. Teprve potom dosedl bělovlasý muž do porsche, motor zaburácel a automobil vyjel zpět k Sionu.
Silnice zůstala prázdná, nic nesvědčilo o čemkoliv mimořádném. Pouze žlutý citroen čněl nakloněný v korytu potoka; příliš hlubokého, než aby na sebe upozornil náhodné cestovatele, jedoucí kolem.

NEHEZKÁ MLADÁ ŽENA za poštovní přepážkou TELEFON - TELEGRAM přepočítávala peníze. Za hodinu jí měla skončit noční služba. Podle zkušeností věděla, že mezi pátou a šestou hodinou už stejně nikdo nepřijde. Vyplnila příslušnou rubriku a peníze uložila do zásuvky.
Pak vrzly dveře a telefonistka zvedla hlavu. Do místnosti vstoupil starý holohlavý muž v zeleném plášti do deště, který mu sahal skoro po kotníky. Ještě nikdy ho neviděla. Vzpomněla si na zkrvavený obličej předchozího návštěvníka pošty a naskočila jí husí kůže.
"Dobrý den," zachrčel stařec a dvorně se uklonil.
Při mluvení vůbec nehýbal tvářemi.
"Přejete si?" zeptala se plaše.
"Jde o maličkost. Asi před půlhodinou odtud telefonoval jistý pan Henri Desgraves. Francouz... Mohla byste mi laskavě povědět, kam telefonoval?"
To už bylo na ni příliš. Napřed ji k smrti vyděsí svým zjevem - a teď si zase vzpomene s tímhle...
"Vyloučeno," odpověděla přísně.
Stařec na ni upřel oči skryté ve sklech tmavých brýlí a pomalu zajížděl rukou do náprsní kapsy.
"Služební tajemství... Nemáte žádné právo žádat takové informace... A já..."
"Já vím," řekl stařec a jeho ruce pomalu pokládaly na přepážku stofrankovou bankovku.
"No...," řekla váhavě. "Možná že by to šlo... Ale nesmělo by se to nikdy prozradit. Stálo by mě to místo."
"To se rozumí," odpověděl stařec. Na pult položil druhou stofrankovku.
"Chcete, abych vám to napsala nebo jenom řekla?" zeptala se; obratně shodila peníze do klína.
"Kdyby to šlo... raději napsat."
Telefonistka vzala do ruky blok se záznamy telefonických rozhovorů...
"Budu vám zavázán," řekl stařec.
Telefonistka chvíli psala.
"Možná že budete mít co dělat, abyste to po mně vyluštil. Pro jistotu vám to nejdřív přečtu sama." A četla:
„Hoan Vlaminck, Belgie, Ath, číslo 850... Alexandr Šobrič, Jugoslávie, Kranj, číslo 4272... a Jean Casteau, Francie, Humbecourt u Saint Dizier, číslo 21..."
Stařec schoval papírek do kapsy, poděkoval a rychle vyšel z poštovního úřadu.
Telefonistka přistoupila k oknu. V ruce držela dvě stofrankové bankovky. Starcova tvář ji už vůbec neděsila. Před poštou uviděla zaparkované auto. Seděl v něm nějaký bělovlasý muž. V automobilových značkách se nevyznala, ale porsche čirou náhodou rozpoznat dovedla.
"Chudák," zašeptala. "Co asi musel přestát...," a zašustila penězi.
Stařec usedl za volant a telefonistka vyvalila oči.
"Chudák starý," dodala s mírným nádechem ironie a závisti. "Jezdí si v porschi..."
Potom schovala peníze do kabelky. Koneckonců, pomyslela si, tak špatná noc to zase nebyla...

... (III) ...
O NĚJAKÝCH TISÍC KILOMETRŮ dál na severovýchod byla noc stejně teplá a jasná. Robert Hrásky ji proseděl v pelhřimovské hospodě "Na Baště". Přemítavě se díval do sklenice dávno už prázdné a přemýšlel, jak mu tady ta noc utekla. Přišel sem po představení a ejhle... ono už začíná ráno.
Hostinský se opřel o pípu a jasně naznačil, že je konec pivních radovánek. Prohlásil naoko smutně:

"Roberte, pivo došlo..." Robert se rozhlédl po lokále a uvědomil si, že je už dávno v hospodě sám. Po stolech se povalovaly prázdné půllitry a popelníky, hromady nedopalků, zápalek, zmuchlaných krabiček. Koule na kulečníku se stáhly do rohu a nabízely krásný šťouch: jenom vzít tágo lehce do ruky a zlehounka koule pohladit.
Robert se otočil k hostinskému.
"Nelži, Floriáne."
Hostinský vzal za kohoutek a otevřel ho na doraz. Nevytekla ani kapka piva.
"Tak si pojď šáhnout," řekl.
Robert mávl rukou, jako by se s pivem definitivně loučil.
"To bych nesměl znát ty vaše hospodský finty," řekl.
Hospodský se unaveně usmál.
"Za války jsme v Anglii pili zázvorový pivo," zavzpomínal Robert. "Nestálo za nic."
"Aby ne," dodal k tomu hostinský.
"Taky jsme tam pili whisky. Byla to jenom válečná whisky... Ale jednou v Devonshiru jeden chlápek vyhrabal dvě láhve... Floriáne, to byly lahvičky! Nikdo z nás nic lepšího nepil. Ani předtím, ani potom."
Hostinský k tomu dodal:
"Seš dobrej kluk, Roberte. Ale teď už jdi domů..."
"Domů...?" opakoval Robert tupě, jako by už ani nevěděl, co to znamená. Slunce se pomalu začalo probírat z ranního oparu.

NAD MĚSTEM pomalu začala stoupat žluto-červená koule a girlanda vlajek schlíple visela na stěžních. Robert nevšímavě prošel kolem plakátu, na němž jezdec i žena v pozadí měli na hrudi dvě podlouhlé jizvy.
Zamířil podél stanu ke zvěřinci. Lev tam spal přitištěný k mřížím, snad proto, aby si už od rána zahříval svoje staré kosti. Tygr přecházel se svou družkou klecí sem a tam, pořád dokola, a v malém přilehlém stanu se rozřehtali koně. Starý Gino měl v ruce sekyru a na špalku čtvrtil hovězí hřbet. Vlčák Nero seděl před špalkem a slintal.
"Dobrý ráno, Gino," řekl Robert a zastavil se.
"Dobrý," odpověděl Gino a sekl do špalku. "Dneska bude zase pařák. Poslouchal jsem rádio, ty vedra jsou po celý Evropě. Řím jednatřicet, Londýn devětadvacet, Paříž devětadvacet, Varšava třiatřicet, Praha dvaatřicet... schválně se mě ještě na nějaký město zeptej..."
"Chudáci zvířata," řekl Robert.
"Madrid třiatřicet, Vídeň jednatřicet, Bělehrad čtyřiatřicet..."
Hovězí hřbet byl rozčtvrcen, Gino hodil kosti i kusy masa na vozík, dovezl je ke kleci a vysypal na plato. Tygři tam stáli přikrčeni, chlupy na celém těle se jim ježily, oči žlutě žhnuly. Z hrdel se jim dralo divoké mručení.
Starý Gino vzal zbytek masa a odvezl jej ke lvům. Spící lví staroch se ani neobtěžoval vstát. Pootevřel oči, líně zamžoural a zase víčka zavřel. Nero seděl a oblizoval se.
"Tak zejtra zas balíme," řekl Robert. "Zas o kus dál. Už mi to leze krkem."
"Jo, a Istanbul hlásí šestatřicet," řekl Gino, "Tys přece byl v Istanbulu, Roberte."
"Chudáci zvířata," řekl Robert.
Pak se vyšplhal po dřevěných schůdcích a vstoupil do maringotky. Vešla se tam skříň, stůl, tři židle a sklopné široké lůžko. Na stěnách byly cizojazyčné plakáty nejrůznějších cirkusů, ve kterých vystupoval Roberto, muž neselhávající přesnosti. Berlín vedle Moskvy, Hamburk a Vídeň a celá spousta dalších měst.
Teď bylo v maringotce dusno a výheň jako v peci. Elektrický větrák na malém stolku tiše šuměl, ale jeho námaha byla takřka bezvýsledná. Na rozestlané posteli ležela žena v průsvitné noční košili. Přikrývku ve spánku skopala do nohou a z větší části na zem. Jenom obličej měla zakrytý dlouhými rezavými vlasy. Spala a neklidně se převalovala. Byla velká a stále ještě štíhlá.
Robert dosedl těžce na židli a bradu si zapřel dlaní. Vzdychl. Potom si zapálil cigaretu a oči zabodl někam pod sporák.
Žena otevřela oči, a aniž se na Roberta podívala, přísně řekla:
"Ty zase vypadáš, Roberte."
Robert mlčel, kouřil a díval se pod sporák.
"Vsadím se, žes toho vypil aspoň dvakrát tolik, než je na tobě znát."
Na sporáku byly tři hrnce.
"Pít dovedeš," řekla žena a protáhla se.
V jednom hrnci byla včerejší polévka, ve druhém včerejší lečo a ve třetím včerejší brambory.
"Pít a házet nožem."
Robert položil cigaretu na okraj popelníku a začal si čistit nehty.
"Házet nožem a opíjet se," řekla žena. "Dobře... Ale co z toho?! Co to je dneska za zaměstnání, házet nožema? Dneska maj lidi školy nebo aspoň řemeslo... A co máš ty? Vzpomínky a - žízeň... Co ty seš vlastně za chlapa?"
"A co seš ty?" řekl Robert mírně.
"Ženská."
"Ty si jenom stoupneš, našpulíš ksicht a lidi jsou u vytržení, jak ses odvážná. A ty se zatím modlíš a třeseš jako sulc."
Žena se posadila.
"Třesu," vykřikla. "Jasně že se třesu...! Dneska se zase budu celá třást. Vždycky když se napiješ, se třesu. Vždycky když se napiješ, mám strach, že mě zabiješ...!"
Robert vstal a zapnul hořák, nad nímž stál hrnec se včerejší polévkou.
"Co po mně prokristapána chceš?! Krucifix, co po mně chceš?! Nejsi moje žena, a přece ti dávám peníze. Nejsi moje

žena, a přece s tebou spím... Tak co po mně eště chceš?!"
Žena na posteli nadskočila.
"Sprosťáku!" vyjekla. "Ale já vím, proč jsi mě vzal s sebou... Protože jsi nenašel žádnou jinou. Vzals mě s sebou, protože žádná jiná nechtěla. Já vím, žes hledal, moc dobře vím, žes pořád hledal."
"No dobře. Hledal. Jistě že jsem hledal. Každej něco hledá. Každej pořádnej člověk by měl pořád něco hledat."
Žena slezla s postele.
"A měly recht," řekla. "Měly recht, že ti daly košem... Prokristapána, co to je pro ženskou za vyhlídku, stavět se ti každej den před nůž?! Co to je za život? Měly recht, ty holky, měly recht..."
Robert se zadíval kamsi ke stropu maringotky.
"Já jsem přestal hledat," řekl tiše.
"Přestal jsem už dávno hledat," řekl znovu.
Žena vběhla ke skříni a začala se oblékat.
"No právě," ječela. "No právě. Přestal jsi hledat a přilíp ses na mě... Teď jsem ti dobrá..."
Robert vstal ze židle a beze slova vyšel z maringotky ven.

... (IV) ...
PRIMÁŘ CHIRURGICKÉHO oddělení lublaňské nemocnice byl malý, hubený a nervní muž. Prudce otevřel dveře, švihl rukou a řekl:
"Pojďte dál, pánové. Posaďte se."
Tři muži v černých kalhotách a bílých košilích s vyhrnutými rukávy usedli do koženkových křesel. Primář se postavil k oknu, vytáhl z kapsy cigaretu a rychle škrtl zápalkou.
"Prosím, pánové," řekl. "Poslouchám..."
"Nebudeme vás zdržovat, pane doktore..."
Návštěvník, který seděl vedle mluvčího, kopl nenápadně do křesla.
Mluvčí se okamžitě opravil:
"...pane primáři... Jen jsme vás chtěli požádat, abyste na jeden den uvolnil jednoho vašeho pacienta." Muž se na vteřinku odmlčel a pak dodal: "Jde o soudruha Šobriče. Ředitele Šobriče. Je u vás..."
"Vředy na dvanácterníku," řekl suše primář. "Vyloučeno, pánové... Kde si myslíte, že jste?! Tohle není rekreační chata vašeho podniku, ze které si odvoláváte zaměstnance, kdy a jak se vám zachce. Tohle je nemocnice, pánové. Váš ředitel je v rekonvalescenci po nijak lehké operaci. Teprve včera jsme mu vyndali stehy... Jednoduše řečeno - nepustím ho."
Primář zamáčkl cigaretu a zamířil ke dveřím.
Muži v křeslech se nemínili hnout.
Primář sáhl na kliku.
"Pánové...," řekl zvýšeným hlasem.
"Ředitel Šobrič má zítra dostat vysoké státní vyznamenání," řekl jeden z nich. "Pochopitelně o tom nemá nejmenší tušení... Přijede vládní delegace, ministři..."
Primář pustil kliku a zapálil si další cigaretu. Zase se postavil k oknu a prsty zabubnoval na okenní tabulku.
"Vyznamenání?" řekl po chvíli.
"Dvanáct let ve funkci ředitele závodu, který prosperuje jako málokterý..."
Zazvonil telefon.
Primář zvedl sluchátko a naslouchal.
"Přijdu hned," řekl pak.
Muži v bílých košilích si otírali čela.
"Začíná se to obracet," zašeptal první z nich.
Primář položil sluchátko a řekl:
"Nic se neobrací, pánové. Na metály je zaplaťpánbůh vždycky času dost. Nakonec tady zbudou jenom metály... Ale budiž. Na vaši zodpovědnost... Přijedete si pro něho autem. Připravíte mu dietní jídlo, jaké by dostal tady v nemocnici. Jestli se pro metály chodí do schodů, pomůžete mu. Jestli se rád napije, nenalévejte nikomu, abyste ho zbytečně nepokoušeli. Ani vládní delegaci... V kolik to začíná?"
"V deset," odpověděli překvapení muži sborem.
"Přijeďte si pro něho v devět."
"Děkujeme, pane primáři."
"A ve tři ať jste zpátky... Rozumíte, pánové?!"
"Samozřejmě, pane primáři."
Primář opět zamáčkl cigaretu a postavil se do dveří.
"Poroučím se, pánové..."
A zmizel v ohybu chodby.

DRUHÝ DEN chvíli před devátou hodinou zastavilo u brány lublaňské nemocnice velké černé elegantní auto. Šofér vystrčil hlavu z okénka. Měl světlou plátěnou čepici se štítkem proti slunci. Čepice mu byla značně velká a sahala mu málem k uším.
"Jedu na chirurgii pro ředitele Šobriče," řekl vrátnému.
Vrátný kývl hlavou, odšoural se k závoře a zvedl ji jen tak vysoko, že pod ní automobil sotva projel. Šofér zastavil před vchodem do chirurgického pavilónu. Motor nechal běžet.

Plavovlasá sestřička otevřela dveře a ředitel Šobrič vyšel před budovu. Přimhouřil oči. Za těch deset dnů, které v nemocnici proležel, jeho oči přímému slunci odvykly. Byl vysoký, pohublý, měl prošedivělé krátké vlasy a jeho rukáv plandal podle těla prázdnotou. Amputovaná ruka byla Alexandru Šobričovi stálou vzpomínkou na dávná léta války. Šofér se nahnul od volantu a otevřel Alexandru Šobričovi zadní dveře limuzíny. Plavovlasá sestřička doprovodila Šobriče až ke dvířkám auta, ještě víc je pootevřela a vzala lehce pacienta pod paží a usadila jej dovnitř. Alexandr Šobrič se usmál nad takovou starostlivostí. Byl to ale jeho poslední úsměv.
Protože v okamžiku, kdy dosedal na měkké čalounění vozu, uchopily jej jakési staré, žilnaté ruce a stáhly jej k sobě. Vůz se v tu chvíli rozjel, šofér už v pohybu dovřel dvířka a nechal překvapenou zdravotní sestru stát uprostřed nemocničního dvora.
Alexandr Šobrič se udiveně a trochu znepokojeně podíval do tváře muže, který se tak znenadání objevil vedle něho. Byla to odpuzující tvář. Bledá, nezdravě vypadající kůže vypjatá na lícních kostech. Tvář, která snad prošla ohněm a lékaři se příliš nenamáhali plastickou operací následky spálenin zahladit. Lysá lebka a oči skryté za tmavými skly.
"Kdo jste?" vydechl Alexandr Šobrič překvapeně. A v tu chvíli už auto vyjelo z nemocničního traktu, vrátný v bráně dokonce uctivě zasalutoval.
Starý muž se pátravě zblízka podíval do Šobričovy tváře.
"Na tom snad tolik nezáleží, pane Šobriči, kdo jsem," zachrčely bledé, skoro průsvitné rty německy. Tváře se při těch slovech vůbec nepohnuly.
"Počítám, že mě váš přítel Henri Desgraves ohlásil a představil... Pokud ne, je to neodpustitelný prohřešek proti dobrým mravům, který nehodlám napravovat."
Potom zachrčel znovu. Nebylo rozumět jedinému slovu. Možná že stařec neříkal nic: možná že se jenom smál.
"Ostatně," dodal po chvíli, "vám to už může být jedno. Vy už to stejně nebudete mít čas někomu říct... Tak proč bych se měl namáhat."

V DEVĚT HODIN dvě minuty zabrzdil před lublaňskou nemocnicí zelený fiat. Šofér byl prostovlasý a otevřeným okénkem řekl vrátnému:
"Jedu pro našeho říďu..."
"Kterýho?" zeptal se vrátný.
"No přece Šobriče. Čeká na mne."
Vrátný vylezl z domku a tváře měl červené.
"V takovým vedru mám zrovna chuť na ňáký srandičky," řekl zle. "Hoďte tam zpátečku a neotravujte."
"Tady jsou papíry," řekl šofér. "Cestovní příkaz. Máte to v něm černý na bílým. Nemocnice Lublaň, odvoz ředitele A. Šobriče... Zvedněte šraňky a přestaňte dělat vtipy. Tolik času zase nemám..."
Vrátný se poškrábal za uchem. Ničemu nerozuměl.
"Když ale... ten ředitel... ten Šobrič... už odjel," řekl zmateně.

ŘEDITEL ŠOBRIČ byl bledý a nevypadal dobře. Točila se mu hlava. Po operaci byl značně zesláblý. Ale i kdyby nebyl: co zmůže jednou rukou proti dvěma mužům a jedné pistoli, která mu z bezpečné vzdálenosti mířila na žaludek... Z toho Desgravesova telefonátu, který přišel k ránu ze Švýcarska jen pár hodin předtím, než ho odvezli do nemocnice, moudrý nebyl. Teď nebyl o nic chytřejší.
Velké černé, elegantní auto vyjelo z Lublaně a šofér si sundal plátěnou čepici s hlavy. Otočil se dozadu a řekl:
"Kde mám odbočit, pane?"
Alexandr Šobrič uviděl bílé vlasy a velkou vystouplou pravoúhlou jizvu na řidičově levém spánku. V tom okamžiku porozuměl. A kupodivu byl úplně klidný.
"Takhle je to tedy...," řekl.
A stařec zachrčel:
"Zahni doprava."
Bělovlasý šofér poslušně otočil volantem. Sjeli na opuštěnou a takřka neupravenou cestu.
"Zastav!" řekl stařec.
Napravo od cesty byl les, nalevo prudká travnatá stráň a pod ní tekla řeka Sáva.
"Vystup...!" poručil Šobričův průvodce.
Ředitel Šobrič se nehýbal.
"Můžeš křičet, jak chceš. Můžeš dělat, co chceš. Ale vůz si od tebe nedám zasvinit," řekl stařec.
Potom se obrátil k bělovlasému šoférovi.
"Gintře...," řekl.
Šofér vystoupil z auta, otevřel zadní dvířka a chytil Šobriče za krk. Vytáhl ho z vozu a smýkl jím do prachu na cestě. Stařec mu podal revolver. Padly tři velmi tiché, dokonale utlumené výstřely. Řidič sedl za volant, vrátil starci pistoli a otočil vůz. Za chvíli byli opět na dálnici. Do Lublaně se nevraceli. Mířili k jugoslávsko-italské hranici. "To bychom měli," zachrčel stařec.
Spokojeně se opřel o měkké polštářování a zavřel oči.

... (V) ...
TÝŽ DEN, V TOUŽ HODINU, jen o nějakých sedm set kilometrů dál směrem na sever docválal v cirkusové manéži silný bílý hřebec svou pravidelnou ranní tréninkovou dávku. Na jeho hřbetu balancoval muž ve vybledlých texaskách a tričku neurčité barvy - jenomže tentokrát byl bos.

Přes obličej měl staženu černou kápi a v ruce držel poslední velký stříbřitý nůž. Ostatní dýky byly zabodány přesně kolem obrazu vysoké štíhlé ženy s rezavými vlasy - byla vymalována na dřevěné desce a vzdáleně připomínala svůj žijící vzor z maringotky.
Nůž naposledy zasvištěl vzduchem a zapíchl se do jednoho jediného volného místa, které kolem obrysu ženy zbývalo.
Bílý hřebec zvolnil klus, muž seskočil dolů, když si předtím stáhl černou kápi s obličeje.
Starý Gino přistoupil k dřevěné desce a snažil se vytáhnout poslední nůž zapíchnutý v terči. Pak se obrátil k Robertovi.
"Kolik jsi už touhle kudlou zabil lidí, Roberte?"
Robert Hráský vytrhl nůž a položil si jej na napjatý ukazováček, jako by jej vyvažoval.
"Budeš se divit, Gino, ale nožem to nebylo tak strašný."
Nadhodil si nůž a chytil jej za rukověť.
"S kudlou jsem se začal vohánět tak ve třiačtyřicátým... vlastně ne, bylo to v zimě dvaačtyřicet. To jsem právě přešel ke speciálnímu oddílu."
Gino vytáhl konečně poslední z vrhacích nožů a pomalu se s ním šoural k Robertovi.
"A tam jako všichni byli na kudly?"
"Ne, na nože jsem tam byl sám. Teda sám... ty ostatní s nima házeli taky, ale... moc jim to nešlo. Ty zas uměli jiný věci. Měli jsme ti tam pistolníka, nějakýho Francouze, a ten se dovedl pistolemi ohánět líp než Texasani z rodokapsů. Toho kdyby měl náš cirkus, tak bychom měli o majstrštyk víc. Pak jsme tam měli pár kluků na karate, jednoho na smyčku - každej doved něco."
Gino opatrně a slavnostně ukládal nůž do Robertovy kazety.
"Ale já se tě ptal, Roberte, koliks jich kudlou vodkrouh."
Hráský pokrčil rameny.
"Proč to potřebuješ vědět? Chceš o mně rozhlašovat, že jsem vrah?
Nebo s tím chceš utíkat támhle za tou krasotinkou, aby vyváděla ještě víc než vyvádí? Budeš se divit, ale nebylo jich tolik. Jeden v Lisabonu, dva v Dieppe a potom asi tři v tom prašivým koncentráku."
Robert se prudce otočil za Ginem.
"A můžeš mi říct teď ty, proč tě to tak najednou zajímá?"
Gino pokrčil rameny a trochu zrozpačitěl.
"Víš, Roberte, já jsem se válce a vojákování celej život vyhýbal. Ani tam takovýho štátskripla nechtěli. Kulhavej cirkusák - a ještě blbej. Blbýho by přej vzali, kulhavýho taky, ke koňům, ale voboje dohromady, to se jim zdálo ňák moc. Já jsem nikdy nemluvil s někým, kdo někoho vodstřelil, natožpak propích kudlou. Já jsem se tě chtěl zeptat, Roberte... jestli se ti o těch voddělanejch někdy zdá! Jestli z nich nemáš třeba strach? Já jsem blbej koňák, ale já bych se bál strašně, Roberte..."
Robert Hráský se nad Ginovými důvěrnostmi zašklebil a opřel se o terč s namalovanou ženou.
"Kecáš, miláčku. Kecáš, protože jsi z cirkusu nikdy nevytáh paty. Pucoval jsi koním zadky před válkou, za války a teď zase. A v tom je tvá klika, Gino. Protože jsi chtěl bejt koňákem a seš koňákem. A jako koňák seš taky spokojenej. Já byl blbej, protože jsem napřed chtěl bejt cirkusákem, pak vojákem... a nakonec, když už jsem měl z toho trochu páru, tak mi nic nezbylo, než abych se cirkusákem stal dovopravdy. A abych upokojil tvou dušičku! Víš, proč jsem šel k cirkusu? Proč se s váma tahám od štace k štaci, od vesnice k vesnici a nevím ještě k jaký díře? Proč se nechám votravovat od tyhle fúrie?
Protože mám strach, Gino. Ti mrtví mě doopravdy strašej.
I když trochu jinak, než si to ty představuješ. Dokud nás bylo šest, anebo pozdějc pět, tak to šlo. Protože každej z nás měl svý starosti. Svý starosti, který byly vlastně stejný. To byli ty tví mrtví, Gino. Vojáci na hlídce, kterejm jsme zlámali vaz, Desgravesovi zastřelení, moji propíchnutí nožem. Jenže válka skončila v květnu a za dva měsíce každej z nás už uháněl domů. Mysleli jsme si, že doma zapomeneme. Ale byl to omyl, Gino. Omyl, na kterej jsem chtěl zapomenout tady v cirkusu. Dokud nepřijdeš ty se svejma otázkama a nezačneš mi všechno zase připomínat. Jako bych sám toho neměl dost!"
Robert vztekle otevřel kazetu s vrhacími noži, nabral si je do levé ruky a otočil se zády k figurálnímu terči.
"Jak jste to říkal, pane majore Daviesi? Že seržant Robert Hráský je Čech...? A že by jej každý tipoval na Mexičana?"
Jeden nůž za druhým dopadal a zabodával se do terče. Do pravého oka jeden, do levého oka druhý, do srdce třetí. Jako by neuměle namalovaná žena mohla za Robertův vztek. Čtvrtý a pátý nůž se jí zabodl do ramen. Mezi jejich vržením neuplynula ani vteřina. Robert nemusel mířit. Nože mu do zvolených cílů létaly samy.
Robertovi zbýval v ruce poslední nůž. Rozhlížel se manéži a marně hledal místo, kterému by se pomstil. Sloupy, židle, plyšová sedadla v první řadě... to všechno už zde bylo. Na opěradle jednoho sedadla objevil flanelový hadr, kterým kulhavý Gino předtím oprašoval lóžové židle. A poslední z nožů připíchl hadr do dřevěného sedadla jako výhrůžku za otázky, na které není radno se ptát.
Potom se ozvalo zaržání a do manéže vklusal štíhlý grošák s černovlasým mladíkem v sedle. Kůň se chtěl rozběhnout naučeným klusem manéží, ale objevil překážku - Roberta opřeného o terč.
Mladík zastavil grošáka a stiskl jej koleny.
"Klekni, Cyklone, klekni!"
Kůň si poslušně klekl před Robertem, jako by mu vzdával knížecí hold. Jeho jezdec se zpytavě zadíval na Roberta a nevzrušeně konstatoval:
"Ty jsi zase pil, Roberte."
"Když chceš, tak tedy jenom pil."
"Máš jít za šéfem, Roberte. Čeká na tebe v maringotce. Teď hned za ním máš jít!"

Robert znova uložil své nože do černé kožené kazety a roztržitě se rozhlédl, kam se mu poděl poslední vrhací nůž. Přestal už myslet na Gina, vztek, který svými otázkami vyvolal, z něj už vyprchal.
Do podobných nálad se dostával čím dál častěji. Jednou to byl Gino, podruhé partnerka, potřetí třeba někdo v hospodě. Osvobodil propíchnutý hadr a poslední z nožů dal zpět do kazety. Jezdec s grošákem klusal kolem manéže a přestal si Roberta všímat.
Robert nechal terč s namalovanou krasavicí trčet uprostřed manéže, unaveně si přejel rukou oči, zhluboka se nadýchl a vyšel ze stanu.

... (VI) ...
MLADÝ MINISTRANT SI uhladil bílou, nažehlenou a naškrobenou rochetu a tiše a pokorně zaklepal na těžké dubové dveře. Na štítku bylo velkými, černými tiskacími písmeny napsáno:
REVEREND HOAN VLAMINGK.
Ministrant čekal dlouho. Skoro si už začínal myslet, že místnost, do které se potřeboval dostat, je prázdná. Zaklepal znovu.
Potom se zevnitř ozvalo vlídné:
"Dále..."
Ministrant vstoupil.
Kněz Hoan Vlaminck seděl ve starém dřevěném houpacím křesle, mírně se pohupoval a na klíně mu ležela veliká bílá kniha. Byla tak velká, že oběma okraji přesahovala přes zaoblená opěradla křesla.
Hoan Vlaminck měl na sobě černé kalhoty a bílý lehký svetr s rolákem. Modrý dým z lulky pomalu stoupal k šedému, krátce přistřiženému trávníku na jeho hlavě.
"Průvod je připraven, důstojný pane," řekl mladý ministrant od dveří.
"Hudba přišla na poslední chvíli, ale zaplať pán Bůh, všechno je v pořádku."
Kněz Hoan Vlaminck se usmál.
"Dokonce přijeli dva páni z Bruselu," dodal ministrant s lehkým nádechem senzace.
"Z odborové ústředny, milý hochu," řekl Vlaminck, zaklapl knihu, vstal a uložil ji do knihovny. Dýmku postavil na psací stůl. Otevřel starou vyřezávanou a ručně pomalovanou skříň a vytáhl z ní ramínko se sutanou.
"Jak dopadl včerejší fotbal, milý hochu?" zeptal se.
Ministrantovi zasvítily oči.
"Vy jste o tom ještě neslyšel, velebný pane?" řekl.
"Nikoliv, milý hochu."
"Prohráli jsme, velebný pane."
"A sakra," uklouzlo knězi Vlaminckovi. "Co to?! Zápas byl přece v kapse dávno předem. Ti charleroiští by přece mohli kopat tak akorát brambory..."
"To rozhodčí," odpověděl ministrant. "Odpískal proti nám dvě desítky a navíc nám neuznal jednu branku. Dva góly, které nám Charleroi dala navrch, byly jasně z ofsajdu."
"A postranní rozhodčí?!"
"Mávali, důstojný pane. Ale hlavní sudí jako kdyby je neviděl."
"Grázl!" ulevil si kněz Vlaminck.
"Naši nevydrželi s nervama a trochu své soupeře okopali," dodal mladý ministrant.
"Chápu je, milý hochu, moc dobře je chápu. Do nebe volající nespravedlnosti dovedou i mírného, poklidného a bohabojného občana vyvést z míry."
"Poslední půlhodinu jsme hráli jenom o devíti hráčích," dodal mladý ministrant. "Dva rozhodčí vyloučil..."
"Hm," řekl kněz. "To se pak dá jen těžko vyhrávat. To potom nepomůže ani myšlenka na Boha."
"Diváci vnikli na hřiště a rozhodčího... inzultovali. Musela zasáhnout policie. Zápas skončil o deset minut dřív, než jak předpisují pravidla..."
"Bůh dovede odpouštět, milý hochu."
Milý hoch ministrant stál pořád u dveří a šermoval rukama:
"No jo, velebný pane, Bůh odpustí, ale divizi za nás přece nevykope!"
"Máš pravdu," řekl kněz Vlaminck. "Je to peklo."
Velebný pán svlékl bílý rolák. Vysvlečený vypadal spíš jako boxer nebo zápasník na konci své kariéry než jako kněz. Navlékl si přes hlavu širokou splývavou sutanu, z knihovny vytáhl malou knížečku, sepnul ruce a řekl:
"Jsem připraven... Můžeme jít, milý hochu."

POHŘEBNÍ PRŮVOD se pomalu šinul předměstskými ulicemi městečka Ath. Ulice byly úzké, domky šedivé. Malinké zahrádky a plaňkové ploty. Hudba v hornických uniformách vyhrávala táhlý a smutný pohřební marš. Čtyři staří horníci v čele průvodu v tradičních hornických krojích nesli na ramenou rakev se zesnulým, za nimi v uctivé vzdálenosti vysoký, důstojný, šedovlasý velebný pán Hoan Vlaminck se svým mladým ministrantem a pak už jen asi patnáct dvacet lidí v černém. Obyčejný pohřeb obyčejného horníka.

HOLOHLAVÝ STAŘEC s promodralou a zjizvenou tváří vytáhl z kabátu fotografii, vystřiženou z novin.
"Dám ti ji pro jistotu s sebou," chrčel, "ale když máme ještě trochu času, prohlídni si ji, Gintře. Ono ti to nijak neuškodí."
Bělovlasý muž v černých šatech uchopil fotografii a dlouze a pozorně ji prohlížel. Pak ji položil na sedadlo a vylezl z

automobilu. Vrátil se s těžkou odstřelovačskou puškou. Znovu se posadil, pušku si dal na klín a čekal.
Stařec netrpělivě hleděl na žluté, větrem zvlněné moře obilného lánu.
Potom se v dálce objevily černé skvrny. Pohybovaly se velmi pomalu. Občas vítr přivál tóny smutečních písní.
Konečně procesí zmizelo za starou hřbitovní zdí.
"Můžeš jít, Gintře," pobídl stařec.
Bělovlasý muž vzal pušku, fotografii strčil do náprsní kapsy a rozběhl se do pole. Podél hřbitovní zdi došel až na opačnou stranu, k bráně, kterou před chvílí vešel pohřební průvod. Dovnitř nevkročil, čas od času povyskočil a podíval se do hřbitova. Potom uviděl mezi stromy hlouček lidí. Hbitě se vyškrábal na zeď, pohodlně se opřel lokty a hlavu sklonil k odstřelovačskému dalekohledu.

HŘBITOV BYL CHUDÝ, neokázalý, pomníčky malé a skromné; kolem čerstvě vykopaného hrobu ležela spousta květin a o rakev se opíraly dva věnce s černými, zlatě popsanými stuhami.
Důstojný pán Hoan Vlaminck se postavil před rakev a smutným pohledem obhlédl shromážděný hlouček lidí. Vpředu, jen o maličký krůček před ostatními, stála stará shrbená žena se strhanou, červenou a opuchlou tváří. Slzy se jí řinuly z vyplakaných očí a stékaly zkrabatělými vráskami po tváři.
Mohutné košaté lípy se skláněly svými větvemi nad vyrovnanými, pravidelnými řadami hrobů a vytvářely zelený, příjemný chládek. Kněz Hoan Vlaminck se nadechl.
"Tento kraj," řekl, "zná pouze tvrdou práci. Život každého člověka je naplněn bojem. Bojem s uhlím dole a bojem s přírodou nahoře. Tento kraj rodí odolné ženy a tvrdé a nesmlouvavé chlapy."
Stará žena začala vzlykat.
"Když listujeme životem Pierra Clouzota, listujeme životem člověka, kterého mohl zrodit jenom tenhle černý kus belgické země..."
V korunách starých lip se něco zablesklo. Kněz Hoan Vlaminck se odmlčel. To zablýsknutí mu mělo něco říct. Taky že řeklo. Ale kde by se tady vzal dalekohled... A proč?
"Skláníme-li dnes hlavu před jeho památkou," pokračoval v proslovu, "skláníme se zároveň před životem hornického předáka, odboráře a protifašistického bojovníka - partyzána..."
Ne, nemýlí se. Určitě se nemýlí.. .Je to dalekohled.
"Loučíme se s tebou, Pierre Glouzote. Děkujeme ti za hrdinskou práci, kterou jsi za války pro nás a pro vlast vykonal. Stovky tvých hornických druhů ti děkují za tvé nezištné, neohrožené vystupování v jejich prospěch. Loučíme se s tebou a děku..."
Docela zřetelně zahlédl nějakou tvář a bílé vlasy. Vzpomněl si na Henriho Desgravese. A to bylo také to poslední, nač pomyslel. Na víc mu nezbyl čas.

SMUTEČNÍ PROJEV přerval ohlušující výstřel. Lidé se překvapeně otočili k nízké, oprýskané hřbitovní zídce. Nespatřili nic. Také důstojný pán Hoan Vlaminck - alespoň se tak zdálo - byl pootočený a podíval se, kdo tady, na posvátném místě, ruší smuteční obřad. Pak se však na jeho bílém rouše objevila rudá skvrna. Modlitební knížka vyklouzla na zem. Kněz Vlaminck upadl. Mužové v černých kloboucích a černých šatech se rozeběhli ke hřbitovním vratům a udupanou prašnou cestou seběhli na silnici...
Široko daleko nebyl nikdo.

NA OPAČNÉ STRANĚ hřbitova, na polní cestě mezi moři obilných lánů, stál velký černý, elegantní automobil.
Zadýchaný bělovlasý muž v černých šatech a s puškou v ruce skočil do otevřených dvířek, holohlavý a zjízvený stařec zařadil rychlost, zmáčkl spojku a vůz tiše a rychle vyrazil vpřed.
"Jak to šlo?" zachrčel stařec.
"Snadno," odpověděl bělovlasý muž. "Nebylo to o nic těžší než na střelnici..."
Vůz zabočil na hlavní silnici, která vedla z městečka Ath do Bastogue, a klidně a nenápadně se zařadil do proudu.
"No," řekl stařec spokojeně. "Tak to bychom měli."
Černě odění mužové s mozolnatýma rukama horníků se pomalu, zaraženě a s hlavami sklopenými k zemi vrátili k čerstvé vykopanému hrobu. Kněz Hoan Vlaminck ležel na květinách, určených jinému. Měl zavřené oči a nedýchal.

... (VII) ...
TÝŽ DEN, V TOUŽ HODINU, jen o nějakých osm set kilometrů dál na jihovýchod se lev zvaný Gustav nechtěl hnout z místa. Obruč hořela krásným oranžovým plamenem a lev Gustav by podle všech zvyklostí, pravidel, dohod, drezúry a výcviku měl lehce přešlápnout z nohy na nohu a ještě jednou z nohy na nohu, pomalu se rozběhnout - a hořící obruč elegantně proskočit, zatím co jeho lví druhové poslušně sedí na svých vysokých židličkách.
Jenomže lev Gustav tvrdošíjně trčel na všech čtyřech, nazlobeně mručel a díval se upřeně stranou. Díval se do míst, kudy do manéže vstoupil a kde by se zase nejraději - podle všeho - vrátil.
"Někdy má svou hlavu," řekl krotitel a ředitel cirkusu OTAVA v jedné osobě.
"Já taky," řekl Robert Hráský.
Krotitel lva Gustava a šéf cirkusu OTAVA byl asi tak stejně velký jako Robert, jen v rozměrech do šířky se vzájemně lišili. Robertova postava neklamně prozrazovala tvrdý chléb každodenního nemilosrdného tréninku, zatímco ředitel pod návalem papírů a úředních formulářů trénovat už přestal. Kdysi byl ředitel výtečným hrazdařem - ale to už bylo dávno. V cirkusech jsou změny ve funkcích poněkud rychlejší a osobitější než kdekoliv jinde. Z hrazdaře se stal untermann, potom drezér a krotitel, nakonec zbyl krotitel - a ředitel. Teď se střídavě díval na lva Gustava a na Roberta, opřeného o

hranu manéžní klece. Lva Gustava přítomnost ředitele neznepokojovala, klidně si lehl do pilin a zabořil hlavu do obrovitých pracek. Zato Robert stál ve svých ošoupaných, sepraných texaskách a vyrudlém tričku s hedvábným šátkem na krku pevně rozkročený a odhodlaný se nevzdat.
"Prosím tě, Roberte," řekl šéf cirkusu, "jak tě něco takovýho může napadnout ?"
"Zcela jednoduše, šéfe..."
Lev Gustav nespolečensky zívl. Krotitel a Šéf v jedné osobě zařval hlasem, který vydal za oba:
"Gustave, vstávej!"
Jenže děsivost hlasu Gustavem příliš neotřásla. Protáhl se a k vstávání se měl značně pomalu.
"S tím nepočítej," řekl šéf Robertovi.
Robert si dal ruce v bok a palce zasadil do poutek pro kovbojský opasek.
"Prostě jsem vám to, šéfe, sdělil...," řekl klidným, pokojným hlasem.
"Abyste se jednoho krásnýho dne nezačal náramně divit."
Krotitel a šéf vztekle chytil do koženého bičíku dohořívající obruč, trhl a obruč se vyvlekla z rámu a spadla na zem. Začal po ní dupat. "Jen si poslužte, šéfe," řekl Robert.
Šéf cirkusu OTAVA se zarazil.
"Cože?!" řekl přísně.
"Myslím, jako jestli se vám uleví..."
"Cože!!" opakoval šéf cirkusu. Vůbec to neznělo jako otázka.
"Šlapejte si v tom ohni třeba do večera."
Lev Gustav měl sice oči zavřené, ale nebylo pochyb o tom, že se baví, zatím co jeho lví druhové polehávali na židličkách. Vůbec jim nebylo proti srsti, že někdo na jejich krotiteli a šéfovi vyzkoušel jeho vlastní metody. Spíš naopak.
Šéf dodupal. Nechal lva lvem, Roberta Robertem, posadil se do čestné lóže na červený polštářek, a třebaže to bylo proti požárnickým pravidlům a jeho vlastnímu přísnému zákazu, zapálil si cigaretu. Lev Gustav se vyvaloval jako malé kotě. Robert se posadil na dřevěnou bariéru.
"A co ta tvoje subretka," řekl šéf Robertovi. "Co s ní uděláš?"
Robert pokrčil rameny.
"To, co se s takovejma subretkama obyčejně dělává," odpověděl. "Pustíš ji k vodě?"
"Taky se tomu tak dá říct. I když by se daly najít i jemnější výrazy."
"Na ty kašlu," řekl šéf. "Koneckonců na ní mi tak nezáleží."
"Taky si myslím," řekl Robert.
"A že mi vlastně odrovnáš celej galaprogram, to tě nenapadlo, co?"
"Napadlo."
"No a...? Prostě se nedá nic dělat."
Šéf cirkusu OTAVA se zasmál. Smutně a rezignovaně.
"Ty ses ohromnej, Roberte," řekl. "Prostě se nedá nic dělat. Prostě se nedá nic dělat... To ti teda mockrát děkuju, Roberte."
"Rádo se stalo," řekl Robert. "Asi si budete muset najít někoho jinýho, šéfe."
"Nebo několik dalších, co?" řekl šéf navztekaně.
"Nebo několik dalších," řekl Robert. "Podle toho, jakej bude ten první... Třeba budete mít štěstí. Třeba kápnete na někoho pořádnýho... Ono je dobrý čas od času vyměnit krev. Změnit repertoár. Postavit novej program... Já už jsem dost okoukanej, šéfe."
Šéf se v jednom kuse mračil.
"Někde ti dávaj víc," šeptl.
"Vůbec ne, šéfe."
"Víš dobře, že víc ti dát nemůžu."
"Jasně že vím, šéfe."
"Já ty mzdový tarify nevymejšlel."
"Já vím, šéfe."
"To bych ti pak musel dávat z vlastní gáže."
"Co to povídáte, šéfe."
"Ale ta taky není nijak slavná, aby sis nemyslel."
"Nic takovýho si nemyslím, šéfe."
Málem že se nedali do pláče.
"Nikde jsem nebyl, šéfe," řekl Robert. "Nikdo mi žádný balíky nenabízí. Jednoduše s tím chci seknout. Nechat si kudly na památku, vzít klobouk a jít."
"Kam, Roberte?" zeptal se šéf.
"Vím já?" odpověděl Robert.
"Tak vidíš," řekl šéf.
"Nejsem cirkusák, v tom je to. Nejsem rozenej cirkusák. Kdybych byl, asi bych měl cirkus rád, jako ho máte rád vy. A zůstal bych v něm nadosmrti, jako v něm zůstanete vy. I když bych věděl, jako to vy víte, že dneska už je cirkus passé. Zůstal bych, i když vím zrovna jako vy, že už to dávno není žádný rito. Že už to dávno není žádnej med."
"To všechno moc dobře vím," řekl šéf. "Když ale já si nemůžu pomoct."
"Já vím, šéfe," řekl Robert. "Ale já se v cirkusu nenarodil. I těma nožema jsem se naučil házet jinde. Já si taky nemůžu

pomoct."
Šéf cirkusu OTAVA a krotitel lva Gustava v jedné osobě zamáčkl cigaretu, pečlivě, aby nezůstala hořet, pak nedopalek skopl pod lavici, aby na něj nepřišel starý Gino, a vztyčil se.
"Gustave!" zařval. "Nechrápej...!"
"Jsme teda domluvený, šéfe," řekl Robert a taky vstal.
"Domluvený," řekl šéf.
Lev Gustav otevřel oči a vleže se protáhl.
"Zůstanu tady do konce sezóny a potom šmytec," řekl Robert.
"Pak šmytec," řekl šéf.
Seskočil do manéže a bylo to, jako když vpochoduje stádo necvičených slonů.
"Gustave!" zařval. "Hejbni kostrou...! Jdeme na věc."
Lev Gustav Mrstně vyskočil, znovu se protáhl, zívl, zamručel a zaryčel, jeho lví kamarádi zpozorněli a byli připraveni k drezúře... Ředitel a krotitel v jedné osobě suverénně zapráskal bičem.

... (VIII) ...
BYLO SOTVA PĚT MINUT po páté hodině odpolední, když ve starých, velkých nástěnných hodinách kladívko pětkrát udeřilo do gongu. Na to, že hodiny pamatovaly Ludvíka XVI., šly téměř přesně. Obývací pokoj, ve kterém hodiny visely, pamatoval téhož Ludvíka, a zámeček, v němž se onen obývací pokoj nacházel, byl ještě o nějaký rok starší. Nicméně to pořád ještě byl docela zachovalý a docela slušně zařízený venkovský zámeček uprostřed rozsáhlého, i když ne příliš úzkostlivě udržovaného parku. V pokoji na koberci, který pro změnu pamatoval Turecko ještě v minulém století, seděl malý, asi osmiletý kluk. Byl pihatý, střapatý a hubený; zkrátka správný kluk. A bernardýn, s kterým si hrál, byl zase obrovský, trochu těžkopádný a nemotorný, zbarvený do hněda a do běla; zkrátka správný bernardýn. Na první pohled se dalo těžko říct, kdo si s kým hrál. Asi jak kdy. Teď právě si kluk sedl bernardýnovi na hřbet; psovi se to nijak nelíbilo, takže v tuto chvíli si kluk hrál s bernardýnem.
O kus dál, u vysokého obloukovitého okna, které vedlo na širokou příjezdovou cestu k zámečku, vysypanou bílým pískem, a na zelený park po obou stranách cesty, stál Jean Casteau.
Jednoho Jeana Casteaua znal jeden Ludvík, ale to už bylo hrozně dávno. Tenhle Jean Casteau znal Ludvíky pouze z knížek a z historických publikací. Čas a pití na něm hlodaly už skoro padesát let bez patrných následků - stejně jako staletí neuhlodala venkovský zámeček v starém parku. Jean Casteau byl pořád ještě pohledný chlap. Ženu už neměl, ale když za ním přijela dcera Madeleine, která studovala na Sorbonně v Paříži, nevypadal a necítil se vedle ni jako otec.
Do zámečku před chvílí přiběhla udýchaná listonoška. Přinesla telegram. Jean Casteau jí dal frank od cesty, zavřel za ní dveře, přečetl text telegramu a zesinal.
Chlapci se podařilo přimět bernardýna, aby udělal krok. Jeden krok. Víc ne. Ať prosil, nadával, šťouchal psa mezi žebra, tahal za ocas, pes jenom dobrácky mručel a vrtěl ohonem, ale z místa se nehýbal.
Jean Casteau nevnímal chlapce ani bernardýna. Mluvil nahlas, ale pro sebe.
"Dějou se nám to záhady, Maurici," říkal. "Napřed nám telefonuje vyplašený Henri Desgraves, že prý objevil v Zinnalu něco úděsného, a za půl hodiny nato nepochopitelně zmizí z havarovaného auta, zapíchnutého do potoka... I když slíbil, že jede rovnou ke mně... Za jedenáct dní najdou rozstříleného Alexandra Šobriče, a neuplyne ani týden a někdo nám na hřbitově odbouchne velebníčka Vlamincka...
Považ, Maurici, odstřelí ho nad hrobem, který neměl čas ani pořádně vykropit. Chudák Hoan... Dost pozdě si vzpomněl, že by měl hledat království boží na zemi, a příliš brzy s tím musel přestat... Nezdá se ti to všechno divné, Maurici?"
Malému Mauricovi se nezdálo divné nic. Slezl z bernardýna a posadil se na zem. Bernardýn vyplázl jazyk a začal mu láskyplně a důkladně olizovat ucho.
"Já vím," řekl Jean Casteau. "Tys neznal ani Šobriče, ani Vlamincka, ani Desgravese. Ty ani nevíš, co byli zač... Ty vlastně nemáš zdání, že vůbec nějací byli."
Jean Casteau přistoupil ke skříni a z přihrádky vytáhl láhev koňaku, skoro už prázdnou.
"Někomu vadíme, Maurici," řekl Jean Casteau a nalil si koňak do skleničky.
"Věci neumějí spát. Probouzejí se znovu a znovu a člověk nestačí žasnout... Tak například my, Maurici. Bláhově jsme si mysleli, že na nás svět zapomněl. Houby, Maurici. Nezapomněl. Čtvrt století někde něco skrytě dřímalo. Pak se to najednou vzbudilo a začalo nás to oddělávat jednoho po druhém jako krysy v kanálu... Někdo nás musí strašně nenávidět, když se nezalekne vraždy, když mu nevadí hranice mezi státy, když ho nezastaví ani kněžská sutana... Chudák Hoan... Dal se na kněze, aby mu někdo jednou odpustil krev, která se mu ve válce přilípla na prsty... Snad mu odpustil..."
Jean Casteau si napěchoval dýmku tabákem, zapálil, zabafal a začal přecházet po místnosti.
"Kdo by řekl, že někdo půjde zrovna po naší partě? Komu záleží na našich životech? Co vyšťáral Henri Desgraves v těch zatracených horách, že doslova ztratil nervy? Co viděl, že musel zmizet?... Musí to být strašná nenávist, Maurici. Ale proč až po tolika létech?"
Hlavu měl na prasknutí.
"Teď jsem nepochybně na řadě já," řekl. "Jenomže já nebudu čekat jako Vlaminck nebo Šobrič! Já ne!"
Pak se prudce zarazil.
"Co je s Robertem?!" blesklo mu hlavou. "Henri Desgraves mu z Alp netelefonoval... Někde musím mít jeho adresu..."
Začal prohrabávat psací stůl. Systematicky, zásuvku po zásuvce, přihrádku po přihrádce. Nakonec vylovil malý zápisníček v kožené vazbě. Chvíli v něm listoval. Potom si zhluboka oddechl.
"Kdyby se přestěhoval," řekl, "najdou ho... Musí ho najít..."

Posadil se za stůl a začal psát. Malý Maurice ležel na perském koberci vedle bernardýna a klížily se mu oči. Jean Casteau zalepil obálku, napsal na ni adresu; Maurice ještě ani nestačil usnout. Byl to velice krátký dopis.
"Maurici," řekl Jean Casteau.
Chlapec se posadil a bernardýn nastražil uši.
"Běž domů," řekl Jean Casteau. "Maminka tě už beztak bude shánět. Stav se na poště. Ať tenhle dopis okamžitě pošlou. Letecky, rozumíš?"
Maurice si protřel pěstičkami oči a vstal. Taky bernardýn se vztyčil. Jean Casteau podal klukovi desetifrank a dopis.
"Za zbytek si kup...," řekl Jean Casteau. Chyběla mu klukovská fantazie. "No zkrátka... ty už budeš vědět, co si máš koupit. Ale na poště se musíš zastavit teď hned."
Maurice kývl hlavou a proběhl dveřmi. Bernardýn se pomalu vykolébal za ním.
Jean Casteau otevřel malou zdobenou komodu, vytáhl z ní dvě automatické pistole a náboje, komodu zavřel a nabil zásobníky. Několikrát zatočil pistolemi kolem natažených ukazováčků a posadil se do křesla za psací stůl.
"Pánové," řekl, "Jean Casteau je připraven."
Postavil si křeslo tak, aby oknem viděl na bránu a přístupovou cestu k zámečku a zároveň na vysoké pokojové dveře. V každé ruce měl pistoli. Seděl a čekal.

V ŠEST PĚT odbily staré hodiny šestou. V sedm pět odbily sedm.
Zešeřilo se. V devět patnáct spatřil Jean Casteau dvě světla a uslyšel vrčení motoru. Vzápětí projelo branou velké černé osobní auto. Šlehlo reflektory po temném zámečku a zastavilo. Z automobilu vylezl muž v plášti, který mu sahal skoro ke kotníkům, a jasně ozářen světly se pomalu vydal cestou k zámečku.
Jean Casteau toho viděl dost. Dost, aby veškerou svou pozornost upřel ke dveřím do obývacího pokoje. Otočil se v křesle. Za chvíli uslyšel pomalé, nejisté kroky, které tápavě hledaly cestu. Váhavě se zastavovaly u každých dveří na chodbě.
Někdo tiše mačkal kliky a zlehka otevíral... Když se kroky přiblížily k obývacímu pokoji, Jean Casteau se usmál a odjistil. Pohnula se klika. Pak se najednou prudce rozlétlo sklo za jeho zády.
Jean Casteau se otočil. Viděl bezvýraznou tvář s bílými vlasy. Padly tři výstřely. Ruka za dveřmi pustila kliku. Kroky se vydaly chodbou na zpáteční cestu.

JEAN CASTEAU se pomalu skládal na desku psacího stolu. Pistole mu vyklouzly z prstů a pravá ruka zašátrala po stole. Konečně nahmatala tužku. A tužka roztřeseně, tak jak z těla Jeana Casteaua unikal život, jezdila po papírové podložce.
ATTENTION ROBERT.
Rozbitým oknem dolehlo prásknutí dvířek. Naskočil motor, automobil se otočil a zmizel ve tmě.
ATTENTION ROBERT HOTEL BELLEVUE ZINNAL...
Jean Casteau nedopsal. Svezl se z křesla a v tratolišti krve zůstal nehybně ležet. Byl mrtev...

A VE VELKÉM černém, elegantním automobilu, který se řítil tmou, shodil se sebe holohlavý stařec s promodralou, zjizvenou tváří plášť proti dešti a zapálil si doutník. Zachrchlal a rozvalil se pohodlně na zadním sedadle.
"To bychom měli," zachrčel k bělovlasému muži za volantem.
"Jeď rychle, Gintře," dodal. "Jedeme přece domů..."

... (IX) ...
O NĚKOLIK TÝDNŮ POZDĚJI a o nějakých dvanáct set kilometrů dál směrem na východ vyhlížel oknem starý pelhřimovský pošťák Fiala zelený poštovní vůz s oranžovým pruhem na boku. Na nose měl brýle, ale jako kdyby je neměl. Poštovní auto mohl uvidět jen chvilku předtím, než by narazilo do zdi pelhřimovské pošty.
"Dneska už nejni, co bejvalo. Dneska už nikomu na ňáký ty minutě nesejde," řekl.
"Baže," odpověděl druhý pošťák. Jmenoval se Svárovský, přesluhoval penzi pět let - zatímco Fiala jenom dvě - takže byl služebně starší. A tedy i poštmistr.
Poštmistr Svárovský se došoural k pošťákovi Fialovi a vyklonil se z otevřeného okna na ulici. Naproti poštovnímu úřadu byl obchod masem, a protože byl pátek, hospodyně jej obletovaly jako včely úl. Hned vedle byla škola, školník Bíla měl pořád ještě prázdniny, a tak seděl na židli před vchodem, zády se opíral o zeď a šilhal po ženských ve frontě.
"Že už si jednou nedá pokoj," řekl poštmistr Svárovský.
"Kdo?" zeptal se pošťák Fiala, i když krátkozraké oči upíral přímo na školníkovu židli.
"Bíla."
"Bíla je starej vometák," řekl pošťák Fiala. "Co zasejc provádí?"
"Co by tak asi mohl dělat," řekl Svárovský. "Schválně. Hádej..."
"Nevím," řekl Fiala smutně.
"Vejrá na ženský..."
Vedle školy bylo papírnictví a kolem ani noha. Kdo by si taky v srpnu a před nedělí kupoval násadky nebo redispera. A pak už bylo z pelhřimovské pošty vidět jenom na restauraci ČERNÝ KŮŇ a o něco výše náměstí.
Mezi prašnou silnicí a dlážděným chodníkem se zelenal pruh trávy a přistřižených javorů. A mezi dvěma javory, přímo před vchodem do restaurace ČERNÝ KŮŇ stálo auto. Bylo zelené a na boku mělo oranžový pruh.
"To se mi eště nestalo," řekl starý poctivý poštmistr Svárovský. "Schválně se podívej támhle..."
Pošťák Fiala natáhl krk jako píďalka a zakroutil v okně hlavou na všechny strany. Nosem rejdil v ohnivých begóniích.

Z okna vyhlížel strašně rád. A od té doby, co na dálku začal vidět jenom barevné, rozmazané skvrny, ještě raději.
"Kam?" zeptal se vážně a pokojně.
"K hospodě."
Z restaurace ČERNÝ KŮŇ vyšel mladík v obnošeném svetru na holém těle a v roztřepených plátěných kalhotách a vedle něho si to vykračovala dívenka, která měla tak těsné a přiléhavé kalhoty a svetřík, že jí div nebylo vidět mateřské znamínko na pátém žebru vlevo a jizva na pravém koleni. Toho mladíka poštmistr Svárovský znal. Kráčel pomalu, klátil se a nohama frajersky šoupal o zem. Byl to šofér od zaparkovaného poštovního auta. Štíhlou dívenku jakživ neviděl.
Mladík naskočil do auta z jedné strany, děvče z druhé, zaburácel motor, náklaďák prudce vyrazil vpřed a po patnácti dvaceti metrech smykem zastavil.
Zastavil přímo před otevřeným oknem pošty a pošťák Fiala zajásal: "Už je vidím! Už jsou tady!"
Dívka nesla slušně naditý plátěný pytlík a převázanou krabici.
Mladík nenesl nic.
Poštmistr Svárovský je očekával na schodech. Tváře měl nafouklé k prasknutí a prstem pravé ruky výhružně ukazoval na levé zápěstí s hodinkami.
"Tak kdepak jsme byli, vašnosto?!" řekl přísně.
Útlá dívenka vyprskla do plátěného pytlíku a mladík v džínsách odpověděl:
"Přece se nebudeme hádat vo minuty. Těch pár dopisů, co vám vezeme, nestojí za řeč. Pelhřimov je tak velikej, že by se v něm jeden votočil na pětníku, roznesený to máte raz dva, tak vo co de...?"
Pak poplácal svou společnici vlastnicky po ramenou a pyšně dodal:
"Radši se podívejte na mou novou závoznici..."
Nová závoznice vplula do poštovního úřadu, zatočila kolem přepážky, na služební stůl hodila plátěný pytlík a krabici a řekla:
"Byli jsme v hospodě."
"Když jsem byl mladej," řekl pošťák Fiala, "taky mi po ránu chutnalo."
"Fialo!" řekl poštmistr Svárovský. "Mlč a vůbec se mi do toho nepleť!"
"...zeptat se na cirkus," dodala nevinně.
"Aha," řekl poštmistr. "Na cirkus... Přeptat se na cirkus. Moc rád bych věděl, co vy dva můžete mít společnýho s cirkusem."
Dívenka sáhla do plátěného pytlíku a vytáhla dopis, který ležel nahoře.
"Tohle," odpověděla.
Dopis vypadal, jako by si na něm zkoušely razítka všechny pošty v okrese.
"Podívej se na to, Fialo... Tolikrát přeškrtanej dopis jsme tady nikdá neměli. Člověče, dyť tady je pomalu víc adres než v telefonním seznamu...!"
Pošťák Fiala znalecky potěžkal dopis a řekl: "Francouzskej... Kamarádi, ten už je na cestách skoro tři tejdny... Monsiňor Robert Hráský, Prague, Karlovo namesti Tchecoslovaquie..."
Málem že si z jazyka neukroutil námořnický uzel.
Pak už to bylo jednodušší:
"Liberec, Mladá Boleslav, Jihlava, Pelhřimov. Cirkus OTAVA..."
"Jo, Pelhřimov," řekl Svárovský. "Žádný Pelhřimov, ale teď už Humpolec... Od včerejška rána Humpolec."
"Můžem mu to hodit zítra ráno," řekla dívenka.
Poštmistr Svárovský zavrtěl hlavou:
"Zejtra by mohlo bejt pozdě. Takovej cirkus se v díře, jako je Humpolec, dlouho nezdrží... Fialo! Vždyť ty jsi do toho cirkusu chtěl beztak jít...!?"
"Chtěl," řekl pošťák Fiala.
"Tak jo, dědo?" zeptala se nová závoznice.
"Tak jo," odpověděl pošťák Fiala.
Mladík naskočil do jedněch dvířek, dívenka do druhých a byli pryč. "Na některý závozníky je holt každej šofér krátkej," pronesl po chvíli ticha poštmistr Svárovský tónem, který nesnesl odmluvy. Jako by celý život nestrávil za jednou jedinou poštovní přepážkou.

POŠŤÁK FIALA opřel svůj moped v uctivé vzdálenosti od klece, v níž se vyvaloval tygr, zamkl moped na zámek, a malá Anežka řekla: "Požádně hlídej, tygže, plotože kdyby nám to kolo někdo uklad, jak bysme se potom dostali domů," chytila dědu za rukáv a táhla ho ke vchodu do cirkusu.
"Pěkně vás prosím, kde tady najdu monsiňora Hráský?"
Starý Gino se podíval úkosem na starého pošťáka v omšelé pošťácké uniformě, na jeho malou kudrnatou vnučku a na užmoulanou obálku v jeho ruce, a řekl bez znatelného zájmu:
"Hráský? Toho neznám..."
"Ale tady stojí...," zakoktal pošťák Fiala, "podívejte se sám."
Starý Gino si prohlédl obálku a praštil se do čela. "Jo ták...," řekl. "To jste moh říct hned, že hledáte Roberta... Toho znám, milej pane. Toho, milej pane, musíte vždycky hledat uvnitř. Protože kdyby byl náhodou někde jinde, tak by nám do programu chyběl majstrštyk."

HLEDIŠTĚ bylo zaplněno tak přes polovinu. Zřejmě v Humpolci nemají převahu cirkusoví nadšenci. V manéži se právě snažila bulharská trojice "Kostov" vyždímat z publika zasloužený potlesk. Nejmladší z Kostovů balancoval na žebříku,

který otec Kostov držel na čele.
Starý Fiala se usadil v hledišti a způsobně - i když vedle bylo několik míst volných - si posadil vnučku na klín.
Za rudou oponou, zakrývající vchod do manéže, postával Robert a pohrával si se svazkem nabroušených dýk. Jeho společnice se zřejmě před vystoupením uklidnila, přátelsky si povídala s jedním z šašků, kteří byli připraveni vtáhnout na vozíku velkou masivní bednu do manéže. Tato bedna sloužila při Robertově vystoupení jako pevné pozadí, na němž jeho dýky vykreslovaly přesnou siluetu kolem těla klidně stojící ženy.
"Je to slabý," řekl šéf cirkusu OTAVA, když prostudoval zaplněnost hlediště. "Lidí, jako když plivne... Jo, mimochodem. Ptal se po tobě nějakej dědek."
"Po mně?"
"Jo. Po tobě, Roberte. Něco ti nese. Ptal se u vchodu Gina a ten ho pustil dovnitř, i s malou holkou. Dal jim volňasa."
Od manéže se ozval ryčný pochod, rudou oponou proběhla udýchaná trojice Kostovů a vytáhlý klučina přivedl Robertovi za uzdu bělouše.
Robert si ještě jednou uhladil svůj přiléhavý trikot, připnul kazetu s dýkami na bok hřebce a vyskočil do sedla.
"Díky šéfe. Po tom dědkovi se podívám."
Před pošťákem Fialou se zastavil chlapec, který prodával slané burské oříšky.
"Prosím tě," zeptal se ho pošťák Fiala. "Pan Hrásky... Robert Hrásky... ?"
Chlapec se upřímně podivil.
"To jste si moh koupit přece program! Právě teďka, před velkou přestávkou jde ven. To něco uvidíte."
Konferenciérka v lesklé róbě se chopila mikrofonu a oznámila publiku:
"A nyní, vážení, prosím o pozornost. Představí se vám jedinečný zjev evropských manéží. Po úspěších v Berlíně, Vídni, Hamburku a Moskvě hostuje mesijé Roberto v cirkusu OTAVA."
Konferenciérka ukázala rukou směrem k rudé portiéře.
"Mesijé Roberto - muž neselhávající jistoty!"
Hudba začala hrát tuš a pošťák Fiala se naklonil ke své vnučce.
"Pamatuj si to, Aneżko," řekl. "Monsiňor se čte jako mesijé..."
Do manéže vcválal bělouš, na jehož hřbetu stál štíhlý, trochu prošedivělý muž v černých kalhotách a vestě a v bílé krajkové košili. Byl štíhlý v pase, široký v ramenou a lehce vyvažoval cval koně.
Pak vběhli do manéže dva šašci s vozíkem: na něm stál jakýsi paraván, či spíše masivní bedna a za ní vklusala do manéže elegantní štíhlá žena.
Potlesk zesílil.
Žena stála s rozpaženýma rukama u paravánu a bělouš s mužem na hřbetě kroužil koleni ní. Pak se zaleskl první nůž a několik diváků vyjeklo strachy. Zabodl se přesně, několik centimetrů od ženiny podpažní jamky. Kdyby náhodou chtěla připažit, tak by jí to dýka poněkud komplikovala. Druhý nůž... třetí... desátý.
Hudba hrála znervózňující virbl a v hledišti bylo ticho jako při nějaké těžké operaci na chirurgickém sále. Jezdci zbývaly tři nože. V tu chvíli rytmus bubnu zesílil.
Muž vytáhl zpod vesty jakousi černou kuklu, chvíli balancoval na koni a pak si ji přetáhl přes obličej. Hudba ztichla - cirkusový stan slyšel jen rytmické údery kopyt do dřevěných pilin manéže. Muž pozvedl ruku... chvíli mířil... a pak hodil. Vedle ženiny tváře se zabodla masivní dýka. Na milimetr přesně. Potom druhá a třetí.
V napůl zaplněném hledišti se rozbouřila vlna nadšení.
Pošťák Fiala otevřel konečně oči.
"Už je konec?" zeptal se.
"Nevím dědo. Ale ta paní je eště živá."

"MESIJÉ Robert Hrásky?" zeptal se úředním hlasem pošťák Fiala.
"Jestli mesijé to nevím - ale Robert Hrásky určitě."
Pošťák Fiala vytáhl ohmatany, mnohokrát přeškrtaný dopis.
"Z Francie..." dodal tajuplně.
Robert si vyzul tenisky, položil se na postel, potěžkal obálku a potom ji bez váhání roztrhl.
"Cher Robert," řekl. "Cher Robert de Boheme... "
"Mám rozklepnout do leča vejce?" zeptala se žena v růžovém županu. Stála u sporáku a vařečkou míchala v kastrolu.
"Ne," odpověděl Robert.
"Ale já je tam už dala," řekla žena. "Vadí to?"
"Ne," odpověděl Robert. "Ale proč se mě teda ptáš..."
Žena vypnula sporák a řekla: "Čti. Třeba ti tví kamarádi posílaj nějaký prachy."

TUZEXOVÉ BONY v dopise nebyly. Stálo tam francouzsky:
CHER ROBERT, CHER ROBERT DE BOHEME. PŘIJEĎ ZA MNOU, STALO SE NĚCO STRAŠNÉHO.
HENRI DESGRAVES OBJEVIL PŘÍZRAK...
PŘIJEĎ, ROBERTE DE BOHEME, PŘIJEĎ.
MOC TĚ POTŘEBUJU.
TVŮJ JEAN CASTEAU

ŽENA PROSTŘELA na stůl dva talíře, dvě lžíce a vedle položila několik tlustých krajíců chleba.
"Tak co?" zeptala se. "Všechno v pořádku?"

Robert Hráský neodpověděl. Pomalu se posadil, potom vstal z postele a mlčky přešel ke staré, oprýskané skříni. Nahoře ležel malý, taky oprýskaný a odřený kufřík. Robert ho sundal a hodil na postel.
Těsnou maringotkou zavířil oblak prachu.
Žena se udiveně podívala na Roberta.
"Ty chceš někam jet?" zeptala se.
Robert znovu zůstal němý.
Rozbalil kazetu s noži, kterou ještě před chvílí měl připnutou na hřbetu koně, a začal se v dýkách probírat. Vybral si jich pět a pak se vrátil ke skříni. Chvíli v ní něco hledal a pak našel jakýsi zvlášť upravený cestovní necesér. Měl očka na uložení pěti nožů a Robert ho používal, když měl menší varietní vystoupení.
"Slyšíš... chci vědět, kam jedeš! Kam chceš jít?"
Robert uložil necesér na dno ošoupaného kufříku.
"Myslím, že požádám pana ředitele o neplacenou dovolenou, Yveto. Neplacenou na tak dlouho, že by bylo nejlepší, abys na mě přestala čekat. A kdybych se vrátil dřív... tak přece víme, kde se máme hledat."
Nechal stát svou společnici uprostřed maringotky, neschopnou slova, a sám vykročil k vozu s číslem l, kde, jak každý čtenář páně Bassův ví, je sídlo ředitele cirkusu.

... (X) ...
RYCHLÍK PRAHA - CHEB - Schirding - Norimberk - Štrasburk - Paříž, pravidelný odjezd z Prahy 11.05, vyklopil převážnou část svých cestujících v Mariánských Lázních a dál k Chebu se vydal už poloprázdný. Zřejmě zájemců o cestování do Paříže přes Štrasburk nebylo v ten čas mnoho.
Robert Hráský si tiskl čelo na chladivé sklo okna a v hlavě měl změť myšlenek. Čára kopců a vesniček u obzoru mu připomněla jejich loňskou cirkusovou túru, která vedla právě přes Mariánské Lázně na Tachov a Plzeň; pak si vzpomněl - po kolikáté už - na podivný dopis Jeana Casteaua. Najednou mu před očima vyvstala zvláštní postava. Blonďáček, tak dvacetiletý, zamazaný mourem jako nějaký uhlíř. Robert ho neviděl desetiletí. Vidět ho ani nemohl, protože Jirka Holec, kamarád nad kamarády, spal už od dvaačtyřicátého svůj věčný sen pod kopečky horkého písku u El Alameinu.
Tehdy byli od mouru umazaní oba dva, přepravovali se totiž v tendru tajně přes hranice. Neskutečný Jirka Holec se teď z okna naklonil k Robertovi a povídá:
"Zpitoměl jsi nám, Robertku, zpitoměl jsi a zapomínáš."
Robert se ušklíbl a chtěl zahnat vzpomínku. Nerad totiž konverzoval se stíny. Jenomže stín Jirky Holce byl jaksi neodbytný.
"Jak je to dlouho, co jsme spolu, Roberte, utíkali? Bylo nám přece tak trochu do breku, že jdeme z domova. A asi nadlouho..."
Jak by Robert zapomněl. V devětatřicátém se s Jirkou rozhodli, že vymění protektorátní jistoty za vojančení kdekoliv. Kde budou ochotni přijmout dva kluky připravené cedit krev proti Hitlerovi.
Jeden známý železničář je schoval do tendru, naházel na ně pytle s uhlím a ještě je posypal mourem. Oba dva zmrzlí na kost, polomrtví, počítali vteřiny a hodiny zdlouhavé pouti. Krajina byla stejná jako dnes, jenže namísto z rychlíkového okna ji tehdy sledovali škvírou mezi uhlím.
Pak vlak zastavil a kolem začali běhat hrůzu nahánějící němečtí vojáci s bajonety na puškách. Stačilo jim zahrabat v uhlí a velká pouť Jiřího Holce a Roberta Hráského mohla skončit. Avšak němečtí vojáci nelovili bajonety v hlubinách tendru a dva kluci ochotní bojovat za svou zem se tak dostali z rajchu - pro začátek do Jugoslávie. Tehdy na hranicích se Jirka Holec naklonil k Robertovi.
"Příště nás na hranicích nikdo už neuvidí. Dneska - a pak až se budem vracet domů. A potom utrum."
Kulka u El Alameinu zmařila Jiřímu Holcovi naději na návrat do vlasti. Robert Hráský tu chvíli štěstí a úlevy zažil. Vzpomněl si na slova mrtvého kamaráda. Sám nikdy nepociťoval potřebu odjet - byť nakrátko - z domova kamkoliv ven. Byl rád, že je rád. Pak přišel ten podivný dopis a Robert je najednou ve vlaku a opět na hranicích.
Zaskřípaly dveře a mladíček v uniformě československé pohraniční stráže se ptal po Robertově pasu. Chvíli ho pozorně studoval, pak do něj vtiskl razítko a zasalutoval. To už vlak dávno stál a nápis Cheb vrátil Roberta znovu vzpomínkám.
"Příště nás na hranicích už nikdo neuvidí. Dneska - a pak až se budem vracet domů. A potom utrum."
Robert si přece tehdy myslil totéž. Neužil si snad ve válce dost? Proč se mu znovu musí šifra BGM-14 připomínat? Vždyť vlastně Jirku Holce podvedl...
Pak se vlak rozjel a Robert se naposledy podíval na obzor, na čáru lesů a roztroušených vesniček. Poznamenal ke stínu Jiřího Holce: "To máš tak, kamaráde, když člověk jednou řekne á, musí říct i b."
A tím definitivně vypudil vzpomínku na Jiřího Holce ze své mysli.

... (X I) ...
TĚŽKÁ ŽELEZNÁ VRATA SE bořila do písku tak bílého, že by jej musel snad ušpinit i špatný úmysl. Byla dokořán a nad černou sítí jejich mříže se skláněly sochy buclatých andělíčků jakoby v nedokončeném pohybu.
Robert procházel dlouhou, pečlivě upravenou cestou a svíral kufřík v levé ruce. Zdálo se mu, zeje to celá věčnost, kdy si tady takhle vykračoval naposled. Uvědomoval si, že svým návratem sem překročil znovu dělící čáru, kterou - jak si sám přísahal - už nikdy nechtěl překročit. Každým krokem, kterým se blížil k oprýskanému zámečku rodiny Casteau, se přibližoval také boji. Robert Hráský to všechno věděl, vlastně spíš tušil. Cirkusový artista zůstal někde daleko v Československu. Klid, který si Robert svým povoláním vykupoval, musel teď obětovat něčemu neznámému, tajemně

hrozivému.
Ale v Robertovi Hráském stále dřímal bojovník. I když byl na čas zakryt cirkusovými líčidly. Na jeho tváři se dokonce objevil úsměv. Bylo mu dobře, jako by to bylo včera, kdy si odsud odskočil na sklenku vína do vesnické hospůdky a honem se vracel k obědu, aby Jean Casteau, přítel a hostitel - příliš nenadával.
Přešel kolem modrého peugeota a vešel do zámecké haly. Pověsil svou bundu na ozdobný věšák, kufřík postavil na zem a začal stoupat po schodech. Najednou si uvědomil podivné ticho. Myšlenka na nevyhnutelný boj tu byla znovu. Podlaha pod ním lehce vrzala a Robert se snažil našlapovat jako kočka.
První dveře... druhé... třetí. Tady je Jeanův pokoj. Opatrně vzal za kliku a otevřel. Pokoj byl stále stejný. Nic se zde nezměnilo. Pak spatřil uzoučký proužek cigaretového dýmu, stoupající z široké lenošky někam vzhůru. Sedící postava byla zakryta opěradlem, ale Robert ani na vteřinku nepochyboval, že se konečně setkává se svým dávným přítelem.
"Jean?!"
Lenoška zavrzala a Robert ohromeně zíral na vysokou smutnou dívku v černých šatech. Podívala se dlouze a zpytavě na Roberta a řekla:
"Tatínek je mrtev, pane Roberte... já jsem Madeleine Casteauová..."
Robert pocítil, že se s ním místnost začíná, točit. O půl hodiny později Robert Hráský řekl:
"Ale já nejsem Robert de Boheme, Madeleine! Robert de Boheme je pětadvacet let pod drnem. Občas se vzchopí, nadzvedne víko v rakvi, jenomže v takovém případě mu rychle a bez dlouhých cavyků hodím víko na hlavu, přibouchnu, kleknu si na ně a přidám pár pořádných hřebíků. A zase je na chvíli pokoj."
"Na jak dlouho?"
"Někdy na den, někdy na půl roku. Ale já ho nechci pustit na vzduch.
Nikdo nemá právo křísit mrtvé."
Ve chvíli, kdy vyřkl tato slova, věděl už Robert, že je říká marně. Marně - kvůli sobě. Protože cítil, že minulosti nelze uniknout... Pak překvapeně hleděl na kousek papíru, popsaný roztřesenou rukou umírajícího:
ATTENTION ROBERT - HOTEL BELLEVUE... ZIN-NAL ...
"Jste už jediný, Roberte... Poslední... Poslední ze všech. Zastřelili Hoana Vlamincka, Sašu Šobriče - a tatínka. Strýček Henri zmizel jako prvý. Naposledy ho viděli v Zinnalu, v hotelu Bellevue..."
Tak ne tedy jen Jean Casteau, ale také Vlaminck, Šobrič, Desgraves...
Robertovi se podruhé pokoj roztančil před očima...
"Hotel Bellevue v Zinnalu? Kde to proboha je?"
Madeleine sáhla rukou do zásuvky a podala Robertovi barevný prospekt.
"Věděla jsem, že se mě na to zeptáte, Roberte. Mne to taky zajímalo. A proto jsem si sehnala tohle."
Přistrčila prospekt a Robert se zadíval na barevnou fantazii na křídovém papíře. Opálené dívky, strakaté kravičky, siluety alpských velikánů. Na straně prospektu byla přimalována mapka jižní části Švýcarska a šipka ukazovala kamsi do hor, malý kousek od Rhóny. Potom tam byla hypermoderní budova s nepřehlédnutelným nápisem: HOTEL BELLEVUE.
"Co je to všechno platné, když nemám švýcarské vízum a nemůžu si špacírovat po Evropě, jak chci," řekl Robert. Přitom věděl o jediném možném řešení. Ale vyslovila je sama Madeleine.
"Kdybyste si vzal brýle, vypadal byste skoro jako táta. Kdybyste si vzal jeho pas, neměly by pro vás hranice větší důležitost než kratičké, nezbytné zastavení na celnici..."
Robert odpověděl:
"Rozumím. Měl bych k dispozici jeho jméno, jeho šatník, jeho auto..."
"Jeho zbraně," řekla Madeleine.
"Zbraně mám vlastní... O ty nejde... A s největší pravděpodobností i jeho dceru na krku."
Madeleine přikývla.
"A jeho dceru na krku," řekla vážně.
"Budiž. Ale co když je tohle všechno omyl. Co když se poslední vzkaz tvého otce týká něčeho jiného. Co když ten lístek někdo podstrčil... Jak můžeš v tom roztřeseném písmu s jistotou poznat Jeanův - otcův rukopis?"
"Poznám."
"Budiž. Někdo taky může chtít, abychom přijeli právě do hotelu Bellevue v Zinnalu. Ten někdo tam bude doma. V hotelu nebo v údolí. Bude mít proti nám ohromnou výhodu domácího prostředí..."
"Snad. Ale musíme to risknout," řekla Madeleine pevně. "Jinou stopu nemáme. Hotel Bellevue je naše jediná stopa. Hotel Bellevue je naše jediná jistota."
"Chabá jistota."
"Ať si jak chabá, ale jistota."
Robert znovu pohlédl na reklamní prospekt. Spočítal patra. Bylo jich sedm. Možná sto pokojů, a to znamená minimálně dvě stovky lidí.
Koho mezi nimi budou hledat? A je ten někdo vůbec ještě v hotelu, bylli v něm vůbec?
"Henri Desgraves se nemohl vypařit," řekla Madeleine. "Musíme ho najít. Živého, nebo..."
Nebo alespoň to, co z něho zbylo, dopověděl Robert v duchu a povzdechl si. Pak se zeptal:
"Za jak dlouho můžeme vyrazit?"
"Jsem připravena," odpověděla Madeleine.

BYL JEDINÝ ze všech naživu a nevěděl, komu za tento holý fakt má být vděčen. Madeleine to vysvětlovala jednoduše:

"Československo znamená pro tebe, Roberte, jistotu. Jistotu a bezpečí, které Belgie nemohla Vlaminckovi dát. K vám se vrah asi neodvážil. Na Francii a Jeana Casteaua si troufl..." Pro Madeleine to bylo všechno úplně jednoduché a prosté. Seděla v autě, pokuřovala a mlčela. Co chtěla říci, řekla. Černé šaty nechala doma. Smutek a zatrpklost si vzala s sebou.
"Může to být taky docela jinak," řekl Robert. "Třeba se našel nacistický fanatik, který si umanul pobít všechny žijící komandos."
Madeleine na něho krátce pohlédla a neřekla nic.
"Nevím, kolik nás bylo. Nesměli jsme to vědět. Ale ztráty jsme měli obrovské. Možná osmdesátiprocentní. Kdo přežil dvě tři akce, leccos se mu odpustilo. Leccos si mohl dovolit. Kdo jich vydržel pět, vystačil už s nimi až do konce války. Pobít ty, co zbyli, by nebylo tak složité, tak neproveditelné. Daleko větší problém je nás vyhledat. Naše skupina může být na začátku dlouhé řady fanatických vražd. A třeba ani to ne. Jen si pročti noviny. Kolik se na světě denně páchá vražd!
Kolik zločinů! Každou hodinu, snad každou minutu někdo někoho zabije, každou chvíli někdo zmizí. Kdo si všimne, že čas od času mezi mrtvými nebo pohřešovanými je někdo, kdo před pětadvaceti lety sloužil u anglických komandos? A i kdyby si nakrásně všiml - co z toho vyvodí?! Přece nejsme imunní vůči vraždám a únosům. Nejsme nesmrtelní. Kulka nebo nůž do nás vjede stejně snadno jako do kteréhokoliv jiného smrtelníka. Nemáme protilátky proti jedům. Nejsme z gumy, abychom přežili havárie, pády, přejetí autem nebo vlakem... Nebýt toho, že mi Jean stačil ještě v poslední chvíli napsat a že jsem přijel, o ničem bych nevěděl. Neměl bych tušení že na mne číhá nějaké nebezpečí. Zkrátka bych se jednoho rána neprobudil nebo bych večer nepřišel na představení. Ředitel cirkusu by řádil, kolegové by kroutili hlavami, Bezpečnost by vyhlásila pátrání... Ředitel by si našel časem náhradu, kolegové by zapomněli. A Bezpečnost by po nějaké době pátrání zastavila... Zrovna jako to udělá policie švýcarská, belgická, jugoslávská i francouzská."
Madeleine pořád mlčela.
"Ale třeba je to mnohem jednodušší. Pravda většinou bývá až k nepochopení jednoduchá a prostá. Jenom k ní dojít... Henri Desgraves uviděl něco, co ho vyděsilo. Něco, co neměl vidět. Pak zmizel. Až do tohoto okamžiku v tom jakási logika je. Zkřížil někomu cestu a byl zlikvidován... Proč ale vzápětí umírají jeho kamarádi, s kterými se seznámil na jednom jediném, zcela konkrétním a určitém místě - v kempu pro výcvik speciálních přepadových jednotek anglické královské armády...!? Proč právě oni?! Existuje jediné vysvětlení: To, co Henri spatřil, se netýkalo jenom jeho. Muselo se to týkat nějak nás všech."
Teprve teď Madeleine promluvila.
"Co to může být?" zeptala se.
"Prožili jsme dost hrůz," řekl Robert. "Každý z nás měl svý konto dost bohatý, než aby zatěžoval konta druhých. Sesbírali jsme toho dost na oprávněný a dost dlouhý pobyt v léčebném sanatoriu pro nervově choré... Nás pět bylo společně jenom na jediné akci."
"A to?"
"Doktor Mölders a SS-sturmbannführer Katzke."
Pak bylo dlouhé ticho, které nakonec přerušila Madeleine. Řekla: "Táta mi o tom vyprávěl."
Robert se zachmuřil. Ještě tohle, řekl si. Ke všemu ještě tohle.
"Hm," zabručel. "A... podrobně?"
"Táta byl vždycky stručný. Až moc stručný. Často sice říkal, že sepíše své paměti, ale nikdy se do nich doopravdy nepustil. Věděl, že by byl velice brzy hotov. Narodil jsem se, žiju a umřu... Bývalo by mu stačilo pět stránek. S rodokmenem maximálně deset."
"Co ti tedy pověděl?"
"Že jste měli zajmout dva nebezpečné válečné zločince. A že se vám to podařilo."
"Víc nic?"
"Nic," řekla Madeleine.
Ulevilo se mu.
"Měl pravdu," řekl už klidně.
"Proboha!" vykřikla. "Snad nejsou naživu?!"
Robert neodpovídal.

VIDĚL ZNOVU soudní síň. Samá uniforma, kupy novinářů.
Spojenecké vlajky. Necítili se tam tenkrát nejlíp: budit senzaci, to nebyl zrovna jejich obor. Jejich oborem byly dokonalé, elegantní, rychlé, tiché a nenápadné přepady. Seděli vedle sebe na lavici svědků. Henri Desgraves, Alexandr Šobrič, Hoan Vlaminck, Jean Casteau ...a Robert de Boheme - Robert Hráský. Pět korunních svědků. Nikdo jiný - z živých - tu hrůzu na vlastní oči neviděl... Správně by jich mělo být šest. Ještě s nimi mel být Art Huxby. Ale Art Huxby kvůli tomuhle případu nežil.
Jejich svědecké výpovědi byly krátké a lezly z nich jen pomalu a zdráhavě. Nač také dlouhých slov. Nešlo o řečnická cvičení. Kdyby nežili původci těch hrůz, bylo by bývalo lepší vzít si svá tajemství do hrobu.
Obžalovací spis byl dlouhý a rozsáhlý a rozsudek strohý, krátký a jednoznačný. Slyšeli jej na vlastní uši. Vlastníma očima si v novinách přečetli, že rozsudek byl řádně vykonán ...

"DOSTALI PROVAZ," řekl.
"Určitě?"
"Určitě."
"A je možné, že by se někdo mstil za jejich smrt?"

Robert pokrčil rameny.
"Kdyby se vám chtěl někdo pomstít, proč by to neudělal hned po válce? Psalo se o tom hodně v novinách?"
"Jistě. A ve všech novinách, které tehdy na světě vycházely."
"I o vás?"
"Taky."
"Pak to tenkrát mohli mít snadné, mnohem snadnější než teď po pětadvaceti letech."
Robert se zamyslel.
"Třeba neměli dost sil...," řekl. "Nebo to nějak nešlo. Anebo na věc zapomněli, ale když se před nimi objevil Henri Desgraves..."
"Myslíš?" řekla Madeleine.
"Nevím. Možné je všechno... Kdybychom věděli, co Henri říkal do telefonu, byli bychom mnohem chytřejší. Volal všem? A odkud telefonoval?"
"To už se těžko dozvíme," odpověděla Madeleine. "Když zvonil telefon, ještě jsem spala. Ale od té chvíle byl táta dost nervózní. Musela jsem naléhavě odjet do Paříže, ještě týž den. Potom mi táta napsal, že Henri Desgraves zmizel. Smála jsem se tomu. Myslela jsem si, že strýček Henri vypustil kouřovou clonu, aby se mohl ztratit nějaké hodně dotěrné slečně... Strýček Henri měl hodně slečen..."
Odmlčela se. Robert se mračil.
"Je to tak," řekla Madeleine. "Tys vlastně Henriho neznal. Pamatuješ si na něho jenom jako na vojáka. Ale já ho mám v paměti z pozdější doby. Žádnou sukni kolem sebe nenechal přejít bez povšimnutí. Nijak se tím netajil... Ve mně respektoval dceru svého nejlepšího přítele - a stejně mi od mých sedmnácti let složil k nohám tolik poklon a nabídek, že bych je ani nedovedla spočítat."
Robert si v rozpacích zapálil cigaretu. Dobře věděl, že Henrimu nic nepřekáželo - pokud šlo o ženy. Pro ně si dovedl najít čas vždycky.
"Sex patřil k strýčkovi Henrimu jako voda k rybě," dodala Madeleine.
Robert zakašlal.
"Mluvilas o Jeanově, tedy otcově dopisu," řekl potom. "Co dál?"
"Ano, ten dopis..."
Zesmutněla.
"Zkrátka a dobře jsem to chtěla brát jako dobrý žert. Jenomže z toho dopisu šla úzkost. Nebyla ve slovech. Táta by se nikdy ke strachu nebo něčemu podobnému nepřiznal. Chtěl jenom, abych se okamžitě vrátila... Hned to nešlo... Přijela jsem domů ráno, jen několik hodin poté, co ho našli..."

K HOTELU BELLEVUE dorazili trochu pozdě, takže reklamní prospekt, který Madeleine vzala s sebou, vypadal jako lhář. Vrcholky hor, které rámovaly zapomenuté zinnalské údolí, rděly se v posledních červáncích. Ve slehlé trávě kolem hotelu se vyvalovala opuštěná plátěná lehátka a na betonovém parkovišti se nudily zástupy mlčenlivých limuzín. Opodál se krčil starý horský seník a o kus dál nějaká chata. Jinak se v okruhu několika kilometrů, kam až v tom šeru bylo vidět, nenalézala živá bytost.
Zabočili na betonové parkoviště. I s tímhle nevelkým peugeotem bylo dost obtížné najít kus volného místa k zaparkování.
"Pěknej hotýlek," řekl Robert.
"Ještě se uvidí," prohodila Madeleine stroze.
Robert pokrčil rameny a vysoukal se z vozu. Pak jako řádný světák a džentlmen obešel zepředu vůz a otevřel dvířka na druhé straně.
"Děkuju, tatínku," řekla Madeleine.
Ušklíbl se. Ale nedalo se nic dělat. Hra začala.

... (XII) ...
OTEVŘEL MADELEINE galantně dveře a vstoupil těsně za ní do haly hotelu Bellevue. Naposledy si v tuto chvíli uvědomil, že se ocitá na druhé straně pomyslné čáry, dělící ho od minulosti. Jeho smysly trénované dennodenní dřinou v cirkusu, jeho oči vrhače, odhadující přesně desetiny milimetru, se teď soustředily na neznámé prostředí, které se mu otvíralo vstříc.
Velká moderní hala, několik hostů v letních šortkách, tu a tam někdo v horolezeckém. Hlasy nejméně ve třech řečech staré Evropy. Došli k recepci. Studené Robertovy oči bleskem propátraly zavalitého recepčního v elegantním dvouřadovém černém obleku. Muž řekl: "Přejete si, prosím...?" a také jeho oči se snažily proniknout ledovou hradbu Robertovy uzavřenosti.
"Dvoulůžkový pokoj. Tak na týden, maximálně na deset dní," odpověděl.
"Máte ho rezervovaný?" zeptal se zdvořile recepční.
"Přijeli jsme jen tak, čirou náhodou. Ještě včera jsem neměl ponětí, že bych se mohl ocitnout v těchhle končinách."
Recepční pult se blýskal a tlustá kožená kniha, kterou vzal úředník do ruky, se v něm odrážela jako v tůni. Úředník v ní chvíli listoval. Moc dobře věděl, co řekne. Ale dal si na čas.
"Máte štěstí. Jeden dvoulůžkový pokoj by tady byl."
Významně se podíval na nablýskaný pult. Robert sáhl do kapsy a na pult položil bankovku. Úředník na ni nepohlédl. Obrátil oči v sloup a v témž okamžiku bankovku obratně stopil. Robert zvedl oči a uviděl se ve stropním zrcadle.
Číman, řekl si. Co ses vlastně zač, kouzelníku? V jakým hotelu sloužíš? V takovým, kde se hosti ztrácej, sotva prvně

ulehnou na lůžko?
Nebo o těch věcech nemáš páru ani ty, ani tenhle hotel?
"Vaše jméno, prosím..."
"Jean Casteau," řekl Robert pomalu a zřetelně. Pak čekal, jaký udělá na recepčního to jméno dojem. Když se nedočkal, dodal: "A tohle je moje dcera."
Robert položil na pult pasy a recepční úředník si pečlivě opsal jména a adresu. Tvářil se jako lidé, kteří čtou každé písmenko zvlášť, potom z nich tvoří slova a na konci tohoto procesu porozumí obsahu. Ani adresa s ním nijak nehnula.
"Pokoj číslo dvacet tři," řekl, vrátil pasy, hmátl rukou za sebe a trochu do výšky. Zase pohlédl ke stropu. Pak vykouzlil klíč s číslem dvacet tři a něco jako úsměv. To mělo být navíc.
"Nádherný výhled na Alpy," dodal.
"A na krávy," řekl Roberc. "Už vím..."
"Budete si přát plnou penzi?" - a jako by řekl - trochu vám závidím, jinak je strava o poznání chudší. Vlastně jim napovídal - pokud to nebyl jen další trik.

V NOČNÍM BARU hotelu Bellevue bylo rušno a hemžily se v něm tlupy cirkusáků. Podnapilí playboyové balancovali na vysokých, štíhlých barových stoličkách, černovlasí a černoocí hudebníci vytahovali zvuky ze svých nástrojů, pohledná barmanka si pohazovala blyštivým šejkrem, zrzavá zpěvačka ručkovala se svým hlasem po hlubinách i výšinách, korektní číšníci žonglovali vrchovatě naloženými podnosy na konečcích štíhlých prstů, obstarožní seladoni krotili své chtíče před ašantovými kráskami a nastrojené dámy v letech osedlávaly nanicovaté, nafoukané mladé panáky.
Ale mohlo to být také jenom zdání. Pod zdánlivým klidem nočního baru mohla vřít připravovaná bouře. Obsluha nemusela být tak bezúhonná, jak se zdála, a hosté ve všem všudy počestní, jak se snažili vypadat. Kdokoliv z téhle společnosti mohl být tím, koho přišli hledat. Kdokoliv - a také nikdo.
Podnapilý playboy mohl mít pistoli ukrytou v podpaží. Hudebník ve futrálu. Barmanka pod pultem mezi harampádím, které se nesluší před hosty ukazovat. Zrzavá zpěvačka v miniaturní kabelce. Seladoni v nabitých prkenicích a dámy v naditých výstřizích. Číšníci na podnosu pod ubrouskem vedle smažených žampionů.
Jean Casteau - ten pravý - před tímhle hotelem varoval. Henriho Desgravese tu pravděpodobně vystrašily přízraky a potom odvlekly do neznáma. Tenhle noční bar mohl být prahem zrádné propasti. Uděláš ještě krok, a je s tebou amen.
"Dobrý večer, slečno. Dobrý večer, pane," řekl barový vrchní, uklonil se s grácií, která prozrazovala denní cvičení před zrcadlem, a ukázal na jeden z mála volných stolků. Pak vykročil. Ten stolek, který jim přisoudil, byl někde uprostřed baru. Když k němu došli, Robert mávl nesouhlasně rukou, lehce uchopil Madeleine v podpaží a kráčel dál. Zastavil se přímo před barovou kapelou.
"Tamten stůl je obsazený?" zeptal se a ukázal do levého rohu. "Nikoli, pane."
Ani jeden playboy se po nich neotočil: měli co dělat se stoličkami a s obsahem sklenic. Barmanku dokázali plně vytížit. Kromě toho pro ni bar začínal a končil bidýlkem na druhé straně pultu. Zpěvačka zájem neprojevila. Seladoni a vymóděné dámy si své objekty pozornosti pro tento večer už našli. Číšníci uhýbali z cesty a zdvořile a lhostejně vysekávali poklony. Ašantové krásky a nafoukaní panáci hleděli do svých skleniček a do přihrádek cizích peněženek.
Posadili se. Nápojový lístek vyhlížel spíš jako příležitostný umělecký tisk na věčnou památku hotelu Bellevue. Měl pětadvacet stran z tuhého pergamenu a zdobné zlaté písmo.
"Pro začátek ústřice a láhev Mousseux de Vouvray, ročník dvaašedesát," řekla Madeleine, dřív než Robert stačil otevřít ústa.
Barový vrchní se uklonil a zmizel. O něčem takovém, jako bylo Mousseux de Vouvray, neměl Robert potuchy. Ústřice jedl naposledy před dvaceti lety. Tiše řekl:
"Díky, Madeleine."
Potom se ohlédl k barovému pultu. Mezi skupinou playboyů posedávala žena, či spíše dívka; měla na sobě krátké černé, stříbřitě lesklé šaty a zmítala se v rozporech: když si stáhla šaty ke kolenům, prohloubil se povážlivě výstřih - když je povytáhla přes prsa, neměla zase málem na čem sedět. Oči byly mírně zamžené množstvím vypitých koktajlů. Vypadalo to, že problém šatů nevyřeší. A taky že co nejdřív z barové stoličky spadne.
Usmála se. Někam do kouta, někam, kde seděla Madeleine s Robertem. Na Madeleine by se asi neodvážila usmát. Madeleine vypadala přísně, podezřívavě a nedostupně. Pak se jí ujal hubený hejsek ve zlaté vestě. Vzal ji za ochablou ruku a v rytmu hudby s ní šlapal po parketu. Dívka zavřela oči; pohybovala sice nohama, ale to nevylučovalo možnost, že spala.
Robert se pustil do ústřic. Od té doby, co je naposledy jedl, se nějak zlepšily. Změnily chuť, barvu, vůni, tvar, všechno. Jen se po nich zaprášilo. Zapil je vínem, o jehož existenci neměl až do dnešního večera tušení, a objednal totéž znovu. Potom se zarazil a hned nato zčervenal. Vázanka černého motýlka ho začala škrtit, límec řezat, smoking tísnit. Do Francie jsi přijel za kamarádem Jeanem, říkal si. Do Švýcarska hledat kamaráda Henriho Desgravese. Do nočního baru hotelu Bellevue pátrat po stopách. A zatím si tady sedíš v baru, polykáš spokojeně ústřice a naléváš se vínem.
Krásná a přísná Madeleine mlčela. Pro tuto hru, která bůhví kdy a bůhvíjak skončí - krásná a přísná dcera Madeleine. Mračila se.
Uvidí ji vůbec někdy usměvavou? Co si myslí? Co si myslí o něm?
O Robertu de Boheme, nad kterým se všichni kdysi rozplývali?
Vůbec se necítil ve své kůži: tu svou - světle šedé kalhoty, tmavomodré tričko a semišovou bundu - ze sebe stáhl a nechal ležet přehozenou přes vanu v koupelně... Najednou mu chyběla. Lidé v baru mu přestali připadat jako cirkusáci.

Vyschlo mu v ústech. Natáhl se pro sklenicí s vínem, ale znovu ji postavil. Nesmíš tolik pít, nabádal se.
Nejsi tady na víkendu. Musíš mít čistou hlavu, abys nedostal šustrmat. Napil se minerálky. Byla hrozná. Sám si připadal taky tak: neslaný, nemastný, bez vůně a bez zápachu.
Podíval se ke vchodu do baru. Byl by se podíval kamkoliv, jenom na Madeleine ne. Bylo mu před ní trapně. Ve dveřích stál nějaký muž. Frak, který měl na sobě, představoval nejmíň pět metrů látky. Vlasy měl jako promočenou slámu a boxerskou bradu. Možná že se snažil vypadat nenápadně. Při jeho vzhledu, a také proto, že se tvářil, jako by mu patřily celé Alpy se vším všudy, to dost dobře nešlo. Očima pozorně probíral jednoho hosta po druhém. Stolek, u kterého seděl Robert s Madeleine, byl v jeho zaměřovacím systému úplně poslední, takže mu trvalo dost dlouho, než všechny předešlé vyloučil a než dorazil k nim. A tu se pohled jeho slídivých očí neodvrátil, ale naopak se utkvěle zabořil do Roberta.
Pak ke stolku přistoupil uhlazený mladík. V tomhle baru musel být víc než doma. Víc než kde jinde, Ve voňavkách musel utratit celé jmění.
"Smím prosit?" zeptal se.
"Těžko!" odpověděl Robert a vstal.
Mladík zrudl a zrozpačitěl. Nesrozumitelně něco zakoktal.
"Dáma je totiž zadaná. Na celý večer!" dodal Robert a rychle vykročil k východu. Když dorazil do dveří nočního baru, viděl, že na druhé straně chodby se ještě pohybují křídla lítacích dveří. Slámový hromotluk zmizel. Rozhodně to musel být sprinter. Robert vyběhl po schodech a vlétl do hotelové haly. Na jedné pohovce napůl ležela a napůl seděla ona žena či dívka v černých šatech, kterou před chvílí pozoroval u barového stolku. Pokuřovala cigaretu tlustou jako doutník, zasunutou do nefritové špičky, a tupě zírala do tmy za skleněnou stěnou hotelové haly. Recepční úředník se netečně opíral lokty o knihu hostů v kožené vazbě a bez zájmu prohlížel obrazy a fotografie po stěnách, na kterých bylo tu hůře tu lépe vidět to, co venku při denním světle mohl vidět každý. Nalevo od recepce byly dvoje dveře, jedny bez označení, na druhých tabulka s nápisem PRIVATE, Ty první byly v naprostém klidu, kdežto ty druhé se právě dovíraly.

ŘEDITEL HOTELU Bellevue Kurt-Heinz Bischoop stál ve své pracovně, opíral se o psací stůl, držel v ruce sluchátko, prudce nadechoval a vydechoval a proti jeho vůli mu škubalo víčko na levém oku. Takový karasavec, aby ho ta maličkost dělala zajímavějším, nebyl. Když přiložil ruku na oko a prsty přidržel neposlušné víčko, tik zmizel. Ostatní záležitosti tak jednoduše a hravě vyřídit nešly.
"Cesty osudu jsou nevyzpytatelné," meditoval do sluchátka. "Někdy se zamotávají. Někdy dokonce mrtví vstávají z hrobů... Víš, kdo se dneska u nás ubytoval?"
Pomlka.
"Tvůj starý dobrý známý, pan Jean Casteau z Francie, Humbecourt u Saint Dizier. Dokonce s dcerou... Co ty na to?"
Ve sluchátku to chvíli chrčelo. Ředitel Bischoop rozhodil ruce. Sluchátko držel pořád, ale víčko na levém oku pustil. Zase se rozkmitalo.
"Recepční viděl jeho pas," řekl. "Tvrdí, že ten chlápek na ducha nevypadal. Byl jsem si je před chvílí prohlídnout. Seděli v nočním baru a oba dva vypadali náramně skutečně a čile. Dceruška je celkem pěkná kůstka a tatíček zřejmě muž činu. Když mě zblejsknul, vrhl se za mnou a já měl co dělat, aby mi nepřišlápl paty."
V telefonu to pro změnu chvíli hučelo.
"Ne," řekl pak Bischoop. "Pomoc nepotřebuju. Vím, co mám dělat."
Potom se do drátů vedrala meluzína.
Ředitel Bischoop přerušil hovor a vytočil další číslo. Levé oční víčko dalo konečně pokoj.
"Pošli mi sem Hanse a Fridricha," řekl panovačně. "Ať vezmou s sebou kameru, mikrofon a všechno, co k tomu patří. A ať sebou hoděj. Nemíním čekat. Hodně to spěchá..."

ROBERT SI SEDL v hale do křesla proti ženě v krátkých černých šatech. Vytáhl z kapsy balíček gauloisek, cvrnkl do něj prstem, z otvoru se vysunula cigareta; uchopil ji do rtů a zapálil si. Žena vypadala, že ho nevnímá. Recepčnímu hlasitě zakručelo v břiše. Líně pohlédl na hodinky, zaklapl knihu, zavřel ji do vyřezávané skříňky za svými zády a klíček schoval do kapsy. S poklonami se odporoučel do dveří na opačné straně haly -VSTUP POUZE PRO PERSONÁL. Žena mocně zatáhla z cigarety a vyfoukla hustý oblak kouře. Na chvíli se v něm ztratila. Když zase vyplula, dívala se po Robertovi a příšernou americkou angličtinou řekla:
"To je dost, že vodprejsk..."
Robert neodpovídal.
Žena pokrčila nosem a řekla:
"Povídám, že je to dost, že vodprejsk..."
Povídala to čistou pařížštinou.
"Jistě," odpověděl Robert anglicky. Potom to pro jistotu francouzsky zopakoval.
Žena poposedla a přehodila nohu přes nohu. Stříbro v šatech se zatřpytilo a kolena zazářila.
"Taky vás to v baru otravuje?" zeptala se mile a zvolila francouzštinu.
"Taky," odpověděl.
Žena se opět zahalila oblakem dýmu.
"Poslyšte," řekl Robert, když ji zase uviděl. "Neznala jste náhodou nějakého Henriho Desgravese?"
Tu otázku vystřelil jen tak, a ještě než otevřela ústa, věděl, že minul.
"Měla bych ho znát?"
"Podle toho, jak jste dlouho v tomhle hotelu."

"Tři měsíce," řekla žena. "Nezdá se vám, že to je příšerně dlouhá doba?"
"Zdá," řekl Robert. "Ale právě proto byste ho mohla znát."
"Jak vypadal?"
"Sekáč chlap. Francouz. Něco jako Gilbert Bécaud," odpověděl Robert.
"Ó," vyjekla upřímně. "To mě opravdu mrzí. Gilberta Bécauda zbožňuju. Nedalo by se to napravit?"
"Podle všeho těžko."
Žena sebou znovu zavrtěla a opět se mihotavě blyštěly šaty.
"Co byste řek tomu, kdybychom si někam vyrazili," prohodila. "Krasotinku tu můžete nechat bez obav. Nic se jí nestane. To nejhorší se už stalo - totiž to, že jste ji vůbec vzal s sebou..."
"Nudíte se?"
"Nudím," odpověděla otevřeně. "Můžete mi říkat Eliz."
"Až jindy, Eliz," řekl Robert.
Vrátil se do baru. Madeleine tančila, jako by i ona zapomněla, proč sem do hotelu Bellevue přijeli. A o dvě patra výš, v pokoji číslo dvacet tři, ke kterému byla v hotelové knize připsána jména Jean a Madeleine Casteauovi, pracovali v naprostém tichu a souhře dva bělovlasí muži na zabudování vysoce citlivého odposlouchávacího zařízení a televizní kamery.

... (XIII) ...
POKOJ ČÍSLO DVACET TŘI ve druhém patře hotelu Bellevue byl modrý a žlutý, měl koupelnu, šatnu a balkón a kromě vnitřního zařízení by se do něj vešly ještě téměř tři maringotky.
Madeleine ležela v rozestlané posteli a z bílé přikrývky koukala jen hlava.
"Moc by mě zajímalo," řekla, "co v takovém tuctovém hotelu mohlo strýčka Henriho poděsit..."
Robert stál u skleněných dveří na balkón a zamyšleně hleděl do tmy.
Ze stropu nad jeho hlavou zářilo modravé tlumené světlo a v dálce za hotelem krátké šňůry zlatých světel. Ušklíbl se.
"Ovšemže tuctovej," pomyslel si. "Tak tuctovej, že kdybych nechtěl na vzduch, moh bych se celý dny čvachtat v hotelovým bazénu. Tak tuctovej, že kdyby mě rozbolely nohy nebo mi vyplivlo auto, půjčí mi helikoptéru. Tak tuctovej, že být vzpěračem, dají mi k dispozici hotelovou tělocvičnu a přivalí mi půltunovou činku. Tak tuctovej, že kdyby mě přestal lákat výhled na Alpy, můžu si zalézt do hotelovýho kina a pouštět si třeba kovbojky. Tak tuctovej, že být ornitologem a specialistou na kolibříky, vezmou letadlo, poletěj na druhej konec světa a pro my potěšení mi je pochytaj... Tak tuctovej, že kdyby mě omrzel život, s největší ochotou mě o něj připraví. Takhle nejspíš vyhověli Henrimu Desgravesovi..."

V TU CHVÍLI, jen o dvě patra níž, seděl ředitel hotelu Bellevue Kurt-Heinz Bischoop v pohodlném koženém křesle. Pozorně hleděl na velkou televizní obrazovku, která stála na stole před ním. Pak už byly v místnosti jenom dvě židle. Netečně, nevšímavě a jakoby bez života na nich posedávali dva bělovlasí muži, oblečení do perfektních večerních šatů.
"Jen se neboj, holčičko," zasykl Bischoop. "Já ti ještě předvedu, co všechno je možné v takovém tuctovém hotelu, jako je Bellevue..."
Zvedl sluchátko, vytočil číslo a řekl:
"Právě na ně koukám. Dcerušce se můj hotel nezdá dost nóbl, tatínek medituje a do postýlky se mu nějak nechce... Kdo to je, ještě nevím. Ale hledá Henriho Desgravese. Ví, že ho něco v hotelu vyplašilo... Myslí si, že jsme ho oddělali."
Ve sluchátku to zachrčelo. Dost možná, že to byl smích.

"COS VLASTNĚ ČEKALA," řekl Robert. "Že zaparkujeme před hotelem, vejdeme dovnitř a co neuvidíme, jako Henriho Desgravese, přikovaného řetězy ke kůlu? Kolem šmejdí pobuda, div ne s nápisem POZOR, JÁ JSEM VRAH ... ?"
Šňůry světel ve vzdálené chatě prořídly a pak uhasly docela. Robert přistoupil ke skříni. Byla plná šatstva, jako by tu chtěli zůstat aspoň do vánoc. Chvíli se v ní prohrabával. Pak vytáhl černý svetr ke krku, svlékl sako a svetr si oblékl na bílou košili.
"Snad ti není zima?" zeptala se Madeleine.
Robert mlčky a pracně vydoloval ze dna skříně svůj starý odřený kufřík. Vyndal z něho černý necesér. Položil ho na zem, rozevřel a prohlížel si dýky.
"Kam půjdeš?" řekla Madeleine. Postavila se na posteli a nahlížela Robertovi přes rameno. Uviděla nablýskané ocelové střenky. Vyjekla.
"Slyšíš? Kam chceš teď v noci jít?!"
"Nekřič, prosím tě," řekl Robert tiše a pokud možno mírně. "Povykuješ jako pavián. Za chvilku jsem zpátky. Buď klidná a neměj strach. Nic se mi nemůže stát."
Pak tiše a jemně pootevřel dveře a vyhlédl do chodby. Byla spoře osvětlena měkkými nočními světly. Byla prázdná.

O DVĚ PATRA NÍŽ se ředitel hotelu Bischoop zasmál a řekl:
"Počkejte si na něho v hale. Vyřiďte to pokud možno v tichosti. Nesmíte mi poplašit hosty."
Bělovlasí mužové vstali.
"Nic se mi nemůže stát," imitoval Bischoop posměšně Robertův hlas. "Nic se mi nemůže stát..."

VE ŠTÍTĚ nad vchodem blikal neon a zbarvoval okolí do zelena. Přízemní hala také lehce zezelenala, ale pořád zůstávala tmavá. Před několika hodinami v jednom výklenku uvízla unuděná Eliz. Ale Eliz už dávno pochrupovala v některém ze

sto dvaceti hotelových pokojů.
Celý hotel spal. Jen někde ve stropě jemně a nevtíravě předly větráky klimatizačního zařízení.
Otevřít skříňku v recepci byla hračka. Stačilo vytáhnout paklíč a chvilku, na mžik si pohrát se zámkem. Pak už se dvířka otevřela sama. Uvnitř ležela tlustá kožená kniha a hned vedle ní kapesní svítilna na baterie. Jen si posloužit. Robert si sedl na bobek, knihu položil na zem a malým kuželem světla přejížděl po jednotlivých stránkách. První zápis byl starý čtyři roky a poslední ani ne půlden. První patřil nějakému německému obchodníkovi. Poslední francouzskému občanu jménem Jean Casteau. Víc nezjistil.
Něco mu tiše napovědělo, aby si dal pozor. Poslechl, i když vlastně nevěděl, koho poslouchá. Tma byla pořád stejně nazelenalá, ale ticho se náhle naplnilo jakousi hrozbou. Možná že to cítil. Zhasl baterku a bleskurychle sebou smýkl stranou a přikrčil se. Ve vzduchu, někde v místech, kde se ještě před zlomkem vteřiny nakláněla nad knihou jeho hlava, hvízdlo něco těžkého, pružného a pořádně dlouhého. Něco, co vypadalo jako gumová hadice s prutem olova uprostřed.
Robertovy ruce byly jen kousek nad podlahou. Prudce vyrazily vpřed. Stiskly něčí pevné, silné a chlupaté kotníky a potom jimi trhly. Zařinčelo rozbité sklo. Ten, komu kotníky patřily, spadl na židli a potom na zem. Robert se vymrštil a oběma rukama uchopil neznámého útočníka za hlavu. Muž pod ním se začal dusit a chroptět a pak se Robertovi najednou v rukách zlomil. Robert mu udeřil hlavou o desku stolu a muže pustil. Nahmatal baterku a naklonil se nad bezvládné tělo. Nepatřilo žádnému houževičkovi. Silné ruce, klenutý hrudník, mohutná ramena, svalnatý krk. Světlo baterky pomalu postupovalo nahoru, až ozářilo čelo útočníka.
Robert se zalkl překvapením. Zíral na bílé vlasy a na pravoúhlou jizvu na spánku. Všechno se kolem něho rozhoupalo. Vzpomínky se rozletěly téměř o čtvrt století zpátky. Vždyť přece takhle byli kdysi změněni i oni sami... takhle přece vypadali vězni v nacistickém koncentráku!!
Instinktivně vytušil další nebezpečí. Ale dřív než mozek mohl dát pokyn svalům, dostal ránu do zátylku, že málem ztratil vědomí. Klesl na bok. Něčí špičaté boty mu začaly zpracovávat ledviny. Jenom jedenkrát minuly cíl. Snad příliš pospíchaly... Robert se poodvalil a nohou sekl proti špičatým botám. Holenní kost narazila na holenní kost. Robert ale bolest nevnímal. Jeho sok zakolísal. Robert měl čas poprvé se orientovat. Spatřil nad sebou tmavou postavu a znovu kopl. Muž zasykl a trochu se předklonil. Robert se potácivě zvedl. Pozdvihl pěst a udeřil. Nebyl to žádný skvělý úder. Ale dopadl muži přesně na lícní kost. V téže vteřině Robert postřehl, že i jeho druhý soupeř má bílé vlasy a jizvu na skráni. Muž se předklonil ještě víc. Robert se rozmáchl znovu... Muž se prohnul a klesl k zemi.
Na chvíli byl klid. Robert si otřel tvář. Měl ji skoro celou mokrou. Ale pot nebývá takhle lepkavý. Vypadalo to na krev. Pak se znovu podíval na bělovlasého muže s jizvou. Myslel si, že uvidí hromádku neštěstí. Uzlíček smůly. Místo toho se něco zablyštělo ve vzduchu. Zasvištělo mu to kolem ucha a zabodlo se to do dřevěného ostění. Nůž. Nijak zvláštní nůž. Vůbec ne vrhačský. Spíš přiostřená kudla na rozřezávání a otvírání dopisů. V tomhle hotelu, jak se to tak začalo rýsovat, bylo leccos ostřejší, než bývá zvykem.
Tak ty mi, chlapče, fušuješ do řemesla, řekl si Robert a pomalu, aby neulomil špičku, vytáhl nůž ze dřeva. Pak řekl nahlas a hodně ostře: "No, tak abychom to skončili. Konec estrády. Upaluj!"
Muž neodpovídal, ale neupaloval. Těžce oddechoval a netečnýma očima pohlížel na svého přemožitele. Nebyla v nich nenávist, nebyl v nich strach, nebylo v nich nic. Nemít tu jizvu na čele a bílé vlasy, bylo by to divné. Takhle to bylo normální. Nadzvedl se na kolena a rukou zašátral v kapse. Vůbec se ten pohyb nesnažil utajit.
"Vyndej tu pracku," řekl Robert.
Muž poslechl. Poslechl stoprocentně. Vyndal ruku a držel v ní revolver. Mířil na Roberta. I kdyby byl bůhvíjak otřesen, i kdyby vůbec neuměl střílet, musel se trefit. Prostor vyhrazený recepčním nebývá největší.
Nůž nebo spíš kudlička na rozřezávání papírů prolétla vzduchem podruhé. Ani jí nezbyl čas na to, aby se zaleskla. Vykonala práci, k níž sotva byla původně určena. Tentokrát měla lepší mušku. Zabodla se do ruky, která chtěla stisknout kohoutek revolveru. Zabodla se včas.
"Máš dost, ne?" řekl Robert.
Muž neodpověděl. Vlastně za celou tu dobu, co se s Robertem seznamoval, nevydal ze sebe kromě vzdechů a funění žádný jiný zvuk. Taky to nebyl konverzační typ. Zato tvrdohlavý byl víc, než je v lidských možnostech. Ale Robert tomu nevěřil tenkrát a ani teď nebyl schopen plně to pochopit. Jinak by neztrácel čas planými domluvami.
"Tak půjdeš?" ptal se.
Muž popadl do zdravé ruky převrácenou židli a hodil. Robert neuhnul. Jenom si zakryl hlavu. Židle se odrazila od lokte, rozbila další zrcadlo v recepci a spadla na zem. Nijak zvlášť to nebolelo; bělovlasému muži kvapem docházely síly. Přesto se vzchopil k poslednímu, zoufalému skoku. Stiskl Robertovi hrdlo. Krev z propíchnuté dlaně mu crčela proudem.
"Tak tedy jak chceš," řekl Robert.
Nic jiného mu nakonec nezbývalo. Nic jiného než chytit ty zakrvácené prsty a vyvrátit je. Vaz se bělovlasému muži zlomil, že ani nestačil vydechnout.
Robert ho se sebe setřásl a tělo hluše bouchlo o podlahu.
"Čím jsi asi byl, než z tebe udělali tohle?" řekl mu Robert. "Staře nevypadáš, síly jsi měl taky dost... Chybělo ti jenom trochu praxe." Pak se trochu oklepal, rukávem si otřel tvář a sklonil se pro kapesní lampičku. Nahmátl ji a rozsvítil. Mezi zhroucenými a zjizvenými postavami se válela jako zázrakem neporušená kniha hostů. Robert ji otevřel. V tom zmatku se jenom zaklapla. Čirou náhodou ji otevřel zrovna na té stránce, kterou hledal.
Šestého července přijelo jen několik hostů. Několik jmen a několik adres. Poslední připsal některý z recepčních úředníků v šest hodin večer. To jméno bylo Henrí Desgraves. Adresa Francie, departement Bordeaux... Číslo pokoje nebylo důležité. Zajímavější byla poznámka: účet nezaplacen. Henri Desgraves tedy ujížděl z hotelu tak narychlo, že ani

neměl čas zaplatit. Natož aby čekal na telefonické spojení s účastnickými stanicemi za hranicemi Švýcarska.
Robert knihu hostů zavřel a uložil ji na místo, odkud ji vyndal. Se zamykáním skříňky se nezdržoval. Stejně tak se neobtěžoval s odstraňováním ležícího. Překročil ho a na omluvu řekl:
"Beztak se neoženíš..."
Toho druhého pro jistotu obešel. Že se neožení ani on, věděl najisto. To by nesměl mít bílé vlasy a pravoúhlou jizvu na čele. Životní dráhu a poslání mu někdo přichystal úplně jinak. Ale pověra je pověra.
Překračovat živé, i když jsou vlastně mrtví, se nemá. Potom si s ledovým klidem přivolal výtah.

... (XIV) ...
"MĚLI JSME PRAVDU," řekl Robert. "Henri Desgraves tady byl."
Řekl to tak klidně, jako kdyby Henri čekal za dveřmi na chodbě a každou chvíli měl vstoupit, aby překvapené Madeleine mohl složit jednu ze svých poklon.
"Přijel v šest večer a k ránu zmizel tak rychle, že tady ještě zůstal dlužen," dodal. "Počítám, že jim to do dneška nezaplatil. A že to po něm už ani nechtěli."
Posadil se do křesla, přehodil nohu přes nohu a zapálil si cigaretu. Madeleine stála u dveří a držela se kliky, aby neupadla. Celá se roztřásla a nebyla schopna pohybu.
"Pro boha živého!" vyrazila ze sebe jen s velkou námahou. "Jak to vypadáš? Co se ti stalo?"
Robert se podíval na špičky polobotek. Lakýrky byly černé, leskly se a nebylo na nich znát nic. Nebylo na nich jediné smítko. Trochu si je přečistil v hale. S kalhotami to bylo horší. Z jedné nohavice se mu klubalo koleno. Druhá nohavice byla roztržená na stehně. Ani černý svetr nevypadal, že by byl v pořádku. Na záda, na krk a na obličej si neviděl a nijak po tom ani netoužil. Na prstech, v nichž držel cigaretu, byla zaschlá krev. Celkem vzato nedopadl nejhůř.
"Ach tak," řekl klidně. "Pořád jsem ti říkal, že takovej frak nebo smoking není pro mne. Mít na sobě texasky, možná, že by vydržely..."
Ale Madeleine vysvětlení ani v nejmenším neuspokojilo. Pořád ještě vypadala jako náměsíčná.
"Ach tak," řekl Robert znovu. "Jestli se ti nelíbí to, co mám na rukách, tak to tě chápu. Je to krev... Ale jestli si myslíš, že moje krev, tak se mýlíš."
Výraz Madeleinina obličeje se nezměnil. Ale pustila se kliky, odsunula se od dveří a pomalu, nepřítomně kráčela k Robertovi. Opřela se o křeslo, z kapsy vytáhla bílý krajkový kapesníček a mlčky mu otírala polozaschlou krev s tváří.
Robert se trochu odtáhl.
"Za každýho zabitýho jsme dostávali pochvalu," řekl. "Za každýho druhýho dovolenou. Po každým třetím nám na prsa připíchli metál... Ale aby si najmuli někoho, kdo by nám otíral krev, to je nenapadlo..."
Znovu se maličko odtáhl. Podíval se na kapesník.
"Nemůžu se na tebe dívat," řekla Madeleine. "Nesnáším pohled na krev. Naskakuje mi husí kůže."
Robert se omluvně usmál.
"Představ si," řekl, "nějací dva chlapíci si mysleli asi totéž. Nepředstavili se mi, a já se jich zapomněl optat... Možná že byli bezejmenní. Ale jisté je, že se na mne taky nemohli dívat..."
Madeleine zastrčila zakrvácený kapesník do kapsy a řekla:
"Jací chlapíci? Už bys konečně mohl začít mluvit vážně...!"
Robert se zamyslel.
"Máš pravdu, Madeleine. Ale nejdřív bych se něčeho napil."
Protáhl se a uvolněně natáhl nohy. Madeleine přinesla láhev napoleona a jednu skleničku. Odzátkovala láhev a pokropila dno. Koňak voněl, ale tak nějak z dálky, neskutečně.
"Šetříš?"
Nalila tedy ještě jednou a láhev postavila na stolek. Koňak v mžiku zmizel v Robertovi.
"Zítra ráno tě odvezu na vlak." řekl.
Madeleine sebou škubla a vzpurně pohodila hlavou.
"Nebude žádný tenis, Madeleine," řekl Robert. "Žádný noční vysedávání v baru. Žádný hraní na detektiva. Nic takovýho... Koupím ti lístek a prvním rychlíkem, kterej zrovna pojede, pojedeš zpátky do Francie."
"Nechápu proč," řekla Madeleine.
"Něco ti povím, holčičko," pokračoval Robert. "Hra začala a hned po prvním kole je jasný nad slunce, že to není nic pro tebe. Jsi to jediné, co mi po kamarádech zbylo. Ne že by to bylo málo. Naopak. Proto bych o tebe nechtěl přijít. Od samýho začátku se nasadilo dost vysoko. Nejsou to šachy. Padaj trumfy, a ne malý. Jde o krk, Madeleine ... Musíš odjet."
Mluvil pomalu, klidně, ale nebyl tak docela klidný, jak se snažil vypadat. Jedno však věděl: že tady Madeleine nemůže zůstat. Tím jediným si v téhle chvíli byl jist.
"Až doteďka jsme jen hádali, kdo proti nám stojí. Až doteďka jsme nevěděli, co proti nám kdo má. Teď už to vím, Madeleine... Viděl jsem přízraky. Tytéž jako Henri Desgraves. A dovedu si představit, jak mu v té chvíli bylo a co asi povídal tenkrát k ránu do telefonu. Vím, co zabilo tvýho tátu a všechny ostatní. Vím, proč musel Henri Desgraves zmizet."
Madeleine vstala a vytáhla ze skříně druhou napoleonku. Na sobě nešetřila. Tenké sklo drnčelo o její malé bílé zuby.
"Ta hrůza, kterou Henri Desgraves objevil, jsou chlapi s bílými vlasy a pravoúhlými jizvami na levém spánku. Přesně stejní, jaké jsme před čtvrtstoletím viděli v koncentráku u Osnabrücku. U toho zatracenýho doktora Mölderse."
"Nevím, o čem mluvíš," řekla Madeleine. Zase se celá roztřásla. "Táta se mi o něčem takovém nezmínil."
Co by dal za to, kdyby ji mohl uklidnit. Ale nebylo čím.

"Chápu ho. Taková hrůza se nevykládá vlastním dětem."
Madeleine se nadechla.
"Nikam nepojedu," řekla.
"Ten doktor Mölders byl svým způsobem geniální. Vyjímal nebo ochromoval, to nikdo přesně neví, vězňům určitou oblast mozku. Nerozuměl jsem tomu tenkrát a dnes teprve ne. Ale jedno jsem pochopil - po takové operaci vězňové přestali být lidmi. S tím kousíčkem mozku je zároveň opustila svobodná vůle, svědomí, zábrany. Nevěděli, co to je únava. Stali se z nich poslušní roboti. Z masa, krve a kostí, ale roboti."
"Nepojedu," opakovala Madeleine.
"Doktor Mölders z nich tenkrát nadělal dělníky do lomu. Postříleli jsme všechny esesáky, co je hlídali. Byli vlastně volní. Mohli utéct, kam se jim zachtělo. Ale jim se nezachtělo. Ani na okamžik nezatoužili po svobodě. Přestali vědět, že něco takového existuje... Nevšimli si dokonce ani toho, že se vedle nich střílí. Art Huxby, to byl náš velitel, mezi nima poznal jednoho známýho. Taky Angličana. Chtěl ho vzít s sebou i přes zákaz. Sliboval mu svobodu, hory doly a všechno možný. Ale ten chlapík se jenom tupě držel vozejku a tlačil ho pořád před sebou. Arta vůbec nepoznal. Bylo to marný... Občas se jim některý ten robot porouchal. Viděli jsme, jak jeden z nich najednou upadl a zalapal po vzduchu. Odstřelili ho. Jiný zase začal běhat dokolečka jako pominutej pes. Odbouchli ho taky. Ty výzkumy byly teprve v začátcích a roboti neměli dlouhou výdrž. Čtrnáct dní, tři neděle - dost. Ale ten doktor Mölders chtěl víc. Němci s nima měli svý plány. Chtěli z nich nadělat zabijáky a poslat je do války... Zajali jsme Mölderse a mysleli jsme, že už je s tím jednou provždycky konec. Rozumíš? Konec. Doktor Mölders dostal provaz. Vím to tak jistě jako nic na světě... Když Angličani dobyli Osnabrück, našli v lágru jenom mrtvoly. Každá měla díru v levým spánku a rozstřílenou hlavu. Aby to tajemství nemohl nikdo rozluštit... A tahle bestialita, Madeleine, snad největší, jaké se lidstvo dopustilo, je zase na světě! Uvědomuješ si tu hrůzu?! Přišel na to Henri Desgraves a teď to taky vím já. Někdo vyhrabal dědictví doktora Heinze Mölderse, z normálních lidí nadělal zase roboty a navíc ještě zabijáky - aspoň z těch chudáků, které jsem viděl já. Z toho je zřejmé, že už nejde jen o mstu. Tady jde o víc... Nemůžeš tu zůstat."
Madeleine byla bledá jako stěna. Kousala se do rtů a nehty zarývala do paže.
"Zabijí tě," řekla hluše.
"Nezabijí," odpověděl pevně. Ale moc tomu nevěřil.
"Zabijí tě, jako zabili mého tátu. Jako zabili Šobriče, Vlamincka a jako zabili Henriho Desgravese."
Začala plakat.
"O Henrim víme, že byl v tomhle hotelu. Našlo se jeho auto. Může být naživu," řekl Robert. Taky tomuhle moc nevěřil. Čemu vlastně měl věřit?
"Dole v hale ležej dva chlápkové," řekl. "Bělovlasí a s jizvama na čele. Jeden je dost potlučený a trochu si pospí. Ten druhej nevstane už nikdy. Napřed jsem je chtěl odklidit. Ale je to jenom takový hloupý naučený zvyk. Rozmyslel jsem si to. Vrtá mi hlavou, kde se v tomhle hotelu vzali? Komu slouží? Někomu z hotelových zaměstnanců? Pokud ano, do rána zmizí. Když ne, bude mela. Policajti se nám pověsej na krk, ale tak jako tak budeme vědět o něco víc než teď."
Vstal a zamířil do koupelny. Podíval se do zrcadla. Prsty si přejel po potlučených tvářích. Vypadáš jako klaun, pomyslel si. Jako špatně nalíčený klaun. Usmál se a řekl:
"Když jsem tě, Madeleine, pozoroval, jak vybaluješ věci z kufrů, podezříval jsem tě, že tady chceš zůstat do vánoc. Ale jestli to takhle půjde dál, za týden se nebudu mít do čeho oblíknout."
Svlékl zašpiněný svetr a odkopl ho do rohu koupelny.
Madeleine odpověděla:
"Nepojedu nikam, rozumíš? Zůstanu s tebou...!"
Robert skočil do vany a pustil na sebe studenou sprchu. Teď teprve zjistil, že ji potřeboval víc než koňak. Když vyšel z koupelny, klubíčko v křesle se nehýbalo. Madeleine spala.
Robert ji uchopil a přenesl do postele. Aby jí vysvlékl župan, na to se moc otcovsky necítil. Raději jí ho nechal na sobě. Potom ji starostlivě přikryl až po bradu. Přesvědčil se, že je zamčeno. Zhasil noční lampičku a ulehl do druhé postele. Madeleine tiše oddechovala. V minutě usnul.

O DVĚ PATRA NÍŽ ředitel hotelu Belleyue Kurt-Heinz Bischoop zkonstatoval, že televizní program definitivně skončil. Vypnul obrazovku a zvedl telefon.
"Jděte okamžitě do haly," řekl stroze a chmurně. "Někde u recepce leží Hans a Fridrich. Ukliďte je. Halu dejte do vzorného pořádku. Jestli to bude nutné, vydrátkujte parkety. Jestli je někde rozbité okno, zasklete ho. Jestli jsou rozbitá zrcadla, vyměňte je. Vyčistěte koberce. A vůbec. Nikdo nesmí poznat, že se tam v noci něco dělo. Ani recepční. Rozumíte?! Až budete hotovi, přijďte mi to ohlásit."
Položil sluchátko a vzdychl. Zase mu začalo cukat levé víčko. Dozvěděl se toho dost, aby věděl, co má dělat dál a jak moc je to nutné. Ta slečinka byla Madeleine Casteauová. Bezpochyby. Ale kdo je ten, který se vydává za jejího otce, Jean Gasteau?! Poprvé litoval, že vede tak velký a tak mezinárodně vyhlášený hotel: musel mít ohled na hosty. Kromě toho musel jednat tak, aby se neprozradil sám. V tom měl ten takzvaný pan Casteau proti němu ohromnou výhodu. Ten chlap zřejmě nebral ohled na nic a na nikoho. A podle všeho to byl zatraceně tvrdý rváč.
Pak zvedl telefon podruhé. Zvonek vyzváněl jenom okamžik.
"Chtěl jsi vědět, co se děje," řekl tiše, mírně a unaveně. "Tak tedy poslouchej..."

... (XV)...
ROBERT STÁL PŘED zrcadlem svého pokoje, ale lesklou plochou, která mu odrážela velké apartmá, se snažil uvidět hotelovou halu a problémy, které ho v souvislosti s ní čekají. Neměl příliš iluzí; jeden - možná že dva mrtví, rozbitá

zrcadla, krvavé stopy na parketách, vzápětí policie a vyšetřování totožnosti Jeana Casteaua... Ale přesto mu něco našeptávalo, jakýsi instinkt člověka, který umí promýšlet své životní tahy nejméně o dva tři dopředu, že mu z této strany v tuto chvíli nebezpečí nehrozí. Oblékl si druhý z pěti Jeanových obleků, které Madeleine prozíravě přivezla s sebou do hotelu Bellevue. Byl ze světle béžové lehké vlny, tmavohnědá košile a boty stejného odstínu. Jean si na oblékání zřejmě potrpěl.
V prvním patře se na sebe podíval do zrcadla.
Jsi fešák, řekl si. Ale jsem zvědav, jak dlouho ti ta tvoje fasáda dneska vydrží. Včera jsi s ní vystačil dlouho do noci. Ale dnes by to mohlo vzít rychlý obrat. Po krku ti někdo může skočit jedna dvě. Až do přízemí na něho neskočil nikdo.
Před Robertem hopsala po schodech světlovlasá, obtloustlá Němka. Měla krátké jelenicové kalhoty, do nichž se sotva vešla a které odhalovaly mohutná stehna a masivní lýtka. Prohýbala se pod obrovskou taškou, naplněnou až po okraj proviantem. Na posledním schodu do přízemí ji Robert obešel a předstihl. Pohled na ni ho nijak nepotěšil, ale hlavně byl strašně zvědav na hotelovou halu.
Ráno bylo krásné, svěží a čisté, a nebýt budoucích tušených i netušených komplikací, i bezstarostné. Skleněnou stěnou vstupní haly prosvítalo slunce, jásavé a optimistické jako vždycky, když má volnou cestu a nemusí se prodírat mraky. A v hotelové hale opět postávaly a posedávaly houfy nejrozmanitějších hostů. Nikde žádné napětí, žádný přídech senzace. Nikde neležela rakev, nikde neleželo tělo, od hlavy až k patě přikryté bílým prostěradlem; nikdo nikoho neoplakával.
Recepční v tmavém dvouřadovém obleku rozdával úsměvy na všechny strany, švitořil a rozplýval se uctivostí a jitřní ochotou. Kdyby byl přišel ráno do práce, postavil se za pult a šlápl na dvě zhroucené postavy, z nichž jedna se už nikdy nemohla probudit k životu a druhá jen s velkými obtížemi, vypadal by nejspíš jinak. "Dobré jitro přeji," řekl německé dámě. "Uctivé pozdravení," řekl německému pánovi. "Ten pěkný den patří vám," dodal. Od svého kolegy, s kterým se za pultem pravidelně střídal, se dost lišil. Především tělesnými rozměry. Jestliže jeho kolega mohl zápasit v nejtěžší kategorii, tenhle by sotva obstál v muší váze. "Je to dárek našeho hotelu..."
"Ja ja," odpověděl pán.
Dáma zašveholila:
"Jdeme na celý den pryč... Až na Sorebois!" V tom šveholení byl náznak důvěrnosti a recepční proto nejdříve vydechl citoslovce překvapení, úžasu a obdivu. Potom pohlédl na kabelu v její ruce. Podle toho, kolik jídla s sebou vláčela, by se neměli vrátit dřív než za týden. Na Sorebois se šlo pět minut pěšky k lanovce. Ostatní obstaralo ve čtvrthodině ocelové lano a elektrický proud.
"Jen abychom tam dostali něco k jídlu. Víte, můj muž a já..."
"Jeden bufet je dole u lanovky a druhý nahoře," řekl recepční úředník. "Buďte bez obav. Oba patří k našemu hotelu."
Jen malý kousek od recepce, na téže pohovce jako včera večer, napůl ležela a napůl seděla Eliz. Šaty měla ještě o něco kratší než včera.
Usmála se na Roberta a bělostnou ručkou ho zvala k sobě.
"Jak to děláte, že jste tak oslnivě bílá?" řekl Robert a propadl se do pohovky vedle ní. U Elizíných nohou ležela na koberci proutěná taška; bylo do ní vidět stejně dobře a snadno jako do duše její majitelky. V tašce bylo nafukovací gumové kolo a úplně nový korkový pás. "Nechodím na slunce," odpověděla.
Recepční úředník se zase uklonil a rozzářil jako stowattová žárovka.
"Uctivá poklona, Misis Jackson," řekl. "Uctivá poklona, Sir," dodal.
Mrs. Jacksonová byla vyzáblá a vysoká a na šíři tvídové sukně jí určitě vystačila jen jedna kostka. Mr. Jackson byl rovněž vysoký a vyzáblý, měl rovněž šedý tvíd, ale kostky o poznání menší než na sukni Mrs. Jacksonové, takže se nedaly ani při nejlepší vůli spočítat. V ruce svíral vak s hromadou golfových holí.
Mrs. Jacksonová chrastila klíči, a když došla před recepční pult, nadhodila je jako míček při baseballu a zeširoka se rozmáchla. Golfová hůl udeřila Mr. Jacksona do krajiny žaludeční, ale klíče netrefila.
"Oh, Johne!" vykřikla Mrs. Jacksonová, "já se tak těším na ten mač...!"
Znovu se napřáhla a udeřila do klíčů na koberci. Rána měla patřičnou razanci a dvoumetrový košatý fíkus při vchodu do hotelu přišel o svůj keramický květináč. Mrs. Jacksonová vypískla a Mr. Jackson se zatvářil jako pravý džentlmen. Totiž nezatvářil se nijak. Stroze a nevzrušeně řekl:
"Vrátíme se před obědem, pane. Bude mi potěšením převzít od vás účet za tento... strom."
"Vynasnažím se," odpověděl recepční úředník. "Přeji vám dobrou zábavu."
Mr. Jackson promluvil naposledy.
"Jistě žertujete, pane," řekl. Pak prošel dveřmi za svou chotí.
Ruch na okamžik ustal a recepční nadzvedl čepici se štítkem a otřel si zpocené čelo. Těch krásných dnů rozdal na dva roky dopředu a širokých úsměvů se mu taky pomalu začalo nedostávat.
"Prominete, Eliz?" řekl Robert a vstal.
"Samozřejmě," odpověděla Eliz, ale tak samozřejmě to neznělo.
Robert přešel k recepčnímu pultu.
"Že si tady užijete legrace...," prohodil nezávazně a trochu se usmál. "Přejete si, pane...?" řekl recepční.
"Casteau. Jean Casteau."
"Ach ano," řekl recepční úředník. Buď jak buď, pro Roberta mu už nezbyl žádný hezký den. Natož úsměv. O Jeanu Casteauovi musel zřejmě něco slyšet. A asi nic lichotivého.
Robert si stoupl na špičky a podíval se na podlahu za recepčním pultem. Parkety byly čerstvě vydrátkované, napastované a naleštěné.
"Hledáte něco?" zeptal se recepční úředník chladně.

"Ach ne," řekl Robert. "Uklízíte dost často, že?"
"Uklízení nespadá do náplně mé práce, pane Casteau. Ale špínu nemám rád. Ředitel hotelu pan Bischoop rovněž ne."
"Taky si myslím," řekl Robert. "Měl bych k vám prosbu. V červenci tady měl být můj přítel..."
Recepční pozvedl obočí.
"Přítel?" opakoval tónem, který vylučoval možnost, že by taková individua, jako je Robert, mohla mít přátele, a ještě k tomu hosty tohoto hotelu.
"Jmenuje se Henri Desgraves. Francouz."
Recepční úředník provrtal Roberta pohledem a nedbale a znechuceně řekl:
"Bohužel, pane Casteau. Je mi velice líto. Žádný pan Desgraves se u nás nikdy neubytoval. Ani v červenci ani nikdy jindy. To jméno od vás slyším poprvé."
"Možná že se mýlíte. Třeba jste na něho mohl zapomenout. Nepodíváte se do knihy hostů?"
"Není třeba, pane Casteau," odpověděl recepční rezolutně a s konečnou platností.
Robert poděkoval za nevšední ochotu a vrátil se k pohovce a k Eliz. Elizino čelo bylo zachmuřené.
"Dávat recepčnímu přednost před dámou," řekla tiše a uštěpačně, "nezdá se vám to krajně nevhodné - můj milý?"
Byla to velice něžná a vzdušná výčitka. A Robert odpověděl ještě tišeji a lehčeji:
"Drahá Eliz. Slabost pro recepční máme v rodě. Jeden náš předek, drvoštěp, dej mu pánbůh klidné spočinutí, zašel jednou do nějaké zaplivané zájezdní knajpy a padl mu do oka takovej ňákej recepční. Ukoptěný byl prej hrůza pohledět, a taky se jim za oněch časů neříkalo recepční, ale nějak jinak. Pak se ukázalo, že to byl vlastně převlečenej francouzskej král, kterej měl zálusk na ukoptěný kurtizány a ve zlatě by si na ně netrouf, aby nepošpinil královskej majestát. Aspoň tak se to u nás dochovalo ústním podáním."
Eliz vstala jako ve snách. Uchopila proutěnou tašku a hodila ji recepčnímu na pult. Korek zapraskal a gumová duše vydechla trochu vzduchu.
"Kolikpak máme dneska stupňů?" zeptala se.
"Dvacet pět, slečno."
"Br...," otřásla se. "To je ale nestydaté. Tašku si vezmu, až se trochu oteplí..."
"Samozřejmě, madam. Jako vždycky..." řekl recepční.
"Mimochodem - nejste náhodou monacký kníže Rainier Třetí?"
Recepční úředník otevřel překvapeně bezkrevná ústa a jenom zavrtěl hlavou. Eliz se odporoučela.
"Zapírá," řekla. "Ale ať. S ním bych stejně moc štěstí nechytla. A vy, markýzi? Doprovodíte mě do restaurace?"

PO RÁNU prý Eliz pila vždycky jen cinzano. Už odmalička, jak Robertovi prozradila. Nedovedla si to vysvětlit, protože navečer by se jí po jediné sklence takového nápoje zvedl žaludek... Ale po ránu vždycky jenom cinzano. Robert doma snídával meltu a pět rohlíků. Po větším flámu kyselou rybu. Že by měl jíst vždycky jenom šunku s vejci, to ho nikdy nenapadlo. Po flámu nebyl, na alkohol chuť neměl a meltu - aspoň podle jídelního lístku - nevedli. Čirou náhodou ho zaujala šunka a vejce. Madeleine, která mezitím přišla, po ránu pila jedině džus.
Objednal tedy dvě deci cinzana, jeden džus a porci šunky s vejci.
"Bože," řekla Eliz zasněně, když se napila cinzana, "proč já neměla předky jako vy..."
Madeleine si oblékla na cestu do Paříže světlý balónový kostým. Smutná a nepřístupná byla víc než kdy jindy. Otáčela sklenicí, ve které zvonil led.
"Prosím?" zeptala se udiveně.
"Váš otec mi o všem vyprávěl..."
Madeleine kývla hlavou.
Nepomáhalo cinzano, nepomáhala šunka s vejci, nepomáhal džus, zábava prostě a jednoduše vázla. Robert si připadal jako podvodník. Aby zakryl rozpaky, bloudil s předstíraným zájmem očima po okolí. Na restauraci nebylo nic mimořádného. Od nočního baru, který už znal, se lišila pouze tím, že byla o něco menší, místo živých hudebníků vyhrávala velkolepá hrací skříň, byla tu okna a tedy i světlo. Ale nechyběl tu barový pult, vysoké stoličky, šejkr a další nezbytnosti, a když došel pohledem až ke vchodu do restaurace, zjistil, že ve dveřích nechybí ani slámový hromotluk. Tentokrát neutíkal. Naopak. S uctivým výrazem a přihrblými zády obcházel obsazené stoly a svou horlivostí připomínal hubeného recepčního úředníka, který po ránu marnotratně rozdával hostům na potkání krásné dny. Pomalu a jistě se blížil ke stolu, kde seděla Eliz, Madeleine a Robert. Měl na sobě pět metrů lehké vlněné světle béžové látky, ale místo tmavohnědé košile a tmavohnědých polobotek byl oblečen v tmavozelené košili a semišových střevících stejné barvy. Z kapsičky saka mu vykukoval tmavozelený cíp kapesníku.
"Promiňte, ještě jsem neměl tu čest," řekl úlisně, když k nim dorazil.
"Jsem ředitel hotelu Bellevue Kurt-Heinz Bischoop."
Eliz zvedla sklenku s cinzanem, podívala se jí na dno a na slámového hromotluka ani nezašilhala. Madeleine zvedla oči. Robert vstal a zvedl ruku.
"Jean Casteau," řekl.
"Chtěl jsem se zeptat, jak se vám u nás líbí. Jak jste se první noc vyspali?"
Eliz se ušklíbla, Madeleine hleděla zamyšleně do sklenice, Robert si prohlížel ředitelovy oči. Takhle zblízka byly studené, neproniknutelné a tvrdé jako kámen. Zabijácké oči. Svoje oči si Robert nikdy nepřehlížel. Ale měkčí je rozhodně neměl. Ti dva si nemuseli vůbec nic říkat, nic vysvětlovat. Oba věděli, na čem jsou. A když tedy Robert odpověděl, bylo to úplně zbytečné. Řekl:
"Děkuju, celkem to ušlo."
Slámový hromotluk se uklonil a důstojně odplul z restauračních místností. Ve dveřích se musel trochu natočit, aby bez

nehody prošel. Robert se zase posadil. Madeleine se mračila a Eliz klábosila něco o Monaku a jeho knížatech. Přivolal vrchního:
"Jednu whisky," řekl. "Dvojitou, s ledem a bez sody."

... (XVI) ...
TĚSNÉ PŘED POLEDNEM otevřel Robert dvířka peugeotu a Madeleine vklouzla na sedadlo vedle volantu. Byla chladná, strohá a nepřístupná jako hora Weisshorn za jejími zády. Nepoděkovala. Ani se na něho nepodívala. Robert zvedl její kufr se země a natáhl se do auta, aby ho hodil na zadní sedadlo. Když se otočil, spatřil, jak nějaká ruka v jednom z oken v přízemí spustila záclonu. Vysoukal se z vozu a provokativně se postavil tváří v tvář hotelu Bellevue. Záclona se zavlnila ještě jednou. Vyrejdovali z parkoviště a světlou betonovou silnicí se pustili do údolí, k městečku Sion. Robert si pohvizdoval a Madeleine nervózně podupávala nohou do taktu. Rty měla pevně stisknuté a hleděla upřeně před sebe.

V BISCHOOPOVĚ pracovně se poslední dobou telefonovalo víc, než bylo obvyklé. Ředitel hotelu Bellevue Kurt-Heinz Bischoop zvedl opět sluchátko a vytočil číslo. Na druhém konci drátu to zadunělo.
"Tak sis to nerozmyslel, co?" řekl Bischoop.
"Ne."
"Zdá se mi to trochu riskantní a zbytečný, když stejně skoro na sto procent víš, kdo je ten povedenej tatíček. Nezdá se ti?"
"Nezdá. Povídáš skoro na sto procent... To je málo, to mi nestačí. Potřebuju přesnou stovku. Ani o chlup míň. Spíš víc."
"Jak myslíš," řekl Bischoop. "V tom případě by ses měl ale chystat. Právě vyrazili..."
Položil sluchátko a zmáčkl tajný knoflík. Telefon zmizel v psacím stole.

"NĚKDO nás pozoroval," řekla Madeleine.
"Jistě. Přízemí, třetí okno vpravo od vchodu," odpověděl Robert pokud možno bezstarostně. "Lidi jsou strašně zvědaví. S tím se bohužel nedá nic dělat."
"To ale nebyl hotelový pokoj," řekla Madeleine naléhavě. "Musel nás špehovat někdo z personálu."
"Nejspíš," odpověděl Robert. "Podle všeho máš pravdu. Do té části hotelu se vchází z haly. Dveřmi, na kterých je veliká cedule PRIVATE. Dvakrát jsem v nich viděl mizet toho ředitele... Může to bejt zrovna jeho okno. Personál je na svý hosty obzvlášť zvědavej. Personál je vždycky zvědavější než jiný lidi... Ale na tom taky nic nezměníš."
Asi tak sto metrů od betonky vlevo stál dřevěný dům. Měl dvě patra a kolem dokola - alespoň z těch tří stran, které bylo ze silnice vidět - velkou nekrytou terasu. Na louce před domem skotačilo hejno dětiček a na terase pod barevnými slunečníky se vyhřívali jejich rodiče.
Koutkem oka zahlédl Robert velkou zrzavou skvrnu. Tetelila se ve vyhřátém vzduchu kus stranou od ostatních. Ale byl to jenom mžik, co ji spatřil. Když se otočil, aby měl jistotu, neuviděl nic kromě několika vysokých stříbrných smrků. Ale ty ho teď nezajímaly. Pak se dostali do první zatáčky a silnice začala prudce a klikatě klesat.

ČERVENÝ PORSCHE nijak nespěchal. Zvolna dojel od horského seníku po vozové cestě k hotelu Bellevue a pomalu se proplétal změtí automobilů na hotelovém parkovišti. Limuzíny, které míjel, se uctivě krčily a červený porsche si to šinul jako král. Jenom černý rolls-royce byl netečný a krále nebral na vědomí. Byl na společenském žebříčku o nějaký ten stupínek výš.
Zvedl se vítr a vysoký Weisshorn se zamračil. Ve vyhřátém vzduchu byla cítit voda. Krávy na pastvinách znepokojeně bučely a ašantové krásky se líně zvedaly z lehátek. Honáci spěšně hasili dýmky. Průvodčí v lanovce zatáhla okénka. Slunečníky splaskly a terasa kolem zaměstnanecké chaty se vyprázdnila. Jen skotačivé děti se o přicházející déšť nestaraly. Teprve pak se červený porsche rozjel.

"JESTLI TO NEVÍŠ," řekla Madeleine, "v té chatě vlevo bydlí zpěvačka z nočního baru. Když jsme jeli okolo, slunila se na terase."
"Myslím, že jsem si jí všiml," odpověděl Robert neurčitě. Hlavou se mu honily docela jiné myšlenky. Celá ta jízda od hotelu Bellevue do Sionu se mu zničehonic začala nelíbit. Najednou ho přepadl pocit, že by byl radši, kdyby Madeleine zůstala. Byl to dost nesmyslný pocit. Bylo přece nad slunce jasné, že čím dál od Zinnalu, tím líp...
"Věř mému instinktu," říkala Madeleine s očima upřenýma na silnici. "Vzpomeň si na ni. Viděla jsem pěknou řádku Henriho lásek. Většinou si byly navlas podobné. A ta zpěvačka jako by jim z oka vypadla. U Henriho musela mít zaručeně úspěch. Určitě s ní mluvil... když už nic jiného."
Robert poslouchal jedním uchem. Hoan, Alexandr a taky Jean Casteau byli přece od hotelu Bellevue hezky daleko. Tak daleko, že vůbec nevěděli, že hotel existuje. A nebylo jim to nic platné. Co s tím mají co dělat Henriho lásky?
"Když už jsi mě v tom baru nechal samotnou, snažila jsem se nesedět nadarmo. Hodně jsem tancovala a něco málo jsem o ní vyzvěděla. Ta zpěvačka je Francouzka. Odněkud ze Sárska. Její jméno je Nancy Lee. Zpívá v hotelu Bellevue už od začátku letní sezóny. Určitě bude o strýčkovi Henrim něco vědět."
Zatáčka stíhala zatáčku, všechny byly prudké a nebezpečné a každou chvíli se před kapotou vozu objevila propastná prázdnota.

ČERVENÝ PORSCHE nedojel daleko. Zastavil hned v první zatáčce před prudkým sjezdem. Stařec s promodralou,

zjizvenou tváří vylezl z vozu a pohodlně se usadil na bílém patníku. Nad Weisshornem hřmělo, ale tady slunce pořád ještě svítilo, a jak stařec hleděl dolů do údolí, musel přimhuřovat oči. Silnici pod ním místy překrývaly zelené smrky, ale většinou byla přehledná a modrý peugeot se po ní řítil jako na závodní dráze. Stařec spokojeně kýval hlavou.

UPROSTŘED KOPCE, za jednou z mála mírnějších zatáček, se černala hluboká lesní cesta. Robert prudce strhl volant doleva a zastavil na cestě asi deset metrů od silnice. Vyskočil z automobilu a kopl do levé přední pneumatiky. Palec zabolel a to ho přimělo, aby si vymyslel něco chytřejšího.
"Zatracená svíčka" řekl vztekle. "Můžeš zůstat sedět, Madeleine. Hned to dám do pořádku."
Zvedl kryt nad motorem, naklonil se dovnitř, ale motor ho nijak nevzrušoval. Motor byl v naprostém pořádku. V nepořádku mohlo být něco docela jiného. Upřeně pozoroval pustou horskou silnici.

STAŘEC svým dlouhým nepromokavým pláštěm přikryl celý patník.
Vypadal menší, jako bizarní trpaslík. Najednou sprostě zaklel.
"Dalekohled!" křikl.
Uvnitř červeného porsche netečně seděl bělovlasý muž v montérkách. Hrál si s malým plyšovým medvídkem, který visel nad předním sklem. Cvrnkal do něj prstem a dětinsky se smál. Když uslyšel starcův panovačný hlas, trhl sebou, pak z kapsy dvířek vytáhl velký vojenský dalekohled. Neohrabaně vylezl z auta a podal dalekohled starci. Stařec se podíval na křižovatku dole v údolí, kde horská silnice navazovala na dálnici. Potom se pomalu a opatrně vracel s dalekohledem zpátky. Dalekohled byl velmi silný a cestu, která odbočovala do smrkového lesa, přiblížil se všemi podrobnostmi. Stařec se usmál a vrátil mlčky dalekohled bělovlasému muži... Plyšový medvídek se ještě pohupoval.

ROBERT ČEKAL asi deset minut. Pak zaklapl kapotu a sedl si za volant. Zařadil zpátečku, vycouval na silnici a rozjel se opět s kopce dolů.
"Proč lžeš," řekla Madeleine. "Proč mi nechceš říct pravdu. Proč neřekneš - chci se přesvědčit, jestli nás někdo nesleduje... Proč si vymýšlíš nejapnosti se svíčkami. Vozům rozumím, to tě mohlo napadnout."
Robert se zamračil.
"Svýho tátu nezapřeš," řekl po chvíli. "Ale nechat tě tady, to by byla holá vražda... Věř mi to, Madeleine..."
Madeleine neodpověděla. Ještě víc stiskla rty. Nevěřila, ale neprotestovala.

STAŘEC SLEZL s patníku a vsedl do automobilu. Usmál se. Bělovlasý muž zůstal netečný. Tomu muži nevadilo vůbec nic. Ale kterémukoliv jinému člověku by při tom úsměvu naskočila husí kůže. Ten úsměv byl odpudivý; vypadal jako škeble, která se otevírá a obnažuje narůžovělé, syrové měkké maso.
Stařec si zapálil tlustý doutník: ani teď nijak zvlášť nepospíchal. Modrému peugeotu se na dohled přiblížil teprve v rušnějších ulicích Sionu.

MADELEINE STÁLA u lavičky, rukou se opírala o kufr a hleděla do země. Robert se posadil a kouřil cigaretu za cigaretou.
"Rychlík by tu měl být každou chvilku..."
Madeleine nereagovala. Robert si odkašlal.
"Máš přece v Paříži přátele...," řekl.
Madeleine nepatrně kývla hlavou.
"Z Paříže se nehni ani na krok. Buď pořád mezi lidmi. A hned mi napiš adresu, abych věděl, kde tě mám hledat. A taky abych měl klid... V žádném případě nesmíš domů. Humbecourt je pro tebe tabu, pamatuj si to!"
Nadechl se.
"A neměj o mne strach," dodal tiše a mírně.
"Udělám všechno přesně tak, jak jsi chtěl," odpověděla Madeleine. Hlas se jí zadrhnul a do očí jí vstoupily slzy. Do nádraží neslyšně vjížděl elektrický vlak. Vrhla se mu kolem krku.
"No no, dcero," řekl Robert rozpačitě.
Rychle se odtrhla. Vystoupila po schůdkách do vagónu a Robert jí podal kufr.
Kolem prošel nějaký stařec. Na hlavě měl umaštěný širák a ošuntělý plášť do deště mu plandal kolem kotníků. Opíral se o černou masivní hůl. Hůl byla okovaná mohutnou ocelovou špicí a při každém kroku suše klepla o perón. Pak se vyšplhal do sousedního vagónu a třískl dvířky.
Vlak se dal do pohybu. Tiše a nepozorovaně. Madeleine vystrčila hlavu z okna a smutnýma hlubokýma očima se dívala na zmenšující se Robertovu postavu. Zvedl ruku. Chtěl zamávat, ale ruka byla jako bez vlády. Vlak zmizel a Robert se otočil a pomalu odcházel po nástupišti k východu. V nádražní dvoraně si kapesníkem otřel vlhkou tvář: Madeleininy slzy...

... (XVII) ...
KAŽDÝ KUS NÁBYTKU v kanceláři ředitelky Sionské pošty byl neohrabaný, precizní, seriózní a definitivní. Začátkem století mohl být ideálem úspěšného úředníka a možná i dokonalost sama. Ale vedle ředitelky pošty musel ustoupit do pozadí. Ředitelka měla brýle, které jí slušely jako nejpřepychovější módní doplněk, modré oči, které dovedly bleskově odhadovat lidi a jejich možnosti i vlastní šance, a byla lehká a vzdušná jako Diorovy modelky.
Usadila Roberta do ohromného koženého křesla a sama se posadila do podobného křesla naproti. Paní ředitelka Stillerová se sice snažila zachovat noblesu přiměřenou solidnímu vybavení místnosti, ale naštěstí se jí to moc nedařilo.

Měla jen jednu vadu: neustále pokyvovala úředně kudrnatou, plavovlasou hlavou; ovšem ani to nebyla vada vrozená, jako spíš daň splacená agresivnímu okolí. Když z Robertových úst zaslechla jméno Henriho Desgravese, okamžitě se jí objevily nad kořenem nosu kondolenční vrásky.
"Kdo by u nás v Sionu o tom případu nevěděl," řekla. "Rozbité auto, řidič - ke všemu váš krajan a přítel - nikde... Neuvěřitelný případ... Zahýbalo to celým městečkem, věřte mi... A vy, pane Casteau, se domníváte, že právě před tou tragickou... nehodou pan Desgraves telefonoval na číslo vašeho zámečku..."
"Ano," řekl Robert. "Těsně před svým záhadným zmizením."
"A jste si takřka jist, že telefonát vyšel buď z hotelu Bellevue v Zinnalu, nebo z jeho nejbližšího okolí..."
"Tak jest," odpověděl Robert způsobně.
"Hotel Bellevue je náš distrikt... Ovšem informace podobného druhu jsou ze zcela pochopitelných a rozumných důvodů přísně úředním tajemstvím. O tom vás, monsieur Casteau, zajisté nemusím poučovat."
"Zajisté," odpověděl Robert kysele a chtěl se poroučet. Jenomže křeslo ho nepouštělo. A činilo dobře. Neboť ředitelka Sionské pošty dodala:
"Ale já... monsieur Casteau... já dovedu pochopit vaši bolest. Dovedu pochopit a chůzí, ani držením těla by si před Diorovými manekýnkami nezadala. Zvedla sluchátko a chvíli s někým mluvila. Podle všeho se starší šedivou ženou, která za okamžik vešla a podala ředitelce list papíru.
"Máte štěstí, monsieur Casteau," řekla, když zase osaměli. Celá se rozzářila. "Velké štěstí... Ty hovory byly uskutečněny... hádejte odkud?"
"Hovory?"
"Jistě. Podle našich záznamů jich bylo víc... A váš přítel pan Desgraves si je objednal přímo v našem poštovním úřadě. Ano, tady!"
Najednou bylo Robertovi všechno jasné. Bylo to jednoduché a prosté, jako pravda většinou bývá... Jenom ty cesty k ní jsou klikaté a zdlouhavé.
"První hovor šel k vám, do Humbecourtu. Druhý někam do Jugoslávie..."
"Město Kranj," řekl Robert.
"Ano. A třetí... třetí... promiňte, naše Klára má ale rukopis..."
"Nemusíte se obtěžovat," řekl Robert klidně. "Ten třetí telefonát šel do Belgie, do městečka Ath."
Ředitelka se usmála.
"Máte docela pravdu, monsieur Casteau. Je vidět, že jste svého přítele skutečně moc dobře znal... Bylo to šestého července v pět hodin ráno... Opravdu těsně předtím, než na silnicí... jak bych se vyjádřila... než zmizel a než našli jeho auto."
"Ze silnice odtlačené auto," řekl Robert.
Ředitelka kývla hlavou.
"Ano, něco takového se proslýchalo. Ale já jsem nechtěla věřit, že by se něco takového mohlo v městečku, jako je náš Sion, stát..."
Pak znovu někam telefonovala a vzápětí vešlo do ředitelny nějaké děvče.
"Luisa Moresbyová," řekla ředitelka Robertovi. "Tu nešťastnou noc měla službu u telefonu."
"Monsieur Casteau," řekla děvčeti. "Rád by se tě na něco zeptal, Luiso. Týká se to telefonických rozhovorů toho pána, který havaroval na dálnici za městem a jehož tělo policie nenašla... Jistě o tom víš, Luiso... Ten pán telefonoval těsně předtím z naší pošty. Vzpomínáš si?"
Dívka si rukou zakryla ústa, ale bázlivý, ustrašený výkřik nezadržela. Pak kývla hlavou.
"Výborně, Luiso," řekla mile ředitelka. "Chvíli vás nechám o samotě. Jistě povíš všechno, co víš. Kdybyste něco potřeboval, monsieur Casteau, jsem vedle v kanceláři."
"Děkuju," řekl Robert.
Ředitelka spiklenecky zamrkala na Roberta a pak se povzbudivě usmála na mladou telefonistku.

STAŘEC OTEVŘEL dveře na konci chodbičky a jeho plášť zavlál ve větru. Zavřel za sebou a chvíli zůstal stát na železné nechráněné plošině. Usmíval se. Byl to zlý, posměšný, tvrdý úsměv. Pak otevřel dveře do sousedního vagónu. Jeho hůl klapala chodbičkou. Před každým kupé umlkla a stařec nakoukl dovnitř. Pak v jednom kupé spatřil mladou dívku. Seděla u okna, měla zavřené oči a nepřítomný, zamyšlený výraz ve tváři.
Stařec vstoupil.
"Dobrý den," zachrčel. "Slečno, buďte tak laskavá, je zde prosím volno?"
Dívka otevřela oči. Pohlédla ven z okna a jen kývla hlavou. Pak zase oči zavřela. Stařec se posadil na sedadlo vedle ní a dost blízko. Dlouhý plášť nesundal. Sklonil hlavu, ale očima zůstal viset na dívce. Rukama a čelem se opřel o stříbrnou hlavici hole, ze které vyčnívala rozevřená lví tlama. Hříva byla naježená a lev měl vyplazený jazyk. Starcovy vráscité prsty stiskly lví hlavu a nenápadně s ní začaly otáčet. Na opačném konci stříbrné hlavice, tam, kde měl král zvířat splihlý ocas, se začala vysouvat malá, nenápadná jehla injekční stříkačky.
Pak bylo chvíli tma: vlak projížděl tunelem, kterých na této trati jsou desítky. Dívka složila ruce do klína. Měla štíhlé a opálené paže. Stařec na ně hleděl, ale jejich krásu nevnímal. Jeho prsty znovu nahmátly lví hlavu.
Náhle se jeho staré, suché ruce vymrštily a injekční stříkačka se zabodla do dívčiny paže. Zároveň prsty silně stiskly lví hlavu...
Dívka neměla ani čas vykřiknout. Bezmocně zalapala po dechu a omdlela. Stařec zašrouboval lví hlavu zpět do hlavice hole a injekční jehla zmizela.
"Tak to bychom měli," zachrčel klidně a spokojeně. Dívka vypadala, jako když spí.

ROBERT upřeně hleděl do tváře mladé telefonistky. Viděl oči, zvětšené skly brýlí a strachem, rty bez krve a ramena, která se začala chvět.
"Vy jste detektiv?" zeptala se plaše.
"Ne." A pak najednou vyštěkl: "Tak za kolik to bylo?" Telefonistka zbledla.
"Jak to... co... za kolik... ? O čem to mluvíte? Vůbec vám nerozumím...," blekotala.
"Ale rozumíte. Moc dobře rozumíte. Dostala jste peníze, protože jste prozradila, kam můj přítel Henri Desgraves telefonoval... Ten váš podvod ho stál život... Totiž možná že ho stál život..."
Zpod velkých, kulatých brýlí mladé telefonistky kanuly slzy.
"Tak rychle! Kdo to byl?" řekl Robert. "Nebo se snad chcete stát spoluvinicí... ?!"
"Ne... Ne... Ne... To ne... Jenom to ne!" vykřikla zoufale. Zhroutila se do křesla a dlaněmi si zakryla tváře.
"Dal mi dvě stovky... Pro mne to byla hrůza peněz... Nutně jsem je potřebovala. Nemám nazbyt, chci se vdávat..."
"Kdo vám dal ty peníze?" zeptal se Robert. "Jak ten člověk vypadal?"
Dívka drmolila. Mezi hlasitými vzlyky jí sotva bylo rozumět.
"Nevím. Neznám ho. Nikdy předtím jsem ho neviděla."
"Cizinec?"
"Nevím... Ale byl to strašně ošklivý stařec... Měla jsem z něho strach. Ten pán, váš přítel, který před ním přišel telefonovat, byl samá krev... Bála jsem se, že mi stařec taky něco udělá."
"Jak to - taky?!"
"Nevím. Měla jsem takový pocit. Měla jsem strach. Ale ty peníze jsem doopravdy nutně potřebovala. Když je položil na stůl a řekl, co po mně chce... prostě jsem mu to prozradila... Dívala jsem se za ním oknem. Nasedl do červeného auta."
"Nevšimla jste si značky?"
"V autech se moc nevyznám," řekla mladá telefonistka. "Ale značku Porsche si náhodou pamatuju moc dobře. Porsche poznám už na dálku."
"Jak to?"
"Můj snoubenec... moc po něm touží a pořád o tom autě mluví..."
Vzdychla.
"Stejně ho mít nikdy nebude... Tak tedy ten stařec nasedl do toho porsche a mně to bylo divné. Takový ubohý dědek... a takové auto..."
"Co jste udělala potom?"
"Nic. Ráno našli za Sionem jiné auto. Rozbité. Podle řidičského průkazu zjistili jméno... Hrozně jsem se lekla. Modlila jsem se, aby se ten dědek už nikdy přede mnou neobjevil... Nikomu jsem o ničem neřekla."
"A viděla jste ho pak někdy znovu?"
"Zaplať pánbůh... nikdy se už neukázal. Skoro jsem na všechno zapomněla... Až když jste přišel vy a ředitelka mě zavolala a pronesla něco o té noci... hned jsem si domyslela, kolik uhodilo... Nepůjdete s tím na policii? Prosím vás, nechoďte. Můj snoubenec o ničem neví... Nevím, jak by to dopadlo, kdyby..."
"Ten stařec," přerušil ji Robert, "nastupoval do auta sám?"
"Ano, sám."
"Ve voze nikdo nebyl?"
"Nevím, nepamatuji se." Trochu se uklidnila.
"Vlastně počkejte. Ano. Určitě. V autě seděl ještě jeden stařec. Do tváře jsem mu neviděla. Všimla jsem si jen, že měl bílé vlasy..."
"A červenýho porsche jste už taky později neviděla?"
"Nikdy, pane," odpověděla telefonistka.
"Můžete jít," řekl Robert.
"A policie?"
"Policii nechtě být policií," řekl Robert.
"Děkuju vám, pane."
Vstala. Dalo jí dost práce, než se vymanila z křesla. Skoro po špičkách došla ke dveřím. Ještě jednou se ohlédla, otevřela ústa, a potom - aniž co dodala - tiše se vytratila.

RYCHLÍK ZASTAVIL na takřka prázdném nástupišti v Martigny, asi půlhodinu jízdy ze Sionu. Přípoj z Aosty ještě nepřijel. Několik lidí se hrnulo k vagónům. Výpravčí s výpravkou pod paží si znuděně prohlížel nehty. Nosič podpíral sloup a nevšímavě pokuřoval. Stařec otevřel okno.
"Nosič! Haló, nosič!" zavolal.
Muž ve světlé pracovní kombinéze s velkou kapsou na břiše odhodil cigaretu na zem, zamáčkl ji podpatkem a přiběhl k okénku. "Prosím, pane?" řekl.
"Buďte tak laskav a pomozte mé neteři. Udělalo sejí nevolno... Můj vůz čeká před nádražím."
Nosič vlezl do vagónu a vzal dívku pod paží. Dívka klopýtala a měla zavřené oči v bledé tváři. Před nádražím se vyhříval na slunci červený porsche. Vyskočil z něho bělovlasý muž v tmavých montérkách, otevřel zadní dvířka a spolu s nosičem uložili bezvládnou dívku na zadní sedadlo.
"Sťatá jak zákon káže, co?" prohodil nosič tiše k bělovlasému muži. Ale ten na něho pohlédl tupě a jako by ani nerozuměl. Nosič se jenom ušklíbl. Hrajou si na panstvo, pomyslel si.

Stařec vytáhl z kapsy papírovou bankovku a strčil ji do velké kapsy na nosičově břiše.
"Nikdy jste tu dívku neviděl," řekl.
"Se rozumí," řekl nosič. "Nikdy. A díky, pane."
Uklonil se, zatímco nízký sportovní vůz prudce vyrazil od chodníku.
Stařec seděl za volantem.
"Ďábel," řekl nosič a podíval se do kapsy. Pak hvízdl údivem.

"TAK CO, pomohla vám Luisa, monsieur Casteau?" zeptala se ředitelka Stillerová.
"Ani nevíte, jak jsem vám vděčný..."
"Vážně?" řekla ředitelka a podívala se Robertovi přímo do očí. Potom se usmála.
"Opravdu."
"Až nebudete nic potřebovat," řekla ředitelka, "zastavte se. Ráda vás uvidím."

JEJÍ OČI na sobě Robert cítil ještě dlouho poté, co vyšel z budovy Sionské pošty. Nasedl do modrého peugeotu a vracel se do toho "tuctového" hotelu v malebném, zasutém a zapomenutém údolíčku, vysoko nad řekou Rhónou pod zamračeným Weisshornem, kde na něho snad na každém rohu a trochu příhodném místě mohl čekat nenápadný bělovlasý zjizvený chlap s pistolí, nožem nebo samopalem; do toho hotelu, který měl tak přiléhavé jméno: Bellevue... Krásná vyhlídka... Jak se mu to rýsovalo, měl před sebou vyhlídku skutečně krásnou. Přímo nádhernou.

... (XVIII) ...
PODNAPILÍ PLAYBOYOVÉ v baru vypadali, jako by ani neměli čas vystřízlivět: balancovali na vysokých stoličkách a unuděně usrkávali své oblíbené drinky. Hudebníci, stejní jako včera nebo před týdnem, vyluxovali zvuky z týchž nástrojů, barmanka si opakovala své každonoční pohazování šejkrem a stále korektní číšníci žonglovali se stejně vrchovatě naloženými podnosy na konečcích štíhlých prstů, postarší seladoni ani nezaregistrovali další den svého stáří a producírovali se před snědými kráskami. Hudba hrála stejné - anebo navlas podobné melodie jako včera a obstarožní dámy dál osedlávaly své džigoly. Barový vrchní ve skvěle padnoucím fraku se uklonil o něco důvěrněji než včera, ale pořád ještě korektně. Ukázal rukou ke stolku v rohu a řekl:
"Prosím, pane..."
"Ten stůl...," řekl Robert.
"Ten stůl, jak jste si jistě přál, pane, je rezervován pro vás," řekl vrchní. "Láhev Mousseux de Vouvray? Ústřice?"
"Velmi rád," odpověděl Robert. "A ty ústřice.., prosil bych je dvojité, pokud je to možné."
"Samozřejmě, pane."
"A jenom jednu skleničku."
"Budete dnes večer sám?"
"Sám."
Eliz seděla na svém obvyklém místě mezi playboyi. Na dnešní večer si navlékla bílé přiléhavé šaty, ze kterých jí vykukoval pouze kousek krku a špičky malých bílých střevíčků. Z očí jí už opět hleděla pěkná řádka koktajlů. Nancy Lee a její velká zrzavá hlava líně a vláčně plula spletitou a předem přesně vypočítanou cestou barovým přítmím. U každého stolku na okamžik postála a pak zase slalomem klouzala dál. Oči měla zastřené melancholií a smutkem a do mikrofonu vyšeptávala rezignaci a odevzdanost osudu. Zpívala pomalu, drsně a chraplavě, jako by místo snídaně popíjela každé ráno chlazené pivo. Také u Robertova stolku utrousila pár slov, ale stejně neosobně a lhostejně jako u jiných stolků. Dlouho si Roberta vůbec nepovšimla.
Robert beze spěchu otevřel dvojitou dávku ústřic, vypil celou láhev Mousseux de Vouvray a upřeně - kromě krátkých okamžiků, kdy zjišťoval, jestli někdo nevyhlíží ve dveřích - sledoval Nancy a při každé vhodné, méně vhodné i docela nevhodné příležitosti se na ni usmíval. Ale nakonec ji přece jen z její jinak neměnné dráhy vychýlil. Ta dráha byla vytyčena očíslovanými barovými stolky. Několik stolků vynechala - což se rovnalo lhostejnosti, a zamířila k Robertovi.
"Miláčku, miluji tě...," šeptala v rytmu tanga.
Co jiného v tomhle baru a v tak pokročilou hodinu mohla zpívat. Naklonila se nad Roberta a monsieur Dior, madam Chanell a ředitelka Sionské pošty paní Stillerová by s ní a s výběrem její voňavky asi nesouhlasili.
"Čekám na tebe," vydechla.
Holka, kdo ti to proboha skládá texty, pomyslel si Robert. Pak bylo chvíli slyšet jenom klarinet a Robert se tiše zeptal:
"Smím vás pozvat na skleničku?"
Nic lepšího a chytřejšího ho nenapadlo. A asi to nebylo to nejlepší a nejchytřejší, co mohl říct: Nancy Lee nedala ani v nejmenším najevo, že by o nějakou skleničku stála. Najevo to nedala, ale přišla, a nevypadala nijak nadšeně, když si sedala na stoličku k barovému pultu. Ale třeba to byl její styl.
Při prvním koňaku mlčela. Při druhém se s nevalným zájmem, spíše jen pro formu a ze slušnosti zeptala, jak se mu v hotelu Bellevue, v Zinnalu a vůbec ve Švýcarsku líbí. Po třetím řekla:
"Kde jste nechal svou slečnu?"
"Dceru," opravil ji Robert.
Nancy Lee se zasmála a řekla:
"Než začnete lhát, koukněte se do zrcadla. Musela bych bejt hodně padlá na hlavu a vy o dost starší, abych vám na to skočila."
Při čtvrtém koňaku řekla:
"Zlobila, a vy jste jí napařil kasárníka, že jo?"

"Kdepak," odpověděl Robert. "Ona nejraději chodí roztrhaná a bosá... Tady by to dost dobře nešlo... Zkrátka necejtila se tu a odjela." Po pátém koňaku položila Robertovi svou horkou dlaň na ruku a chtělo se jí tančit. Stále štěbetala cosi o stěhovavých ptácích. Nejdřív si připadala jako stěhovavý pták a pak zase že ne.
"Každej stěhovavej pták má svý hnízdo," meditovala dál. "Jedno někde na severu. Třeba tady v Alpách. A druhý u moře. Například u Mallorky. V každým hnízdečku si pobude půlrok a vždycky se do něj zase vrátí... A já?! Tři měsíce mám angažmá tady, potom na Baleárech - a dál... dál... Dál nevím. Dál se uvidí. Ale hotely nejsou hnízda... Stěhovaví ptáci jsou na tom mnohem líp."
Jestli se chtěla utěšit, nevybrala si správné téma. Jestli se chtěla ukonejšit, měla smůlu. Tohle totiž Robert moc dobře znal, než aby ji začal chlácholit a říkat - nic si z toho nedělej, děvenko. To by musel lhát, a to se mu zrovna v té chvíli a právě před ní, před tou zrzavou, vysokou, bledou a štíhlou Nancy Lee, zpěvačkou v nočním baru hotelu s nejkrásnějšími vyhlídkami, to se mu právě před ní nechtělo.
"Vy asi nejste dvakrát šťastná," řekl.
Nancy Lee se ušklíbla. O sobě se jí mluvit nechtělo. Na sebe by nejspíš co nejrychleji chtěla zapomenout. Alespoň to tak vypadalo.
"Jak dlouho to tady míníte vydržet vy?" zeptala se už se skleničkou v ruce.
Robert nejdřív usrkl koňak.
"Asi mi nebudete věřit, ale dost to bude záviset na vás," řekl naprosto vážně. Nancy Lee se srdečně zasmála.
"Že byste byl zrovna zběhlej v poklonách, to teda nejste. Ale rozesmál jste mě. A to je - teď zase nebudete věřit vy mně - veliký úspěch."
Potom šla odzpívat poslední sérii.

PLAYBOYOVÉ ODPADLI a Eliz zůstala sama. Dlouhé bílé šaty měla už mírně zmačkané, střevíčky pošlapané.
"Na kterou královskou veličinu se vybarvuje tahle zrzka?" zeptala se.
"Podle různejch náznaků a nápovědí vypadá na vnučku holandský královny," pošeptal jí Robert do ucha.
"No jo, ty holt, markýzi, koukáš moc vysoko," řekla Eliz a vzdychla.
"Já ti ve štěstí překážet nechci."
Svezla se se stoličky a vykročila k východu z baru.
"Tak se měj, ty krásnej chlapečku," řekla ještě. Potom zmizela.

STAŘEC svlékl plášť, přehodil jej přes křeslo a vyhrnul si rukávy u košile. Dívka ležela na válendě, oči upírala do šedivého stropu. Stařec jí rozepjal blůzku a řekl:
"Teď bys mi ji mohl, Kurte, trochu nadzvednout."
Řediteli hotelu Bellevue Kurtu-Heinzi Bischoopovi se trochu třásly ruce.
Stařec nedbale pohodil bílou blůzku na svůj obnošený, špinavý plášť a přistoupil k nablýskanému konferenčnímu stolku. Otevřel kožený kufřík a malým pilníčkem upiloval hrdlo skleněné ampulky. Pak vzal do ruky injekční stříkačku a nasál do ní bezbarvou tekutinu.
"Scopolamin?" zeptal se Bischoop.
Stařec zavrtěl hlavou, nastavil injekční stříkačku proti očím a proti světlu a trochu tekutiny odstříkl na tlustý výstavní koberec.
"Kam bychom došli se scopolaminem," řekl. "Tohle je nejnovější šlágr. Ještě ani nemá jméno. Ale za pár vteřin z týhle krasotinky vytáhneme všechno, co potřebujeme vědět. Můžeme z ní dostat víc, než na co je schopná si vzpomenout při vědomí. Mohli bychom se jí zeptat na pocity při narození. A vyklopila by nám i svoje prenatální stavy... Výbornej jed. Jenom jí potom bude asi čtyřiadvacet hodin zle. Ale to se nám přece taky krásně hodí do krámu, ne?"
"Jo," řekl Bischoop. "To musíš vědět nejlíp ty."
Dívka na válendě byla štíhlá, opálená a měla na sobě jen krátkou sukni z balónového hedvábí a malou bílou podprsenku. Ředitel hotelu Bellevue ji pořád ještě držel a pořád se mu chvěly prsty a potily dlaně.
Stařec pohlédl na Bischoopa a chraplavě se zasmál.
"Než ji pošleme jednou provždy k čertu, možná ti ji půjčím," řekl. "Ale teď nám musí posloužit k jinejm účelům... Už bys ji mohl pustit... A uklidni se."
Ředitel Bischoop položil dívku na válendu.
"Stejně si myslím, že to je zbytečný riziko," řekl navztekaně.
Stařec neodpověděl. Naklonil se k dívce, gumovou hadičkou jí stáhl paži nad loktem, a když se v její loketní jamce objevila žíla, vpíchl jí injekci.
Na dívce se neprojevila žádná bouřlivá reakce. Její oči pořád tupě civěly do stropu. Stařec pečlivě uložil injekční stříkačku do kufříku a jehlu pohodil do brouseného popelníku. Cinklo to. Potom dvě minuty mlčky sledoval vteřinovou ručičku na ciferníku svých velkých kapesních hodinek.
"Můžeš," řekl potom.
Ředitel Bischoop se nadechl, klekl si na koleno a vzal dívku za ruku.
"Slyšíte mne?"
Dívka mlčela.
"Slyšíte mne? Slyšíte, co vám říkám?"
Dívka s obrovskou námahou pohnula rty.
"S-s-s-l-y-š-í-m..."
Ředitel Bischoop jí upřeně hleděl do tváře.

"Jak se jmenujete?"
"Madeleine Casteauová," odpověděla dívka pomalu, jako by jí řeč působila mimořádnou fyzickou námahu.
"Jak se jmenuje váš otec?"
"Jean Casteau."
"Kde bydlíte?"
"Humbecourt u Saint Dizier."
"Žije ještě váš otec?"
"Ne. Je mrtvý... Zastřelili ho."
Starcovy prsty si pohrávaly s prázdnou skleněnou ampulkou.
"Kdy byl zastřelen?"
"Nedávno. Asi před měsícem."
"Víte, kdo to udělal?"
"Nevím. Ale Robert říkal, že ho zastřelili nějací bělovlasí a zjizvení roboti."
Starcovy prsty znehybněly.
"Robert je muž, který je s vámi v hotelu Bellevue pod jménem vašeho otce?"
"Ano."
"A kdo to vlastně je?"
"Robert de Boheme."
"Cože?!"
"Tatínkův kamarád. Starý kamarád z party komandos. Sloužili spolu za války v Anglii. Je už poslední z celé té skupiny, kdo ještě žije."
Starcovy prsty zbělely silným stiskem.
"A jak se jmenuje ten Robert doopravdy? A odkud je?"
"Robert Hráský. Z Československa."
Ředitel Bischoop pustil dívčinu ruku.
"Neříkal jsem to?" řekl. "Bylo to přece jasný od začátku. Jednoho jediného jsme nechali bejt, protože jsme nevěděli, kde ho máme hledat. Mohl mluvit o štěstí. Co mu scházelo? Darovali jsme mu vlastně život, ale on ne... Jemu se to nelíbí a přijede až sem. Když o to tolik prosí, proč bychom mu nevyhověli... ?"
Stařec otevřel dvířka baru a bez dlouhého přemýšlení sáhl po třešňovici. Hrací strojek vybrnkal starou německou písničku. Když dopil, otřásl se a řekl:
"Potřeboval jsem to vědět na sto procent. Potřeboval jsem mít jistotu.
Mohl to taky být jenom jejich kamarád, kterému všechno vyzvonili... a toho pravýho bychom pak honili bůhvíkde a bůhvíjak po celé Evropě..."
"Pche," uprskl Bischoop.
"Teď už je mi to jasné. Teď už je," řekl stařec.
"A mně zase, co mám dělat," řekl Bischoop.

ODCHÁZELI úplně poslední. V žádných dveřích nikdo nehlídal. Vyšli do tmy před hotel Bellevue, do tmy a čerstvého vzduchu, louky voněly, a parfém, který by Dior, madam Chanell a ředitelka Sionské pošty paní Stillerová asi považovali za vtíravý, voněl taky.
"Stěhovaví ptáci se maj," žvatlala opile Nancy. "Je jich hodně a jsou pohromadě. Já jsem sama. Večer co večer mám zadanej pro kapelu, která na mě jinak kašle... Ono se toho o nás napovídá. Leccos může bejt i pravda. Může a nemusí. Já jsem sama. Věříš mi, Jeane?"
Od hotelu Bellevue se odlepil stín. Robert se zastavil a pátral ve tmě.
Možná že se mu to jen zdálo. Stín zmizel.
"Ještě řekni, že jsi v Zinnalu nenašla jedinýho přítele..."
Došli k zaměstnanecké chatě. V přízemí a v prvním patře byla úplná tma, ve druhém svítilo jediné světlo. Nancy Lee se opřela o dveře a zasmála se. V té noci a v těch lukách se to mohlo dost daleko rozléhat.
"My z Bordeaux ochutnáváme víno pomalu, po doušcích," řekla. "A s láskou je to zrovna tak. Přece ji už dneska v noci nevypijeme do dna..."
Robert zpozorněl.
"Taky mi to řekneš?" dodala uštěpačně.
"Promiň, Nancy," řekl najednou nelogicky Robert, otočil se a vyrazil do louky. Málem že nepřišlápl do země nějakého chlapíka. Muž s vlasy bílými jako spodek klobouku muchomůrky zelené vyskočil z trávy a upaloval, co mu nohy stačily, k hotelu.
"To nic," řekl Robert vyděšené Nancy. "To byl jenom šmírák. Některý lidi za to nemůžou. To bys nevěřila, kolik se po světě potuluje všelijakejch šmíráků."
Nancy Lee vytáhla z kabelky klíč a odemkla dveře.
"Půjdeš nahoru?" zeptala se skoro nesměle.
Robert se usmál.
"Já nejsem z Bordeaux," odpověděl. "U nás se víno pije docela jinak."

DÍVKA NA VÁLENDĚ měla stále nepřítomné oči a ležela bez hnutí. Stařec znovu otevřel kožený kufřík a vytáhl další injekční stříkačku.

"Tahle injekce je o něco silnější," řekl. "Až zabere, můžeš ty krasotince vsugerovat, co chceš. Budeš k ní muset mluvit tak, jak by ona sama věci a události viděla a prožívala. Každé slovo, každý vjem se jí uloží v paměti. Až se probudí, bude přesvědčena, že to, cos jí napovídal, skutečně prožila. Je to dost silná injekce... Ta pohádka musí být velmi sugestivní," dodal stařec. "Nezapomeň, že ji bude vykládat tomu svému... tomu Robertovi... A to je setsakra podezíravej chlápek."
Znovu utáhl gumovým obvazem dívčinu paži a předklonil se. V tom okamžiku se ozvalo zaklepání. Stařec sebou škubl a injekční stříkačku schoval za záda.
Vstoupil bělovlasý muž s pravoúhlou vystouplou jizvou. Tmavý overal, do kterého byl oblečen, byl mokrý a špinavý. Dýchal rychle otevřenými ústy. Zašermoval rukama jako němý.
"Dobře," řekl pomalu a velice zřetelně ředitel Bischoop. "Šel s ní dovnitř?"
Bělovlasý muž pozorně lapal slova Bischoopovi přímo ze rtů. Pak opět zagestikuloval.
"Dobytek jeden!" řekl Bischoop ostře. Najednou mu na výslovnosti příliš nezáleželo.
"Měl bys ji co nejdřív vyprovodit," řekl stařec. "Začíná se nám plést pod nohy. Začíná překážet. Začíná toho nějak moc vědět."
Ředitel hotelu Bellevue Kurt-Heinz Bischoop chvíli mlčel. Pak vybuchl:
"Chceš, abychom hotel zruinovali?! Chceš, aby se kdekdo dozvěděl, co tady provádíme?! Ne! Nancy Lee tady zůstane. Tohle je - a bude hotel... ! Tady tomu drobečkovi vtluču do palice, že se vůbec nic nestalo. Hodím ji zpátky panu Bohemovi na krk. Bude mu trochu překážet. Boheme už nebude mít tak volné ruce, jak by je potřeboval mít... A stejně je máme pod kontrolou. Tiše a nenápadně je zlikvidujeme... Ale hotel Bellevue zůstane zaběhnutým mezinárodním hotelem s dobrou pověstí. Tak trochu jsme na něm i závislí, nezdá se ti?!"
"Ne," zavrčel stařec.
Vpíchl do dívčiny vystouplé žíly další injekci.
"Na ty svý povídačky máš přesně tři minuty času," řekl a posadil se do křesla. Nohy přehodil přes opěradlo. Ředitel Bischoop poklekl a opět vzal dívku za ruku.
"Slečno Casteauová... Slyšíte mě?"
Dívka neznatelně kývla hlavou.
"Sedíte ve vlaku. Jeden tunel se střídá s druhým. Najednou vás přepadne strašná bolest. Je vám zle. Tuze zle. Asi to bude od žaludku, protože se vám chce zvracet. Otevíráte okénko. Trochu čerstvého vzduchu...! Ale ani vzduch nepomáhá... Co dělat? Jet dál? Vystoupit? Ano, vystoupit. Ještě že vlak zastavuje. Točí se vám hlava. Ze všech sil voláte na nosiče. Přiběhne, vezme váš kufr. Zaveďte mne k přednostovi stanice, poručíte mu..."
Stařec hmátl do kapsy pláště a vyndal doutník. Silnými zuby ukousl špičku a vyplivl ji na zem. Z konferenčního stolku sebral plynový zapalovač ve zlatém pouzdře a zapálil si. Pak pohlédl na hodinky.
"Dělej," řekl.
Ředitel Bischoop netrpělivě pohodil hlavou.
"Přednosta vás posadí na židli. Chcete, aby zatelefonoval do hotelu Bellevue. Robertovi. Ale recepční Roberta nenajde. Předá vám ke sluchátku ředitele Bischoopa. Je velice ochotný. Slíbí, že pro vás okamžitě přijede. Čekáte úplnou věčnost. Bolesti nepolevují. Pak se Bischoop objeví a odveze vás do nemocnice. V nemocnici vám dělají všemožná vyšetření. Skoro až do noci. Dají vám prášky. Po nich to už je lepší. Ředitel Bischoop vás potom veze do hotelu Bellevue. Doprovodí vás do pokoje. Ale Robert tam není. Pokoj je prázdný. Bischoop odejde, vy si lehnete... A spíte."
"Stačí," řekl stařec.
Zamáčkl doutník a natáhl se pro bílou blůzu.
Ředitel Bischoop dívku nadzvedl. Ruce se mu už netřásly. Stařec ji pečlivě oblékl.
"Víš, co máš dělat?" řekl potom.
Hodil přes sebe plášť.
"Jedu domů. Kdyby něco... zavolej mi."
Bischoop přikývl.

NANCY LEE ležela napříč široké postele. Robert seděl a zády se opíral o zeď. Nancy měla na břiše popelník a spokojeně a unaveně pokuřovala.
"Trochu mi ho připomínáš," řekla. "Občas máš v obličeji výraz jako on. Občas máš úplně stejné oči."
"Jaké oči?" zeptal se Robert.
"Chladné... mrazivé... studené jako..."
"...jako oči kata," dopověděl Robert.
"To jsem nechtěla říct."
"Ale myslíš si to. V pořádku. A teď mi o něm chvíli povídej. Člověk, který má stejné oči a pohled jako já, mě zajímá. Zvláště když se jmenuje Henri Desgraves..."
Nancy Lee zvedla udiveně hlavu.
"Neřekla jsem ti, jak se jmenoval."
"Neřekla, a já to přesto vím. Povídej!"
Kroutila nechápavě hlavou, ale odpověděla.
"Není o čem povídat," řekla. "Byl jeden z těch možných přátel, které člověk ztratí dřív, než se naděje... Líbil se mi... Byl trochu jako ty. Ale nešlo mu jenom o postel."
Robert polkl naprázdno.

"A dál?" řekl tvrdě.
"Dál nebylo nic. Na druhý den jsme si smluvili golf... Nepřišel. V recepci mi řekli, že prý ještě tu noc kvapem odjel... Pak jsem se doslechla, že za Sionem našli jeho auto..."
Na stolku vedle postele stála láhev koňaku a dvě skleničky. Nancy Lee si olízla rty.
"Nalej mi, Jeane," řekla.
"Ne, Nancy," řekl Robert. "Máš toho tak právě dost. Potřebuju vědět, jestli jsi někde tady neviděla porsche. Červenýho porsche."
"Tak teda nenaleješ?!" řekla Nancy výhružně. Vstala z postele a nalila si sama.
"Napřed ti musím vykládat, co vím o nějakým Henrim Desgravesovi," řekla vztekle, "pak tě zase zajímá, červenej porsche... Nejsi náhodou fízl?"
Robert přikývl. Této noci se mu vůbec Nancy Lee nechtělo lhát. I když mu bylo trochu záhadou, proč vlastně. Že by se mu líbila? Možná proto, že měli podobné životy, ze kterých jim bylo někdy nanic a jindy do pláče a jindy zas do pití. Životy, které vedli a nevěděli proč, a které - taky bůhví proč - nedokázali změnit.
"Když to chceš mermomocí vědět, Nancy, tak teda jsem. Jsem fízl.
Soukromej fízl. Fízl, kterej má pořád jednoho a toho samýho zákazníka. Fízl, kterej se nechává najímat pořád stejným člověkem."
"Kým?" zeptala se chladně a stroze.
"Sebou samým," řekl Robert.
Neodpověděla, ale už si nenalila.
"A povím ti ještě něco. Ten vinař z Bordeaux, co se vyznal ve vínech jako málokdo, ten Henri Desgraves, kterej se vypařil na silnici za Sionem, ten tvůj možný přítel, kterýho jsi ztratila dřív, než ses nadálá, ten sekáč a frajer chlap byl můj kamarád... Henriho jsem znal, když tys byla ještě takhle malý děťátko... A abys věděla - před tebou neutekl. Neběžel za žádnou jinou slečnou... Jednoduše zmizel... A já jsem fízl, kterej sám sebe najal, aby ho našel... Jestli je vůbec ještě k nalezení... To je všechno, Nancy."
Nancy byla tak překvapená, že vstala a přehodila si přes sebe župan. Tupě sedla za stůl a přes láhev koňaku se zadívala do neurčita.
"Nancy," řekl Robert důrazně. "Tys byla poslední, kdo s Henrim mluvil... Víš, že našli u Sionu jeho auto. Dozvěděla ses i podrobnosti?"
"Jaké podrobnosti?"
"Například tu maličkost, že auto ze silnice dolů někdo postrčil."
"Snad si nemyslíš..."
Vstala.
"Nemyslím si nic. Jen se tě ptám na toho porsche," odpověděl Robert.
Zato Nancy si něco pomyslela.
"Tak proto ses ke mně v baru přilíp," řekla hluše. "Proto jsi šel se mnou nahoru... Chtěl jsi ze mne tahat rozumy. Potřeboval jsi jedině informace o posledních chvílích Henriho Desgravese... Máte stejný oči, Jeane. Já neřekla jaký. Tys to řekl. Jste bezohlední a myslíte jenom na sebe... Co jsem věděla, to jsi ze mne dostal. Chytře jsi to ze mne dostal. Odpovídá to vašemu stylu... A vůbec. Ten zajíček, s kterým jsi byl včera večer v nočním baru, to není tvoje dcera. Kde by ses na ni zmohl. Ale na mne si nepřijdeš... Co jsem věděla, to jsem ti řekla. Teď můžeš jít..."
Robert vstal. Pokýval hlavou. Úplně a ve všem jí rozuměl. Zimomřivě a bezbranně, zaskočená a podvedená, choulila se do tenkého župánku... Přistoupil k ní. Objal ji. Zprvu se bránila a rukama chtěla Roberta odstrčit. Ale to by musela mít jiné svaly. Po chvíli ochabla. Robert ji sevřel v náručí a řekl:
"Šel jsem za tebou, protože se mi líbíš. O Henrim Desgravesovi jsem řeč nezačal. Jen si dobře vzpomeň. Ale když už jsi o něm začala mluvit sama, proč bych se tě na něho nemohl pořádně vyptat... Líbíš se mi, ale to přece ještě není důvod, abych zapíral svý kamarády, a neznamená to, že se po nich nebudu shánět, když se záhadně ztratí. Líbíš se mi, ale proto přece nepřestanu o své dceři tvrdit, že je má dcera."
Zmlkl. Z těch lží, kterým se chtěl před Nancy Lee vyhnout, se přece jen úplně nedostal. Ale pro tuto chvíli to byly úplně nepodstatné a malicherné lži. Nancy se upřeně zahleděla Robertovi do očí. Pak ho k sobě přitáhla za vlasy a políbila ho.
"Nancy," řekl Robert. "Ty víš, kdo má toho červenýho porsche, po kterým se pídím. Ty to víš, Nancy. A ty mi to povíš. Teď hned mi to povíš!"
Pustila se vlasů a unaveně padla na postel.
"Samozřejmě že vím, kdo má toho červenýho porsche, po kterým se pídíš," řekla tiše a smutně. "Ředitel Bischoop. Ten napomádovanej panák, kterej si myslí, že mu patří hotel Bellevue se vším všudy... I se mnou."
Vzdychla.
"Garážuje v seníku hned vedle hotelu. Můžeš tam teď hned jít. Můžeš do něj sednout a můžeš mi teď hned taky utýct... Ty se neztratíš.
Ty jsi silnější než Henri Desgraves. Ty dojedeš, kam chceš... Tak už jdi."
Robert se posadil vedle Nancy Lee.
"Mám svůj vůz," řekl. "A nepotřebuju utíkat. Neutíkám nikdy před ničím, protože utíkat nedovedu. Tak proč bych měl utýct zrovna před tebou?"

... (XIX) ...
ZINNALSKÝM ÚDOLÍM SE valily cáry husté, bílé a neprůhledné mlhy; zahalovaly přilehlé stráně a kopce,

převalovaly se po lukách a utápěly i luxusní hotel Bellevue, vozovou cestu a seník, který se krčil opodál.
Seník měl velká, železnými pláty pobitá vrata a visel na nich mohutný visací zámek. Ve štítě se matně lesklo malé okénko a vzadu za seníkem, ve vysoké trávě, kopřivách a býlí hnil vysoký a chatrný žebřík. Když se postavil před těžká vrata a opřel o štít, dosahoval přesně k malému matnému okénku. Okénko bylo zpuchřelé, špinavé, polepené starými pavučinami, kyt se místy úplně vydrolil, ale ať bylo jaké chtělo, hlavně že nebylo zavřené. A velké bylo právě tak, aby se jím protáhl - i když ne docela bez obtíží - dospělý člověk. Například Robert.
Ten seník, jako ostatně většina horských seníků, byl patrový. Nikde žádná lampa, žádná žárovka; se senem či pro seno se málokdy chodívá k ránu nebo v noci. Chabé pruhy světla se dovnitř protahovaly škvírami mezi střešními trámy a zanedbanou, nevyspravovanou střechou a mezi prkny, která tvořila stěny. Fošny na podlaze byly seschlé, podle všeho i rozpukané, a nepříjemně vrzaly. Do přízemí vedly příkré dřevěné a ošlapané schody. Seno tam nebylo, zato však nízký, dlouhý, aerodynamický sportovní automobil v plné své kráse. Byl to červený vůz značky Porsche.
Robert otevřel dvířka a uvnitř vozu se automaticky rozsvítilo světlo. Na první pohled bylo všechno v pořádku. Nikdo v tom autě nic nezapomněl ani úmyslně nepohodil, aby mátl stopy. Nikde žádná mrtvola, žádné krvavé nebo podezřele tmavé skvrny na světlém čalounění sedadel. Pouze švýcarská řidičská licence, vystavená na jméno jednoho slámového hromotluka.
Po důkladnější prohlídce už porsche tak nevinně a bezúhonně nevypadal. V pravé boční kapse vězel podrobný autoatlas Evropy, v němž modrou tužkou byla zatržena městečka Ath, Humbecourt u Saint Dizier a Kranj. V opačné kapse pak přiostřený nůž na otevírání dopisů se zcela patrnými zaschlými skvrnami krve. A pod zadním sedadlem malý kapesníček s monogramem MC. Nenavoněný kapesníček, protože Madeleine Casteauová nikdy žádnou voňavku nepoužívala. Na jeden jediný vůz toho bylo až dost.
Robert se rozeběhl. Prkna vrzala a chuchvalce slámy šustily pod nohama. Dokořán otevřeným okénkem v průčelí seníku proudil dovnitř vlhký vzduch a siroba. Protáhl se do mlhy a skočil do prázdna.
Dopadl na všechny čtyři a hlas nad ním, nad špičkami orosených lakýrek, na které civěl, řekl:
"Uctivé dobré ráno, pane... Casteau!"
Robert se zvedl a spatřil slámové vlasy a zúžené oči, které ho probodávaly.
"Strašně rád bych věděl, co pohledáváte v mém soukromém seníku!"
Robert sáhl do kapsy a vytáhl růžový kapesníček.
"Mne by zase zajímalo, jak se kapesník mé dcery, která je touhle dobou dávno v Paříži, dostal do vašich rukou... Přesněji řečeno do vašeho vozu."
Urážky si pro tentokrát ještě odpustil. Ale slámový hromotluk se tvářil kupodivu velice mírně a klidně. Provokativně mírně a klidně. "Velice lituji, pane Casteau, že jste nenašel cestu do svého apartmá," řekl. "Kdybyste tak učinil a obtěžoval se, našel byste svou... ehm... dceru... Čeká na vás, chuděrka, už od včerejšího večera."
Usmál se.
"Nevím, co jste hledal v mém porschi, pane... ehm... Casteau," dodal hlasem plným medu a cyankáli zároveň. "Tenhle kapesníček určitě ne... Stálo to aspoň za to?"

MADELEINE SEDĚLA na židli, byla bledá a měla modré kruhy pod očima. Robert se bezradně hrabal ve vlasech.
"Prosím tě, Madeleine... Ještě jednou," řekl. "Koupil jsem ti jízdenku. Potom jsme dlouho čekali. Pak přijel vlak. Nastoupila jsi a já ti podal kufr. Vstoupila jsi do kupé a otevřela okno, abys mi zamávala... Co bylo potom?"
"Seděla jsem ve vlaku. Jeden tunel se střídal s druhým. Najednou mě přepadla strašná bolest. Bylo mi zle. Tuze zle. Asi to bylo od žaludku, protože se mi chtělo zvracet..."
Vykládala monotónním, bezbarvým hlasem, pomalu a bez pomlk mezi větami jako špatná herečka.
"Otevřela jsem okénko. Trochu čerstvého vzduchu...! Ale ani vzduch nepomáhal... Co dělat? Jet dál? Vystoupit? Ano, vystoupit. Ještě že vlak zastavil. Točila se mi hlava. Ze všech sil jsem volala na nosiče.
Přiběhl, vzal můj kufr. Zaveďte mě k přednostovi stanice, poručila jsem mu..."
"Která stanice to byla?" zeptal se Robert.
"Cože?" řekla Madeleine.
"Na jakém nádraží jsi vystoupila?"
"Nevím," řekla Madeleine. "Bylo mi zle. Tuze zle. Asi to bylo od..." Robert nervózně přecházel po pokoji.
"A dál, Madeleine...?"
"Přednosta mě posadil na židli. Chtěla jsem, aby zatelefonoval do hotelu Bellevue. Robertovi... Tobě... Ale recepční tě nenašel. Dal mi ředitele Bischoopa ke sluchátku. Byl velice ochotný. Slíbil, že pro mne za okamžik přijede, čekala jsem úplnou věčnost. Bolesti nepolevovaly. Pak se objevil Bischoop..."
"Tak tys mi tedy volala," řekl Robert. "Nemohl jsem vědět, co se stane. Pochop to. Zjistil jsem, že Henri Desgraves telefonoval ze Sionu. Z hlavní pošty. Chtěl nejenom Humbecourt. Volal všem. Všem, kromě..."
Ale Madeleine to nezajímalo. Tupě a se široce rozevřenýma očima zírala do Robertovy tváře. Každou chvilku jí klesla hlava. Vypadala velmi unaveně.
"Pak se objevil Bischoop a odvezl mě do nemocnice. V nemocnici mi dělali všemožná vyšetření. Skoro až do noci. Dali mi prášky..."
Robert ji opět netrpělivě přerušil.
"Co to bylo za nemocnici?! Co to bylo za doktory?! Proboha, vzchop se, Madeleine! Mluv...!"
"Nevím, Roberte. Nevím... Bylo mi zle. Tuze zle."
"Tatínku," opravil ji Robert. "Dohodli jsme se přece, že mi budeš říkat tatínku."
Madeleine zavrtěla hlavou.

"Můj otec," řekla nepřítomně. "Jean Casteau..."
Robert byl zoufalý.
Nerozuměl ničemu. Jako by tohle děvče nebyla Madeleine. Jako by neměla svůj hlas, svůj rozum, svoje myšlenky. Jako by za ni mluvil někdo jiný. Něco tady nehrálo. Jenomže - co? Co?
"Dali mi prášky. Po nich to už bylo lepší. Ředitel Bischoop mě potom odvezl do hotelu Bellevue. Doprovodil mě do pokoje... Ale tys tam nebyl. Pokoj byl prázdný. Bischoop odešel, já jsem si lehla... A spala jsem."
"Kolik bylo hodin, Madeleine?"
"Nevím."
"Jak dlouho jsi byla v té nemocnici?"
"Nevím, Roberte."
"Co s tebou dělali?"
"Nevím. Bylo mi zle. Tuze zle."
"Jakým autem tě Bischoop dovezl?"
"Nevím..."
Robert přiskočil k Madeleine, vztekle ji chytil za ramena a prudce s ní zacloumal.
"Ale to ti přece nemohlo vypadnout z paměti, Madeleine," vykřikl. "I kdyby ti bylo sebehůř, nemůžeš úplně na všechno zapomenout... Vzpomínej, Madeleine."
"Chtěla jsem k tobě, Roberte."
"Roberte... Roberte! Ty ses snad pomátla! Co to s tebou je, Madeleine? Co se s tebou stalo?!"
Hlava jí klesla k rameni. Robert ji uložil do postele. Neprobudila se. Dlouho nad ní stál, ale i kdyby na ni hleděl do večera, nepochopil by nic.
Svlékl své poslední večerní šaty. Byly špinavé, jako by v nich po kolenou prolézal Bischoopův seník. Večer nebude moci vyrazit do baru. Ale proč by tam také měl chodit? Kvůli Nancy Lee? S Nancy Lee si starosti nedělal. Zavolá jí a řekne, jak na tom je. Před ní si nemusí hrát na dokonalého bonvivána... A kdo ví, co bude večer? Jinak to byly už druhé zničené večerní šaty - ve třech dnech...
Jean Casteau by se mu pěkně poděkoval. A ve skříni jich už moc na ramínkách neviselo. Vlastně už jenom dvoje. Garderóba se mu utěšeně smrskla. Jedny šaty byly šedé a druhé do hnědá. Vzal si ty světlejší. S vybíráním kapesníčku do kapsičky saka se nezdržoval. Po špičkách došel ke dveřím a tiše je otevřel. Madeleine spala jako dudek. Zamkl za sebou a klíč schoval do kapsy. Bylo to zbytečné a Robert to věděl. Žádný zámek neobstojí před tím, kdo se chce mermomocí přes něj dostat dál. V hotelu to bylo ještě jednodušší. V každém hotelu existuje univerzální klíč... Ale přesto to udělal. Aspoň někomu přidělá práci...

"UZNÁVÁM, že to je moje chyba, řekl Bischoop do sluchátka. "Pohádka pro pana de Boheme měla být o něco lepší. Hlavně preciznější. Jenže on by stejně neuvěřil ničemu."
"Už je to pryč," zachrčel dosti bezstarostně stařec na druhém konci drátu. "Nemusíš si dělat výčitky."
"Nedělám si je. Ale nejde mi to z hlavy. Trochu za to může i ta tvoje injekce. Holka vypadá jako po tahu."
"Po čem?"
"No... jako kdyby hodně dlouho a pořádně flámovala."
"Rozumím," řekl stařec.
"To, co jsem jí nabulíkoval, si pamatovala a odříkala naprosto přesně. Možná do písmene přesně. V tomhle směru to bylo stoprocentní. Ale jinak s pamětí nastaly určité komplikace. Například úplně zapomněla, že si s panem de Boheme hrajou na dceru a tatínka..."
"Povídal jsem ti přece, že ten preparát se teprve zkouší. V tomhle stadiu by spíš byl div, kdyby neměl mouchy."
Ředitel Bischoop na to neřekl nic. Čekal.
"A co dělají teď?" ozval se nakonec stařec.
"Holka podle všeho spí a Boheme stojí před skříní a převléká se... Jo, abych nezapomněl - byl na poště a nějakým způsobem vyzvěděl, že Henri Desgraves telefonoval odtamtud. A taky komu volal."
"Nevadí," řekl stařec. "Spíš bych se divil, kdyby to nevyčmuchal.
Mluvil také o mně?"
"Ne. O tobě nemá ani páru. Aspoň si myslím, že nic netuší. Ale tak jisté to není... Ale i kdyby, co na tom...?"
"No právě," řekl stařec. "Co na tom."
"Bere si nový šaty. Co když se na mne chystá... ?"
Ve sluchátku zakvílela meluzína.
"Tak ho ode mne srdečně pozdravuj," řekl stařec.
"Díky za radu. Bere si čistou košili... váže si kravatu... moc mu to nejde."
"Má zbraň?"
"To by ji musel mít připravenou už v těch nových šatech. Z těch odložených si vzal jen náprsní tašku. Ale i kdyby ji měl, co z toho?"
"No právě," řekl stařec. "Co z toho. Bouchačka sem, bouchačka tam.
Bouchačkou se z ty jámy, kterou si sám pro sebe a na míru vykopal, neprostřílí."
"Seš si nějak moc jistej," řekl Bischoop.
"To máš pravdu. Jsem si jistej," odpověděl stařec. "Na Gintra je spolehnutí."
"Odchází z pokoje. Zamyká za sebou. Blázen. Jako kdyby nevěděl, že je to hračka, dostat se k němu. Jako bychom tam ještě nebyli."

"Gintr je připraven?"
"Sedí vedle mne."
"Výborně. Je v kondici?"
"Že se ptáš," řekl Bischoop. "Moment, podívám se na parkoviště..."
Položil sluchátko na stůl vedle televize a postavil se za záclonu.
"Právě odjel autem," řekl pak. "Hned od začátku na to nějak dupe. Že by pospíchal?"
Zasmál se.
"Kdyby tak věděl, kam pospíchá...!"
"Doufám, že Gintra nepošleš v porschi," dodal. "Červený vozy teď vůbec nemá rád."
"Nejsem včerejší," řekl Bischoop dotčeně. "Teď si jdu promluvit s Nancy Lee."
Položil sluchátko a podíval se na muže, který seděl v křesle a tvářil se, jako by se ho nic netýkalo.
"Tak Gintře...," řekl Bischoop.
Muž se postavil.
"Jde se na věc. Auto máš v pořádku?"
"Ano, pane."
"Pistoli?"
"Ano, pane."
Ředitel Bischoop kývl blahosklonně rukou, bělovlasý muž se uklonil a vyběhl z místnosti.

V PŮLI KOPCE mezi Zinnalem a křižovatkou na Sion Robert přibrzdil, prudce stočil volant doleva a zajel na lesní cestu. Místa na ní bylo přesně tolik, aby se mohl otočit a postavit vůz tak, aby byl vidět jen z poslední zatáčky před lesní cestou. Nechal běžet motor, vylezl z auta a postavil se za mohutný smrk. Nečekal dlouho.
Na vrcholku kopce se něco začernalo. Nějaký sebevrah štval automobil v serpentinách. Že existuje zařízení, kterému se říká brzda, o tom buď neměl tušení, nebo je nebral na vědomí. Za několik okamžiků černý mercedes vyrazil z poslední zatáčky před odbočkou do lesa. Motor řval a za volantem se krčil bělovlasý muž. Zpozoroval modrý peugeot. Přece jen brzdy znal. Zaskřípěly. Zároveň se údolím rozlehlo šest rychle za sebou vypálených výstřelů. Vlastně jich bylo dvanáct, protože ozvěna je všechny po pořádku a do jednoho vrátila.
První kulka se zaryla do kmene, za kterým stál Robert. Čtyři další proletěly lesem. Šestá zmizela taky, ale nikoliv beze stopy. V předním skle, asi tak ve výši očí středně velkého člověka, sedícího za volantem, zanechala po sobě malou dírku. Sklo popraskalo, ale nevysypalo se. Rozstříkly se po něm bílé žilky. Až na ně a na tu dírku bylo celkem v pořádku. Zato ten, kdo za ním měl sedět, v pořádku být neměl. Ať by byl v autě seděl kdokoliv, při vědomí a sám by se z něho už nikdy nedostal. S cizí pomocí tak jedině na hřbitov.
Muž v mercedesu nebyl sebevrah. Bílé vlasy ho přesně identifikovaly. Kromě toho byl docela slušný střelec, z jedoucího auta to byl zásah takřka fenomenální. Pak teprve brzdy mercedesu zakvílely jak se patří. Černý vůz se zastavil o dvě stě metrů níž a chvíli jen předl motorem. Pak se ozvala zpátečka a mercedes začal stoupat nahoru. Zastavil se na místě, odkud měl jeho řidič volný rozhled na rozstřílené sklo peugeota.
Pomalu, neskonale pomalu otevřel dveře limuzíny a vystoupil na asfalt cesty. V ruce držel stále pistoli a podezřívavě se rozhlížel kolem. Pak vykročil. Šel pomalu, krok za krokem. Pistoli, lesklého lugera, měl připravenou v napřažené ruce.
Najednou čísi ruce uchopily jeho kotníky a prudce trhly. Bělovlasý Ginter se zapotácel a padl k zemi. Ještě než jeho tělo dopadlo, měl čas pudově vystřelit. Pouze do země. Ale to také byla jeho poslední akce. V témž zlomku vteřiny mu dopadla Robertova dlaň na krční tepnu. A o vteřinu později vyrval mu z dlaně nabitý luger a prudce jím dvakrát za sebou udeřil. Do čela a do kořene nosu.
Potom si hodil bezvládné tělo na rameno, ostražitě se rozhlédl a došel s ním k černému mercedesu. Položil je na místo řidiče, natočil volant a trhl rychlostní pákou. Vůz se napřed pomalu rozjel, pak nabral rychlost, v prudké zatáčce se odrazil od patníku a řítil se dolů k jednomu z přítoků Rhóny.
Robert ani netušil, jak byla jeho akce podobná konci Henriho Desgravese - lépe řečeno jeho citroenu...

"MANŽEL ZAHYNUL před pěti léty," řekla ředitelka Sionské pošty paní Stillerová. "Kousek odtud - pod lavinou..."
Robert účastně pokývl hlavou.
"A já jsem zůstala tomuhle klidnému kousku Švýcarska věrna. Val d'Annivers...," dodala na vysvětlenou.
Měla melodický hlas a vypadala tak pěkně, že by jí člověk skoro uvěřil. Kdyby toužila po slávě a ne po klidu, zaměstnání u Diora by mohlo být jen prvním, odrazovým stupínkem. Se svým hlasem a zjevem by docela určitě dokázala divy.
"Mockrát děkuju za takovej klid," řekl. "Z prostřílenýho auta mi zmizí můj nejlepší přítel, a když se po něm sháním, dva podsaditý pánové si ze mne proti mé vůli udělají nejdřív sparring-partnera pro zápas ve volném stylu, pak terč pro armádní pistoli, figurínu na bodáni dýkami a nakonec mi další podsaditý pán vnutí hru na to, kdo dřív spadne s autem do stometrový propasti. Máte tady takovej klid, že mi z něj zaléhá v uších."
Ředitelka Sionské pošty madam Stillerová půvabně zamíchala lžičkou kávu ve svém šálku. Potom se usmála. Při kávě a koňaku v poklidné denní vinárně se takové báchorky a silácké řeči docela dobře poslouchají, i když jsou poněkud - exotické. To říkal její úsměv. A ona sama řekla:
"Ostří muži ještě nevymřeli."
Další poklonu přerušila číšnice.
"Máte tu telefon, paní Stillerová," řekla servírka s čokoládovýma nohama.
Ředitelka Sionské pošty vstala, omluvila se a odešla k telefonu.

Robert seděl a zamyšleně usrkával střídavě kávu a koňak. Pak se ve dveřích vinárny objevil zavalitý muž v montérkách, na kterých měl výraznými oranžovými písmeny napsáno AUTOMOBILE SERVICE. Kývl na Roberta.
"Hotovo, pane," řekl Automobile Service. "Můžete se jít podívat. Jako byste tam nikdy jiný sklo neměl. A když už se mi ten vůz dostal pod ruku, trochu jsem mu prosvítil vnitřnosti. Potřeboval to. Dáte mi osmdesát franků, pane..."
Robert se podíval přes ramena AUTOMOBILE SERVICE na modrý peugeot, sáhl do náprsní kapsy a vysázel sto franků. Potom zase popíjel kávu a koňak. Vstát musel ještě jednou, když se vrátila paní Stillerová. Přidržel jí židli, posadil se a čekal.
"Dalo to trochu práce," řekla ředitelka Sionské pošty. "Možná že se vám zdá, že to trvalo dlouho, ale to je tím, že jste mi moc přesných informací nedal."
"Nevěděl jsem víc, než jsem vám řekl."
"Pro jistotu jsme obtelefonovali pět zastávek. Odnikud nikdo do hotelu Bellevue v Zinnalu nevolal. V žádné nemocnici neošetřovali mladou Francouzku, na kterou by čekal blonďák s červeným porschem... Zjišťovali jsme to přes známé, kteří mají styky se železnicí a s nemocnicemi... Můžete tomu stoprocentně věřit, i když to vykládám poněkud zmateně."
"Moc dobře vám rozumím," řekl Robert. "Moc jste mi pomohla. Jsem vám velice vděčen."
K nevyřčeným a nevyřešeným otázkám přibyla další. Ale najednou se začaly Robertovi rýsovat souvislosti. Bylo to trochu obtížné a komplikované, vzhledem k tomu, že paní Stillerová poutala velkou část jeho pozornosti, ale už se své myšlenky nepustil.

KDYŽ SE ROBERT vrátil do pokoje číslo dvacet tři v prvním patře hotelu Bellevue, Madeleine ještě spala. Probudil ji a chvíli nechal vzpamatovat. Pak se zeptal:
"Říkalas mi, že přednosta té stanice, kdes vystoupila, telefonoval sem do hotelu... Koho chtěl?"
"Roberta," odpověděla klidně. Robert stiskl rty.
Posadil se na postel. Madeleine měla noční košili s kratičkými rukávy.
Paže měla snědé, s jemnými zlatými chloupky. Nedalo mu ani moc práce, aby našel to, co předpokládal, že musí najít. Vpichy po injekční jehle. Pro jistotu si na ně sáhl. Byly tři. Chtěl, aby to vypadalo, jako by Madeleininu paži hladil. Ale nevyšlo to. Madeleine nejprve pohlédla udiveně na ruku a potom na Roberta. Zmateně řekla: "Co to je, Roberte... ? !" Sebral v sobě veškerou něhu. "Nic...," řekl. "Nic, holčičko... Nic." Madeleine zabořila hlavu do polštáře. "Nic. Ale znamená to, že už si nemusíme hrát na otce a dceru, Madeleine. Nemělo by to už žádný smysl. Teď už mi můžeš s klidem říkat - Roberte."
"Dobře," šeptla Madeleine. "Dobře, Roberte." Ve chvíli znovu usnula.

... (XX) ...
ELIZ SEDĚLA NA STOLIČCE u denního baru a bezstarostně klátila nohama. Nebyl to vlastně ani tak bar jako výklenek s barovým pultem v jednom z rohů hotelové haly. Pro dnešní odpoledne si oblékla těsné kalhoty, které jí přiléhaly k tělu jako přišité. Vedle ní seděl mládenec s vlasy a pletí Araba.
"Čau," řekla Eliz Robertovi blahosklonně a ledabyle mávla rukou.
"Čao," poopravil ji Robert a objednal si pomerančový džus s ledem.
Oba se pak věnovali svým starostem. Pro Eliz to byl mládenec s tváří saudských monarchů, pro Roberta to byla hotelová hala. Kolem prošla jakási francouzská společnost s tenisovými raketami, za chvilku přifuněli dva tělnatí Angličané se sadami golfových holí. Jenomže živoucí osazenstvo hotelu Bellevue ted Roberta nezajímalo. Jako magnet ho přitahovaly tmavé mahagonové dveře stranou od recepčního pultu. Dveře, na kterých byl nápis PRIVATE.
Robert pomalu usrkával džus a přemýšlel o cestě, která by ho mohla nepozorovaně za mahagonové dveře zavést. Tělnatý recepční vystřídal zase svého sporého kolegu a nedával Robertovi příliš naděje proklouznout nepozorovaně kolem. Eliz se naklonila k Robertovi a jedním koutkem úst, tak aby to vypadalo pokud možno co nejnápadněji, ucedila:
"Že neuhádneš, odkud toho chlapečka mám?"
Robert znovu přelétl očima arabský zevnějšek Elizina společníka a stejně krásným pařížským dialektem usrkl:
"Saudsko-arabský princ Sab Salimen as Sab."
Eliz pokrčila nosem, ale její společník zřejmě pochytil zeměpisné určení. Vycenil na Roberta celý arzenál svého běloskvoucího chrupu a anglicky zašveholil:
"Saudi Arabien - no! Kuwait, sir! Kuwait!"
Robertovi to bylo jedno. V tomhle hotelu bylo možné skutečně všechno.
"A já jsem zas komediant z Čech," dodal Robert pro změnu tentokrát česky.
Eliz a hnědooký mladíček se zazubili. Snad jim to připadalo jako ohromná švanda.
"Půjdeme se projít, miláčku?" řekla Eliz.
"Yes," kývl černovlasou hlavou miláček.
Robert je vyprovodil nicneříkajícím pohledem. Pak hodil na pult několik mincí. Po schodech hlučně scházela parta mladíků a dívek. Měli všechno, co má mít správný horolezec, včetně tlustých provazů, kterými se omotávali navzájem; smáli se a povykovali, že je muselo být slyšet i na Weisshornu. Rázem jich bylo všude plno. A Robert využil příležitosti. Nechal se zaplést do jejich lan, strpěl, aby s ním kousek vláčeli, a když se dostal před dveře s nápisem PRIVATE, podlezl rychle provazy a nepozorovaně vklouzl dovnitř.
Ocitl se v nepříliš velké a nepříliš dlouhé chodbě. Na každé straně byly dvoje dveře. První vpravo vedly do přepychově zařízené pracovny, za kterou by se nemusel stydět ani zhýčkaný syn kuvajtského šejka. Černý nábytek se leskl jako Bischoopovy lakýrky a křesla byla tak nová, jako by v nich ještě nikdo nikdy neseděl. Domácí bar nebyl barem, ale výkladní skříní s nejluxusnějším alkoholem, a knihovna, zabudovaná do boční stěny, úpěla pod tíhou knih,

které zřejmě nikdo nikdy nepotřeboval. Psací stůl byl hladký a tak dokonale pustý, že by se na něm dal hrát stolní hokej. Pracovna měla tři okna a na nich těžké záclony z tmavočerveného sametu, stažené do stran. U jednoho z oken musel někdo stát, když Robert s Madeleine odjížděli do Sionu na nádraží. Teď tam ovšem nestál nikdo.
V přepychově zařízené toaletě, která byla naproti pracovně, nikdo nebyl a právě tak v rozesílané ložnici za dalšími dveřmi vlevo.
Zbývaly poslední dveře vpravo.
K těmto posledním dveřím přiložil Robert ucho, ale nezaslechl nic. Dal si s klikou mravenčí práci. Škvíra se zvětšovala po milimetrech celou věčnost. Konečně byla dost velká, aby jí uviděl televizní obrazovku světového formátu a záda bělovlasého muže, která se vymykala standardním proporcím. To, nač se muž díval, potvrdilo Robertovy domněnky. Na televizní obrazovce byl pokoj, snímaný nepohyblivou kamerou, ve kterém někdo ležel a spal. Vypadalo to na hotelový pokoj. Podle toho, jak strnule muž seděl, Robert usoudil, že spí už dlouho.
Konečně aspoň nějaký zvuk. Na nočním stolku vedle postele zadrnčel telefon. Konečně taky nějaký pohyb. Na obrazovce bylo vidět, jak spáč sebou trhl, protáhl se, posadil, promnul si oči a vypadal přesně jako Madeleine Casteauová. Sáhla po telefonu a ospalým hlasem řekla:
"Haló..."
A po chvíli:
"Bohužel... Není tady, slečno Lee. Ne. Nevím."
A nakonec:
"Ano. Spolehněte se... Na shledanou."
Madeleine odložila sluchátko, položila se na záda, ale oči už nezavřela. Zamyšleně se zahleděla do stropu.
Jinak pohybu na obrazovce nebylo mnoho. Ani dialog, ze kterého muž-divák slyšel jen jednu stranu, nebyl nijak velkolepý. Mužova záda se rozehrála. Ruka někam hmátla a něco zmáčkla.
"Co je?" ozval se nevrlý hlas z reproduktoru. Tak neurvalým hlasem vybavila příroda jedině ředitele Bischoopa.
"Já vám to raději přehraju," řekl těžkopádně muž s bílými vlasy.
Ruka zase někam hmátla a zase něco zmáčkla.
"Haló..."
"Tady Nancy Lee. Mohla bych mluvit s panem Jeanem Casteauem?"
"Bohužel... Není tady, slečno Lee."
"A nevíte, kam šel?"
"Ne. Nevím."
"Buďte tak laskavá... a vyřiďte mu, ať mě okamžitě zavolá, až se vrátí. Je to důležité."
"Ano. Spolehněte se... Na shledanou."
"Na shledanou."
To bylo všechno.
A hlas ředitele Bischoopa z reproduktoru řekl:
"Dobře. Poslouchej a pozoruj dál. Kdyby se něco dělo, okamžitě mi dej vědět."
Dobré dvě minuty Robertovi trvalo, než dveře zase zavřel.
V chodbičce si otřel zpocené čelo, a jak trochu pootočil hlavou, objevil dveře, které zatím ušly jeho pozornosti.
Byly na konci chodbičky a z téhož dřeva jako mahagonové obložení stěn; neměly zámek ani kliku, ale když se do nich lehce strčilo, samy se otevřely.

MADELEINE SE OBLÉKLA a padla na ni tíseň. Odemkla dveře na chodbu, vykoukla a zase rychle zamkla. Chodila nervózně po pokoji. Od okna ke dveřím.
Nejasně její zdálo, že jí Robert znovu hladí ruku. Propíchanou ruku.
"Co to je, Roberte?" slyší samu sebe.
"Nic... Nic, holčičko... Nic."
Jak to - nic! To jsou přece vpichy po injekční jehle...! - Kdo jí ty injekce dával?! A kde? V nemocnici? - Nepamatovala se.
"Nic. Ale znamená to, že už si nemusíme hrát na otce a na dceru, Madeleine. Nemělo by to už žádný smysl. Teď už mi můžeš s klidem říkat - Roberte."
Ano, rozhodli se přece, že Robert se bude vydávat za jejího otce. Sama mu dala pas na jméno Jean Casteau... Hledají Henriho Desgravese... Hledají bělovlasé roboty, kterým někdo poručil, aby vraždili...
Proč už to nemá tedy žádný smysl?
Otevřela skříň. Na dně ležela černá kazeta. Byla otevřená. Střenky nožů se blýskaly... Tři přihrádky byly prázdné.
Kam jen mohl Robert jít? A co když už je...
"Ne!" vykřikla.

BĚLOVLASÝ MUŽ před obrazovkou zkřížil nohy pod stolem, ruce si dal v bok a zakroutil nechápavě hlavou. Potom pokrčil rameny a mávl rukou.

MADELEINE zase začala přecházet po pokoji. Ze stolku vzala cigaretu a zapalovač. Před zrcadlem se zastavila. Vyfoukla před sebe kouř. Byla bledá a měla velké kruhy pod očima. Bezradně si přejela rukama po tvářích.
Co se to se mnou dělo?

Seděla jsem ve vlaku. Jeden tunel se střídal za druhým. Najednou mě přepadla strašná bolest. Bylo mi zle. Tuze zle. Asi to bylo od žaludku, protože se mi chtělo zvracet... Bylo to tak skutečně?
Zastavila se a sáhla si na žaludek. Nic ji nebolelo. Jenom jako kdyby byl úplně prázdný. Seděla jsem ve vlaku... a najednou někdo přistoupil. Ne. Jeden tunel se střídal za druhým. Někdo přistoupil a řekl - dobrý den, je zde prosím volno? Kdo přistoupil ? Jeden tunel se střídal za druhým. Najednou mě přepadla strašná bolest...
Madeleine se posadila do křesla. Točila se jí hlava a jako by jí někdo špičatým kladivem bušil do spánků. Co se to se mnou vlastně dělo?! Zamáčkla cigaretu. Najednou strnula. U dveří zaslechla šramot. Vycházel z chodby...

TY POVOLNÉ DVEŘE vpustily Roberta na železné točité schodiště.
Sem tam se ve stropě objevila lampička, sem tam se ve stěnách ukázaly železné dveře. Lampičky byly jako majáky - neosvětlovaly, ale naváděly a ukazovaly cestu. Vrata byla na zámek. Sklepní bludiště se zužovalo, snižovalo a kroutilo. Nemělo konce.
Potom se rozezvučelo. Někdo skákal po železných schodech a běžel jako o závod chodbami. Nikde nezaváhal. Musel se tu vyznat.
Na jedněch z řady železných dveří byl nápis KOTELNA. Robert opatrně sáhl po klice a dveře otevřel. Nic jiného mu nezbývalo než vklouznout dovnitř. Stanul v kotelně, která je snad stejná ve všech moderních hotelích. Stál na malé plošince a dolů opět vedly kovové schody. Tady, přesně tady se Henri shýbal pro svůj malý kolt, aby naposledy předvedl své vynikající střelecké umění. To ovšem Robert nevěděl.
Jeho pozornost patřila malé škvíře u nedovřených kotelních dveří.
Kroky spěchající chodbou se blížily a pak, na zlomek vteřiny, prolétl kolem škvíry stín. Byl to okamžik, ale přesto Robert přecházejícího identifikoval. Mohl by přísahat, že to byl jeden z těch, s nimiž se střetl hned první noc v hotelové hale. Anebo to byl někdo další, zřejmě z nevyčerpatelného arzenálu hotelu Bellevue.
Kroky zanikly kdesi vpravo a pak se ozvalo podivné kovové zašustění, slabý, klapavý zvuk - a potom ticho. Dlouhé, znervózňující ticho.
Robert u pootevřené škvíry ani nedýchal. Zdálo se, že na chodbě je už prázdno. Milimetr po milimetru rozšiřoval Robert svůj uzoučký výhled.
Konečně se před ním objevila chodba, bělovlasý muž zmizel. Tušení Roberta nezklamalo. Chodba byla skutečně prázdná! Tím směrem už byly jen jedny dveře. Červenými písmeny bylo na nich napsáno MAGAZIN. Robert se tiše provlékl dveřmi z kotelny a popošel neslyšně k sousedním dveřím, které podle nápisu měly vést do skladiště. Vtom se nad čímsi zarazil.
Dveře do skladiště byly opatřeny nejen zámkem pod klikou, ale navíc ještě pořádnou petlicí a zrezavělým visacím zámkem. Rez na petlici svědčila o tom, že se s ní už léta nehýbalo. A přece tady někdo před chviličkou prošel. Jak? Jak to mohl bělovlasý muž dokázat?
Pak se najednou znovu ozvaly kroky. Kroky stejně spěšné, které tentokrát zněly za dveřmi s visacím zámkem a petlicí. Robert sebou smýkl ke dveřím kotelny. Zmizel v nich tak rychle, že kroky neměly ani čas dojít k záhadnému vchodu do skladiště. Tentokrát se Robert nepři tiskl ke škvíře pootevřených dveří, které se otevíraly na druhou stranu, ale přitiskl oko k maličkému otvoru, který zůstal u rámu. Obzor se mu ještě víc zúžil, ale přece snad deset centimetrů skladištního vchodu viděl. Potom pochopil celou záhadu. Ozval se stejný zvuk, připomínající kovové zašustění. Jenže dveře skladiště se otočily celé i s rezavou petlicí kolem své svislé osy! Petlice se zámkem byly jen kamufláž! Pak se v zorném poli objevil stín, znovu se ozval šustivý zvuk a kovové zaklapnutí. Kdosi přešel kolem jeho úkrytu a hbitě vyběhl nahoru.
Robert podruhé během pěti minut bez hnutí čekal. Pak pootevřel svou skrýš a znovu vykročil k chodbičce. Ta byla stejně prázdná, dveře do skladiště s rezavou petlicí a visacím zámkem stejně nenápadné jako před chvílí. Robert k nim přikročil a milimetr po milimetru je začal prohlížet. Nic, nikde nic. Každý šroub byl skutečně šroubem, každý nýt skutečně nýtem. Petlice byla opravdovou petlicí a zámek zámkem. Nikde nebyl schován klíč k otevíracímu mechanismu záhadného skladiště. Potom si Robert všiml malého orientačního svítidla nad dveřmi. Jeho prsty začaly nouzovou lampičku citlivě ohmatávat. Pak stiskly jeden docela nepatrný výstupek a dveře se otevřely. Před Robertem byla tmavá, neznámá prostora.

KLIKA Madeleinina pokoje se pomalu sunula dolů. Tiše, kousek po kousku. Madeleine stála jako hypnotizována a nebyla schopna se ani pohnout. Všechna zbylá síla z ní vyprchala. Klika se vrátila do původní polohy - a nestalo se nic. Za dveřmi bylo chvíli hrobové ticho a potom se dole, mezi prahem a dveřmi, objevil malý, bílý obdélník. Madeleine se vzchopila, udělala tři váhavé kroky, shýbla se a zvedla papírek vytržený z kapesního zápisníčku. Četla:
Jeane!
Pozor! V Tvém pokoji je za zrdcadlem je ukrata kamera a odposlouchávací zařízení! Než mě vpustíš dovnitř, musíš to všechno zlikvidovat, aby mě oni neviděli. Ale dělej, prosím Tě, rychle. Čekám za dveřmi na chodbě a ta taky nemusí být zcela bezpečná.
Nancy Lee
Madeleine vyděšeně vykřikla a tím z ní spadl všechen strach a strnulost. Došla ke stolku, vzala do ruky těžkou vázu z hutnického skla, vodu i s květinami vylila do umyvadla v koupelně a postavila se nenávistně přímo proti zrcadlu. Potom se napřáhla proti své tváři...
Tisíce kousíčků blyštivého, pichlavého skla se rozprskly po pokoji, ale tvář zůstala celá. Odrážela se v kulatém objektivu malé televizní kamery, umístěné v příhodném výklenku za rozbitým zrcadlem.
Jediným trhnutím vytrhla kameru ze zdi a hodila ji na zem. Pak totéž udělala s miniaturním mikrofonem. Rám zrcadla

zůstal neporušen a trčelo z něho několik barevných a teď už naprosto neškodných drátů.
Pak vzala z nočního stolku náhradní pokojový klíč a běžela odemknout. Nancy Lee vpadla dovnitř a spěšně za sebou zavřela. Zašátrala po klíči za svými zády a zamkla. Celá se chvěla.
"Jean ještě nepřišel?" zeptala se se strachem a úzkostí v hlase. Madeleine zavrtěla hlavou.
"Hrozí vám velké nebezpečí," vyhrkla Nancy a kousla se do rtů.
"Nechtějte na mně, abych vysvětlovala, jak jsem k tomu zjištění došla. Bylo by to delší vyprávění a na to teď není čas. Vám oběma, Jeanovi - promiňte, vašemu otci a vám, Madeleine, jde o život."
Dýchala přerývaně a neklidně se rozhlížela po pokoji. Když uviděla rozbité zrcadlo, přistoupila k němu, uchopila dráty a vší silou se je snažila vyrvat ze zdi. Nešlo to. Bylo to jenom zoufalé, bezmocné gesto.
"Všechno o vás vědí," řekla potom. "Všechno, protože viděli a slyšeli, co jste si povídali. Od prvního dne a do naprostých detailů."
Madeleine kývla hlavou.
"Kdo?" zeptala se.
"Ředitel hotelu Bellevue Kurt-Heinz Bischoop. Takový vysoký, hrubý chlap. Říká vám to něco?"
"Ale pan Bischoop... Já jsem vlastně měla být už v Paříži. Ale ve vlaku se mi udělalo špatně, vystoupila jsem a ředitel Bischoop byl tak laskav a obětavě mě dovezl zpátky do hotelu Bellevue...," namítla nejistě Madeleine.
Nancy Lee ji přerušila.
"Věřte mi, Madeleine. Nevymýšlím si. Nedělám planý poplach. Jste v nebezpečí života. Ředitel Bischoop není sám. Má kolem sebe divné sluhy..."
"Bělovlasé a zjizvené," řekla Madeleine. "To jsme už zjistili. A oni patří k řediteli Bischoopovi?!"
"Jistě."
"Pak ovšem..."
"Ale to není všechno, Madeleine" mluvila Nancy Lee horečně dál.
"Ředitel Bischoop má nad sebou někoho, komu slepě důvěřuje, koho poslouchá a koho uznává jako jedinou autoritu, a kdo o všem rozhoduje... Trochu se bojí, ale udělá všechno, co mu tamten poručí."
"A kdo je ten nad ním?"
Nancy Lee pokrčila bezradně rameny.
"To kdybych věděla," řekla.

V ROHU temného skladiště stál plynový sporák, na něm dva obrovské hrnce a vedle byl jídelní stůl, bytelné dřevěné lavice a spousta hlubokých plechových misek. Tenké přepážky z tvrdých bílých desek rozdělovaly zbytek místnosti na pět úzkých, podlouhlých kójí. V každé kóji byla židlička a na stěnách podrobné fyzikální mapy evropských států a detailní plány jejich hlavních měst.
První kóje byla orientovaná na Francii a Paříž, druhá na Velkou Británii a Londýn, třetí na Polsko a Varšavu, čtvrtá na Německou demokratickou republiku a Berlín a poslední, pátá, na Německou spolkovou republiku a Bonn.
Na mapě Velké Británie byla silná červená šipka a vedla k hlavnímu městu. Na podrobném plánu Londýna táž šipka mířila k budově na Downing Street číslo deset... Podobné šipky byly i na ostatních mapách a plánech.
Ve vedlejší místnosti bylo takových kójí deset, ale ještě bez židliček a bez map a plánů. Židličky byly srovnané v rohu a hned vedle se o stěnu opíraly srolované mapy.
Robert zakroutil nechápavě hlavou. Kdyby to nebylo tak hluboko pod zemí a v hotelu Bellevue, mohly by to docela dobře být specializované experimentální učebny zeměpisu. K jakému účelu sloužily hoteliéru Bischoopovi?! Na to Robert odpověď nenašel.
Zamířil k dalším dveřím. Včas se zarazil, protože zaslechl nějaký šum. Jako by někde blízko tiše vrčela filmová promítačka.
Znovu se rozhlédl. Nad poslední prázdnou kójí v rohu u stropu zakrývaly plechové lamely větrací šachtu o průměru asi osmdesát centimetrů. Robert vyskočil a konečky prstů se zachytil na roubení větráku. Přitáhl se a vlezl do kovové a vcelku vodorovně uložené roury, která měřila zhruba pět metrů. Vyúsťovala do podobného větráku s lamelami, jimiž pronikalo slabé světlo. Vrčení promítačky bylo značně silnější. Bylo též slyšet filmový dialog.
Robert se připlížil k plechovým lamelám a opatrně a zlehka je poodhrnul.

MADELEINE RÁZNĚ a odhodlaně uchopila sluchátko. Vytočila číslo recepce a chtěla si objednat Sionskou policii. Ale telefon byl hluchý. Bischoop a jeho pomocníci mysleli na všechno. Pomalu došla ke křeslu, pomalu usedla a obličej skryla v dlaních.
"Co teď?" řekla.
Madeleine ztratila hlavu. Ale Nancy Lee nezaváhala ani na vteřinu.
Svlékla balónový plášť a podala ho Madeleine.
"Máte jen jednu možnost, slečno Casteauová," řekla odhodlaně. "Do večera si zahrát na barovou zpěvačku... Nebojte se. Zpívat už budu zase já... Máte nějaký šátek na hlavu?"
Madeleine mlčela. Nancy Lee přistoupila ke skříni, otevřela ji a po kratším hledání vytáhla berevný hedvábný šátek. Vložila ho do rozevřené Madeleininy dlaně.
"Proč zrovna vy...," řekla Madeleine po chvíli.
Nancy Lee se usmála.
"Přece to od vás nemohu chtít. Nemohu to přijmout. Co když se vám něco stane!" řekla Madeleine.
Nancy Lee pohodila hlavou.

"Vím, co dělám," odpověděla pevně. "Pokud bude ředitelem hotelu Bellevue Kurt-Heinz Bischoop, nestane se mi nic. Nikdo se mi neodváží ani zkřivit vlas..."
Madeleine se zvedla z křesla.
"Nevysvětlujte si to špatně, slečno Casteauová," dodala rychle Nancy Lee. "Prostě se mu líbím. Možná že se chce se mnou vyspat, a třeba ve mně vidí budoucí paní hoteliérovou. Nevím, ale netoužím ani po jednom, ani po druhém. Ale mohu toho docela dobře využít. V každém případě se mi nemůže nic stát."
Povzbudivě se usmála.
"Počkám tu na Jeana... vašeho otce... a potom hned přijdeme za vámi. Kdyby přišli dřív oni, už jsem vám vysvětlila, že se nemusím ničeho obávat... Jsme stejně velké, myslím, že vám ten plášť bude dobře."
Světlý baloňák Madeleine skutečně padl jako ušitý na míru. A když si shrnula vlasy pod šátek, mohla se procházet po hotelu, aniž by vzbudila podezření.
"Bydlím v zaměstnanecké chatě," řekla Nancy Lee. "Víte, kde to je?"
Madeleine přikývla.
"První patro vlevo, předposlední dveře. Číslo patnáct. V tom poschodí bydlí celá naše kapela. Manželky hudebníků jsou jako policajti a umějí ztropit povyk jen tak pro nic a za nic. Natož kdyby se skutečně něco mělo začít dít. Zrcadlo mám normální. Je za ním obyčejná zeď. Nikde žádné kamery nebo mikrofony. U mne v pokoji budete v bezpečí. V kapse máte klíč... A ještě něco."
Přistoupila k Madeleine a sáhla rukou do levé kapsy balónového pláště. Vytáhla malý dámský revolver.
"Vypadá to jako hračka, ale člověk nikdy neví... Kdyby něco, na tři kroky s ním kohokoliv pošlete na onen svět. Nabitý je, stačí jenom odjistit... Jde to lehce."
"Nevím, jak vám poděkovat," řekla Madeleine.
"Na to bude času dost až potom... Až k vám přijdeme s Jeanem," odpověděla Nancy Lee. "Tak a teď už raději běžte. Každá minuta může být dobrá."
Pohlédly si do očí. Pak se Madeleine prudce otočila a beze slova vyšla z pokoje. Nancy Lee teprve teď uvolnila svaly v obličeji. Ani náznak bezstarostnosti a jistoty. Bischoop je určitou garancí. Ale do jaké míry se na něho může spolehnout? Přistoupila k oknu a zahleděla se na hladkou betonovou plochu před hotelem. Nečekala dlouho. Štíhlá ženská postava ve světlém balónovém plášti a barevném šátku na hlavě kráčela po něm rychle, ale zase ne tak, aby to někomu mohlo být nápadné. Zabočila na vozovou cestu a zanedlouho se ztratila mezi vysokými stříbrnými smrky před zaměstnaneckou chatou. Nikdo jiný z hotelu Bellevue nevyšel. Snad tedy byla v bezpečí...
Nancy Lee si lehla na válendu, zapálila si cigaretu a vzala do ruky první časopis, který nahmátla na odkládacím stolku. Otevřela ho, chvíli listovala, chtěla se začíst do nějakého článku, ale písmena jí utíkala do stran i do dálky. Nebyla schopna přečíst ani jediné slovo.

ROBERT UVIDĚL stříbrný paprsek světla. Promítačka vrčela a nějaký hlas řekl:
"Vaše akreditace, prosím?"
"Zde..."
"Který list zastupujete?"
"Paris Match."
"Vlevo prosím. Velká konferenční síň..."
Robert se odvážil odhrnout lamely trochu víc. Na protější stěně malé místnůstky bylo promítací plátno se zadní projekcí. Před plátnem seděl rozložitý Bischoop a vedle něho bělovlasý muž. Další albín nečinně přihlížel z povzdálí.
Najednou Bischoop vyskočil a zařval: "Chyba! Chyba ve výslovnosti!"
Promítačka přestala vrčet.
"Zkusíme si celou akci znovu... Začínáme u toho automobilu...
Prosím, teď...!"
Světlo zhaslo a na plátně se objevilo malé osobní auto. Volkswagen s francouzskou poznávací značkou. Zastavilo u chodníku přímo před uniformovaným policistou. Policista se sklonil a řekl:
"Máte povolení k parkování?"
Z okénka se vysunula ruka s legitimací. Bělovlasý muž, sedící vedle Bischoopa, se naklonil trochu kupředu a řekl:
"Tisková konference s prezidentem... Tady je moje akreditace."
Policista na plátně zasalutoval a odstoupil od automobilu. Z volkswagenu vystoupil vysoký muž v kožené bundě. Kolem krku mu viselo aspoň pět fotoaparátů. Zabouchl frajersky dvířka vozu a prošel velkou branou do soukromého parku. Před vchodem do přepychového paláce stáli další policisté.
"Vaše akreditace?" řekla nejvyšší šarže.
Muž sáhl do bundy a vytáhl stejnou legitimaci.
"Zde," řekl bělovlasý muž.
"Který list zastupujete?"
"Paris Match," odpověděl bělovlasý muž.
Ředitel hotelu Bellevue Bischoop kývl spokojeně hlavou.
"Vlevo prosím. Velká konferenční síň. Nemůžete zabloudit," řekla šarže a uvolnila muži cestu. Fotoreportér vyšel po mramorovém schodišti a zahnul doleva. Z reproduktoru se ozval sílící šum. Hlasy.
Fotoreportér vstoupil do velké konferenční síně. Bylo nabito. Rozhlédl se. Pak spatřil u zábradlí ceduli PARIS MATCH. Drze se prodral k zábradlí a brýlatému muži, který se tlačil na ceduli, položil ruku na rameno. Muž se otočil.
"S dovolením," řekl bělovlasý muž. "Tady je místo vyhrazené pro Paris Match... Pro mne!"

Reportér poslušně ustoupil a fotograf se dostal k zábradlí. Zřejmě byl spokojen, i když se tvářil, jako by mu všechno bylo úplně jedno. Na vyvýšené pódium právě přišel starší elegantní muž. Usedl na židli proti novinářům a zvedl pravou ruku; zřejmě si zjednával klid... Promítačka vrčela, ale děj se zastavil. Postarší elegán zůstal nehybně sedět s pravou rukou nataženou před sebe.
"A co uděláte teď?" zeptal se ostře Bischoop.
Bělovlasý muž vstal a netečně pohlédl na nehybnou postavu francouzského státníka. Pak pomalu sáhl do kapsy a... Vtom zazvonil telefon.
"Hergot!" zařval Bischoop vztekle. Kdo to zas otravuje? Rozsvítit!"
Zazářilo stropní světlo a Bischop řekl:
"Co je?"
Sáhl po telefonu a chvíli mlčky poslouchal. Na tváři se mu pomalu objevoval spokojený úsměv. Pak ze sebe vychrlil:
"Tak mi sem tu děvku přineste! A hned! Chci ji tady mít. Rozumíte?!
Třeba zabalenou do koberce... Ale už abych ji tady měl!"
Pak praštil telefonem a rozvalil se v křesle. Zřejmě mu představy vyvolané telefonickým hovorem udělaly dobře.
Roberta ve větrací šachtě polilo horko. Věděl, komu titul děvky z Bischoopových úst patří. Zachvátil ho strach o Madeleine. Začal se pomalu sunout větrací šachtou zpátky, směrem k místnosti s prázdnými kabinami. Pot se z něho lil, sunul se lokty zpět milimetr po milimetru.
Pak se jeho nohy dotkly větracích lamel u začátku šachty. Opatrně je špičkami bot rozhrnul a začal se soukat ven. Cítil, že jej váha spodku těla začíná převažovat, špičkami prstů nahmatal konec roury. Když si pospíší, může být u Madeleine dřív než Bischoopovi vrazi. Ještě se dá něco dělat... Ještě se dá snad leccos zachránit...
Vyvlékl se z roury a zůstal viset ve vzduchu. Ještě skok a bude dole. Jeho prsty se ještě nepustily okraje roury, když mu jakýsi šestý smysl zasignalizoval nebezpečí. V té chvíli ho uchopily silné ruce a rvaly ho dolů.
Byl dole dřív, než se nadál. Někdo mu pomohl. Někdo ho chytil za nohy a stáhl dolů. Někdo ho ještě v letu praštil přes hlavu obuškem a o zlomek vteřiny později se mu stačil těžkou, okovanou botou strefit do obličeje. Byla to rychlá, tvrdá a dokonalá práce. Ještě dřív než dopadl na chladnou betonovou podlahu, ztratil vědomí.

... (XXI) ...
NEJDŘÍV BYLA TMA a potom na bílé, měkké, sněhem a třešňovými květy zasypané stráni začaly vyzvánět zvony. Bylo jich hodně a byly to skoro rajské zvuky, ale netrvalo to dlouho. Přišla zrádná, hluboká, obluzující mlha. V jednom místě se roztočil obrovský vír. Strhával s sebou všechno živé. Madeleine ležela na dřevěných pilinách a hromotluk v klaunském úboru se k ní naklonil se zápalkami v ruce: škrtl a dívka vzplála jako hranice dřeva, politá benzínem. Plameny vyšlehly až k šapitó, potom se zmenšily a vytvořily kruh. Hromotluk se ukláněl a obecenstvo šílelo. V první řadě za bariérou seděla ředitelka Sionské pošty, pojídala slané oříšky a pidimužík s bílými vlasy a ohromnou jizvou přes celé čelo držel v ruce obušek a vší silou tloukl ředitelku do hlavy. Paní Stillerová se omluvně usmívala: když já tak strašně zbožňuju klid..., říkala. Lev Gustav se kolíbal, rozhoupával se, pak krátký rozběh a skok do plamenů. Špatně si to vyměřil. Ostrými drápy se zaryl do bílé tváře Madeleine Casteauové. Slámový hromotluk, teď už zase v perfektním černém fraku, se ukláněl na všechny strany. Obecenstvo vstávalo ze sedadel a bouřilo. V čestné lóži na červené kožence trůnil - elegantní červený vůz značky Porsche. Hromotluk se začal vítězně smát.
Hrubě a opile smát. Stan se rozhoupal. Manéž se roztočila jako centrifuga. Udržet se. Nesklouznout. Země je placka, a kdo se na ní neudrží, ten musí jít z kola pryč. Piliny byly měkké a kluzké a drobily se mezi prsty... Zachytit se něčeho pevného... Konečně. Konečně něco, co se nehýbá. Prsty se zaryly do kůže. Beze všech pochybností: měkká, vydělaná kůže. Teď ještě otevřít oči. Kolik asi váží víčka - padesát kilogramů, metrák, tuna?

ROBERT KONEČNĚ otevřel oči; bělovlasý muž s obuškem v ruce byl strašně vysoký, měl rozkročené nohy a Robert se držel jeho boty. Potom se jeho pohled svezl kousek stranou. Ředitel hotelu Bellevue Kurt-Heinz Bischoop se smál, až mu tekly slzy po tvářích. Z největšího smíchu křikl:
"Spoutat!"
Těch nohou je najednou moc. A rukou zrovna tolik. Házely Robertem ze strany na stranu, do kotníků a do zápěstí se zařízly ostré provazy.
"Přeju vám dobré odpoledne" řekla ústa slámového hromotluka.
"Promiňte, ale jsem v rozpacích. Jak vás mám oslovovat? Pane Roberte Hráský? Roberte de Boheme? Či snad tím starým falešným jménem Jeane Casteau? Ale já ti budu říkat prostě Boheme. Souhlasíš?"
Najednou bylo všechno vidění docela jasné. Jídelní stůl, plechové misky, sporák a dva velké hliníkové hrnce. Z jednoho se kouřilo. Pod hrncem hořel plamen. Žádná příjemná vůně. A jeden dva tři čtyři pět... pět kójí. Pět map a pět plánů, pět židliček. A za dveřmi otvor větrací šachty, přikrytý plechovými lamelami.
"Svoje poslání jste skončili," řekl ředitel Bischoop. "Nutno říct, že dost neslavně. Ty jako spráskanej pes a ta tvoje coura..."
Kde je Madeleine?
"Víš, nebo nevíš?!" řval Bischoop. Asi se na něco ptal. Oči se mu podlily krví. Napřáhl se nohou. Špičaté nablýskané lakýrky. Potom kopl Roberta do tváře.
"Svině...! Cos chtěl dokázat? Na koho sis to vlastně troufal? Ty ... ty ... ty svině!"
Příliš bohatý slovník zrovna neměl. Robert polykal krev.
"Ale když už se jednou vydáváš za otce, Boheme, jsem ochoten to tolerovat. Dceru ti přivedou za chvíli. Já jsem totiž odjakživa pro to, aby se rodinný svazky netrhaly... Protože ale máme ještě chvíli čas, něco ti předvedu. Možná že ti to

bude trochu proti srsti. Ale možná že naši práci oceníš - jestli seš uznalej. Každopádně pochopíš, co tě čeká."
Hodili ho do vedlejší místnosti, kterou už znal.
Zhaslo světlo a ředitel Bischoop řekl:
"Koukej se Boheme... Polsko."
Bělovlasý muž usedl vedle Bischoopa na židli a podíval se do bílého plátna. Nijak zvlášť kvalitní obraz. Řeka, pole, louky, trochu lesa. Velká vila, možná zámeček.
"Letní sídlo polského ministerského předsedy," řekl bělovlasý muž pomalým, naprosto bezvýrazným hlasem. "Každý den v osm hodin ráno odjíždí do Varšavy. Silnice vede po náspu a asi dvě stě metrů od výjezdu ze zahrady je pod ní malý tunel."
Od zámečku vyrazilo velké černé auto. Pomalu projelo zahradou, pak hlavní branou. amera ho ještě chvíli sledovala, jak jede po silnici, potom rychle sklouzla na detail tunelu pod silnicí.
"V pořádku," řekl Bischoop. "A co uděláš teď?"
"Schovám se v tunelu a až bude auto nade mnou, odpálím nálož."
Světlo se zase rozsvítilo a Bischoop se otočil k Robertovi.
"Už chápeš?"
Robert mlčel.
"Nechápeš nic."
Bischoop mávl rukou, tleskl a vykřikl:
"Anglie...!"
Na plátně se objevila rušná anglická ulice. Londýn. Další bělovlasý muž spustil:
"Každé ráno kolem půl osmé vjíždí do Downing Street popelářské auto. Přijíždí od Saint-James Parku a zhruba ve tři čtvrtě na osm zastavuje u domu číslo deset. Tou dobou už bývá anglický premiér ve svém úřadě. Já budu..."
Robertovy svázané ruce pomalu sjížděly k lýtkům: bělovlasí mužové mu prošacovali kapsy a zabavili dva nože. Na třetí, který měl ukrytý pod ponožkou, neměli dost důvtipu. V položeru se podíval na Bischoopa. Bischoop soustředěně pozoroval filmové plátno. Robertovy prsty uchopily nůž a pomalu, bez sebemenšího náznaků pohybu začaly přeřezávat pouta na nohou...
Šlo to poměrně rychle. Popeláři za tu dobu stačili vyprázdnit popelnice pouze před domem číslo osm. S pouty na rukou to bylo obtížnější. Ale když auto zastavilo před domem číslo deset, byl hotov.
Někdo vstoupil do vedlejší místnosti. Bischoop zpozorněl. Pak vyskočil ze židle, rozsvítil světlo a otevřel dveře.
"To stačí," řekl. "Už bys měl chápat, Boheme. Nejde nám jen o Polsko nebo o Anglii. V celé Evropě, v jeden jediný den, přibližně ve stejnou hodinu..."
Pak se naklonil do dveří.
"Bránila se?" řekl.
Z vedlejší místnosti se neozval ani hlásek.
"Je živá?" zeptal se Bischoop.
Robert napnul svaly na krku, nadzvedl se a otočil hlavu ke dveřím. Ale neuslyšel nic.
"Nevadí," řekl Bischoop klidně. "Na tom nesejde. Hlavně že už ji máme tady."
Robertovi prudce zabušilo srdce. Cítil je všude. Tepalo jako pominuté. V nohách, v rukou, ve spáncích, jenom tam, kde mělo tepat, necítil vůbec nic.
"Dceru sis vybral docela hezkou, Boheme," řekl Bischoop vesele.
"V posteli mohla bejt docela dobrá. Prohlížel jsem si ji, když se jí udělalo špatně... Neměls tak nejhorší vkus."
Potom se obrátil ke dveřím.
"Tak pojďte," řekl.
Dva bělovlasí muži vstoupili do rozlehlé místnosti. V rukou drželi objemný balík bílého plátna. Robert stiskl rty. Balík dopadl na zem měkce a hluše a Robert v tu chvíli zesinal podruhé. Mnohokrát v minulosti podobný zvuk slýchával. Nemohl se mýlit. Byl to zvuk pádu nehybného, bezvládného lidského těla!
Jeden z mužů se shýbl a začal balík rozmotávat jako koberec. Z bílého prostěradla vyklouzlo na betonovou podlahu nahé dívčí tělo. Nebylo na něm špetky zbytečného tuku. Krásná postava. Štíhlé dlouhé nohy, štíhlá oblá stehna, hladké jemné břicho a krásně modelované prsy. Nebýt té smyčky kolem krku a hrůzou strhaného obličeje, zdálo by se, že dívka spí. Robert se začal téměř dusit. Na tento druh smrti nebyl nikdy dost silný. Navíc ještě nedávno to krásné tělo laskal a hladil. Bischoop s úsměvem pozoroval Robertovu tvář. Pak najednou vytřeštil oči a zařval.
"Idioti! Vy idioti!"
Dívka odpočívala na dlouhých vlasech, na kterých se ještě leskly krůpěje vody. Vlasy byly k zbláznění ohnivé.
"Idioti!" řval Bischoop jako pominutý. "Víte, co jste udělali?!"
Ta dívka na šedé betonové podlaze byla totiž zpěvačka Nancy Lee.
Ředitel Bischoop vytrhl z kapsy revolver. Tři rány do prvního bělovlasého muže, zbytek do druhého. Oba dva se bez hlesu svezli na zem. Jeden z nich přepadl přes Nancyino tělo, jako by je chtěl před kýmsi zakrýt. Zbylí bělovlasí mužové stáli opodál a ani v nejmenším se nevzrušili.
Bischoop obrátil vztekem zkřivenou tvář k Robertovi.
"Tohle mi zaplatíš," zavyl. "Všechno mi zaplatíš.. . Ani si nedovedeš představit, jak draze to budeš platit!"
A zhroutil se do židle.

ROBERT LEŽEL na betonové podlaze. Srdce přestalo vyvádět. Na chvíli sice vklouzlo až do krku, ale potom se vrátilo na své místo. Madeleine nebo Nancy. Obojí bylo stejně strašné. Bělovlasí muži byli čtyři a netečně civěli na kaluže

krve.
"Možná že vím, jak zaplatit," řekl Robert. "Možná že mám čím..." Bleskově vyskočil a udeřil vyčerpaného Bischoopa hřbetem dlaně do zátylku. V témže okamžiku nůž, kterým si přeřezal pouta, prolétl vzduchem a zabodl se jednomu bělovlasému muži do krku.
Ti tři, co ještě dýchali, najednou věděli, co mají dělat. Vrhli se na Roberta.
Prvního, nejčilejšího, Robert zachytil a mrštil jím zpátky proti dalším dvěma. Trochu zakolísali. To stačilo. V mžiku byl Robert u stolu, kde ležely dvě zabavené dýky...
S tím posledním se chytil do křížku. Zápas byl dlouhý, ale věčně trvat nemohl. Nakonec bělovlasý muž vykopl pravou nohu, aby udeřil Roberta do slabin. Robert uhnul, nohu zachytil a bělovlasý muž přepadl na hlavu. Podle zvuku to vypadalo, že se roztříštila.
Robert vyběhl ke dveřím. Hmátl po páčce. Dveře skladiště se začaly otvírat podél svislé osy. Bischoop ležel ve dveřích mezi první a druhou místností. Jeho ruka se sunula k revolveru, který vypadl mrtvému bělovlasému muži z prstů. Kulka zasvištěla a zaryla se do stěny. Ale otvor ve dveřích byl už dost velký, aby jím mohl Robert proklouznout. Zběsile běžel sklepními prostorami. Po obličeji mu stékala krev.
Pokoj v prvním patře hotelu Bellevue číslo dvacet tři byl odemčený. Uvnitř se po zemi válela spousta skleněných úlomků. Ve zdi mezi okny byla díra, ze které trčely barevné dráty. Na stolku ležely cigarety, plynový zapalovač a na válendě se povaloval odhozený ilustrovaný časopis. Na černých dlaždicích v koupelně ležely dámské šaty, na věšáku viselo hedvábné prádlo. Vana byla plná vody. Na hladině plavaly chuchvalce voňavé pěny. Voda byla úplně čistá a ještě docela teplá. Ale Madeleine nebyla nikde.
Vrátil se do pokoje a sehnul se pro malou televizní kameru. Vzal ji do ruky, otáčel s ní na všechny strany, ale vůbec ji nevnímal. Šramot u dveří zaslechl až v poslední chvíli. Otočil se a stačil si všimnout pouze ruky v drsném zeleném rukávě a velké bachraté pistole. Takovou pistoli ještě nikdy neviděl. Ukazováček stiskl mohutnou spoušť, ale rána se neozvala. Jenom to tiše zašumělo a Robertův obličej zalila sprška modravé tekutiny. Zalapal po dechu a skácel se na koberec.
Teprve za dvě minuty se dveře otevřely dokořán a do pokoje vstoupila holohlavá postava v dlouhém plášti do deště. Přes ústa měla převázaný šátek. Přistoupila k oknu a otevřela je. Potom strhla šátek a sklonila se k Robertovi. Zase se vztyčila. Byl to stařec, ten, který měl tváře zjizvené nepodařenou, diletantsky provedenou plastickou operací. Dýchalo se mu dost špatně. Snad nebyl pokoj ještě docela vyvětraný. Zasunul šátek do náprsní kapsy zeleného pláště, otřel si čelo dlaní a spokojeně si oddechl.
"To bychom měli," řekl klidně se samolibým uspokojením. Ale oči mu žhnuly nenávistí.

... (XXII) ...
STMÍVALO SE MNOHEM dřív a mnohem rychleji než v předešlých dnech. Obloha nad údolím řeky Rhóny se potáhla šedivým závojem a také se zvedl vítr. Přibouchl okno v pokoji barové zpěvačky Nancy Lee a Madeleine Casteauová se ještě víc přikrčila do křesla v koutě, ještě víc se schoulila do vypůjčeného balónového pláště a pevněji stiskla vypůjčený revolver. V pokoji se rozprostřelo šero a potom tma, ale Madeleine nerozsvítila ani malou lampičku. Dešťové kapky zabubnovaly do okenních tabulek a ve vedlejším pokoji vypískl saxofon. Bubnování sílilo a sláblo spolu s nápory a ústupy větru a saxofon bez ustání přehrával jednu a touž melodii. "Miku!" přehlušil saxofon ostrý a vysoký ženský hlas. "Povídám, přestaň!"

Saxofon na okamžik zmlkl. Ale jen proto, aby nabral dech. Pak spustil mnohem hlasitěji a vztekle.
"Miku!" zaječel ženský hlas.
"Co je?" řekl Mike otráveně.
"Máš nejvyšší čas."
"No jo," řekl Mike. "Hodiny znám zrovna tak dobře jako ty. A jestli už je čas, to musím vědět já."
"Miku," řekl ženský hlas. "Dej si na mě pozor. Včera jsem se šla na chvíli mrknout do baru. Brejlil jsi tam po nějaký blondýně. Vodbarvený blondýně v modrofialovejch šatech s dekoltem."
"Hlouposti," řekl Mike.
"Žádný hlouposti, Miku. Viděla jsem to na vlastní oči. Nebo snad chceš říct, že jsem lhářka?"
"Ne," řekl Mike. "Ale..."
"Žádný ale. Jednou jsi kapelník a to znamená, že na sebe musíš dávat pozor. Musíš bejt vážnej a seriózní. Žádný ženský a žádnej chlast. Máš rodinu a kapelu. A taky by ses měl trochu omezit v kouření. Někdy ti ten saxofon zničehonic vyplivne, a podle mne to dělá to kouření."
"No jo," řekl Mike.
V nočním baru hotelu Bellevue zastával funkci kapelníka. Ale doma dirigoval sotva rádio, když náhodou jeho žena na chvilku odskočila k sousedce. V domácí kapele byl tím posledním vzadu, který plaše a tiše cinká na triangl.
"Co chceš dělat?" řekl ženský hlas.
"Mám nejvyšší čas," řekl Mike. "Sama jsi povídala, že mám nejvyšší čas."
"Času je dost, Miku. Ale ty chceš přede mnou utýct...!"
"Houby," řekl Mike.
Potom práskly dveře. Kapelník Mike chodil po chodbě a tloukl na dveře.
"Lunde...! Seš hotovej?"
"Harveyi...! Abysme šli, co ty na to?"
"Conolly...!Na plac!"

Potom se zastavil před dveřmi pokoje zpěvačky Nancy Lee. Zaklepal mnohem jemněji. A taky mnohem jemněji než předtím řekl: "Hoď sebou, Nancy. Čekáme na tebe."
Madeleine přestala dýchat. Kapky deště tloukly o okno a kroků a hlasů na chodbě přibylo.
"Slečna Nancy Lee...! Milostslečna Nancy Lee...!" zavolal někdo.
"Hejbni kostrou, krasavice," řekl druhý.
"Není doma, Miku," řekl třetí. "Podle všeho už bude v hotelu."
Jenomže Mike byl neoblomný a zabušil znovu na dveře.
"Nech toho, Miku," řekl mu první. "Nemá to vejšku."
"Co když spí," řekl Mike.
Zasmáli se.
"Když už by náhodou spala, tak v tyhle době určitě ne sama. Všimli jste si, jak se okolo ní ochomejtá ten Francouz?" řekl druhý.
"Jo," řekl třetí. "Toho by si musel všimnout slepej. A i slepej by se musel divit proč, když má u sebe tak pěknou žábu."
"Prej je to jeho dcera," řekl Mike.
Zase se zasmáli a vykročili dolů.
"Zlatý voči," řekl první.
Jejich kroky dozněly, v přízemí práskly hlavní dveře, odněkud doléhaly hlasy z rádia, vítr fičel a okno pod kapkami deště řinčelo.

"TAK CO, BOHEME?" řekl ředitel Bischoop. "Jak se ti zamlouvá ta skříň?"
Na žádnou skříň se Robert nepamatoval. Vzpomněl si jen na drsný zelený rukáv, na ukazováček u spouště bachraté pistole a na ten zvuk, který připomínal propíchnutí fotbalového míče. Režné provazy se mu znovu zařezávaly do rukou i nohou. Ale to už tu taky jednou bylo: nic nového pod sluncem. Seděl na zemi uprostřed místnosti, ve které odpoledne jeden širokoplecí bělovlasý muž s pravoúhlou jizvou na levém spánku sledoval poměrně nudný televizní program, vysílaný ze studia ve druhém patře, v pokoji číslo dvacet tři, hlášeném na jméno jakéhosi Francouze Jeana Casteaua. Teď Robert seděl a opíral se zády o dřevěnou desku. Seděl totiž ve skříni.
"Sluší ti to," řekl Bischoop. "Jako bys do ty skříně odjakživa patřil."
Když měl Bischoop navrch, dovedl být i jedovatě vtipný a duchaplný. Ale tentokrát neměl obecenstvo. Dva vysocí bělovlasí mladíci s jizvami na čele, kteří netečně posedávali na širokých pohodlných židlích, mezi nejvnímavější a nejvděčnější diváky zrovna nepatřili. A Robert nebyl divák.
"Docela hezky jsi spal," řekl Bischoop. "Skoro by se mi chtělo říct - jako malý dítě... Zdálo se ti o něčem, Boheme?"
Natočil se k Robertovi profilem, který byl tupý a bezvýrazný, bezvýrazný jako buldok, pokud je možno buldoka považovat za bezvýrazné zvíře. Vystouplá brada a na zátylku, přesně v tom místě, kam ho Robert zasáhl hranou dlaně, boule jako hrom.
"Já vím," řekl znovu. "Zdálo se ti o mým otci, co? Že mám pravdu?
Určitě se ti zdálo o mým otci."
Robert mlčel. Neodpovídal částečně proto, že nechtěl odpovídat. Ale neřekl by nic, i kdyby chtěl. V ústech měl totiž něco páchnoucího a měkkého, co by se také dalo nazvat roubík - kdyby to nebyla něčí obnošená ponožka.
"Můj otec, jak jsi ho už mohl poznat, je velkej frajer," řekl Bischoop. "S takovejma vejrama, jako seš ty, se nemazlí. Takový vejry má strašně rád teprve potom, co přestanou dejchat. Můj otec je totiž kapacita. Mimo jiný vždycky a lehce dovede spravit to, co já pokazím." Robert se snažil odpovědět, ale roubík ho dusil. Bischoop přistoupil ke stolu a nalil si koňak. Měl vyhrnuté rukávy, rozkročené nohy a pohupoval se na špičkách.
"Tu tvou děvku nemůžeme najít," řekl. "Říkám - zatím. Ale můžeš bejt klidnej, Boheme. My ti ji najdem. My totiž zastáváme teorii, že rodinky se nemaj od sebe trhat."
Kromě jiného se taky dost opakoval.
"Můj otec se po ní šel poohlídnout," řekl Bischoop. "Můj otec najde každýho. Můj otec najde všechno, co chce najít, i kdyby se to schovalo bůhvíkde. Jestli se šla náhodou vybrečet na policii," pokračoval Bischoop, "tobě to nepomůže. Tobě už nepomůže ani svěcená voda. A jí to cestičku do nebíčka jenom uspíší. Policie proti mýmu otci nezmůže nic a ta tvoje děvka se nám dřív nebo později do rukou taky dostane. My máme dost času, Boheme."
Ale Bischoopa to už přestalo bavit.
"No," řekl. "Už jsi byl dost dlouho vzhůru. Dost jsi toho viděl a něco jsi taky slyšel. Škoda žes nemohl odpovídat. Bylo by to zajímavější. Ale otec řek roubík, a když otec řekne roubík, tak roubík."
Pak se otočil k bělovlasým mladíkům.
"Tady tomu pánovi," řekl jim a ukázal rukou ke skříni, "se chce spát. Buďte tak laskaví a pomožte mu."
Pomohl jenom jeden. Stačil na to sám. Vstal, z kapsy vytáhl plechovku, která vypadala jako rozprašovač laku na vlasy, přistoupil k Robertovi a zmáčkl mu pod nosem víčko. Zasyčelo to, Robert sebou několikrát škubl, hlavou narazil o skříň a pak se svezl na bok.

V NOČNÍM BARU bylo jako z udělání natřískáno.
"Co budeme dělat?!" řekl Mike nešťastně.
"Hrát," odpověděl bubeník a zabušil paličkami do bubnů.
"Mně se to nechce líbit," řekl Mike. "Vy hrajete s Nancy první sezónu, kdežto já už aspoň pátou. Já Nancy objevil. Nancy může bejt všelijaká a může se vám na ní leccos nelíbit, ale jedno je jistý, a to, že by nás nikdy nepodrazila. Na Nancy je spoleh... V tom musí něco bejt."

Nedovedl vyjádřit své pocity.
"No jo," řekl kytarista. "Něco mužskýho. Bischoopa jsme teď večer neviděli nikdo. Toho Francouze taky ne. Třeba se o ni ti dva perou jako kohouti a Nancy se kouká. Nancy je ženská, Miku. A ženský jsou všechny stejný."
Mike se zamračil.
"Takhle nesmíš mluvit, Harveyi!" řekl. "Jestli se zatoulala, vytmavím jí to. Nepomůže jí Bischoop ani nikdo jinej. Ale já nejsem přesvědčenej..."
Potom se narovnal a uchopil mikrofon. Uklonil se, usmál se a řekl:
"Ctěné publikum. Taneční skupina hotelu Bellevue vás vítá v kouzelném prostředí nočního baru. Budeme vám hrát k tanci a k poslechu. Doufám, že s námi i s dnešním večerem budete plně spokojeni. Doufám také, že omluvíte nepřítomnost naší stálé zpěvačky Nancy Lee. Postihla ji náhlá nevolnost."
Znovu se usmál.
"Pokusíme se ji nahradit. Bude to těžké, protože Nancy Lee je jako zpěvačka známá po celé Evropě. Děkujeme vám všem předem za pochopení."
Obrátil se ke kapele a několikrát lehce dupl nohou do pódia. Zazněly první tóny úvodní písničky večera.

"BYLA TO pěkná ženská" řekl Bischoop hořce. "Krásná ženská. Uměla výborně zpívat..."
"Žádná škoda," řekl stařec. "Naopak. Abych se ti přiznal, docela mi to přišlo vhod. Mohl jsem ti stokrát říkat a nakazovat, abys ji poslal pryč, ale tys to nedokázal. Tys to nechtěl dokázat. Muselo to nějak takhle dopadnout. Na žádnejch ženskejch do party jsme se nedomluvili... Žádná škoda, jak povídám. Horší je, že po tý mladý Francouzce se zavřela voda. A na tebe není spolehnutí. Co je ti platná technika, co je ti platný odposlouchávací zařízení, co je ti platná televize, když se ti nakonec zdejchne skoro před očima."
Ředitel Bischoop pokorně sklonil hlavu.
"Z hotelu nevyšla." řekl. "Bob seděl v hale a neviděl jí odcházet. Recepční zrovna tak... Nemohla jít do Sionu?"
"To je právě ono," řekl stařec. "Tady to máš... Z hotelu neodešla, a přitom se ptáš, jestli není v Sionu... Je na tebe zkrátka ohromný spolehnutí. Ale já ti odpovím. Je naprosto vyloučeno, aby byla v Sionu.
Pěšky by si netroufla a to jejich auto má studenej motor a stojí před hotelem od chvíle, kdy tenhle idiot ze Sionu přijel."
Robert ležel zkroucený v otevřené skříni, nic se mu nezdálo, o ničem nevěděl a tvrdě spal.
"Moc rád bych věděl, kde se ta holka ukrejvá. Musí tady někde bejt. Vytrhala dráty ze zdi a utekla. Nemůže bejt daleko - jestli nakonec není přímo v hotelu."
"Prohledali jsme všechno," řekl ředitel Bischoop. "Od půdy až po sklep. V hotelu stoprocentně není."
Stařec pokýval hlavou.
"Není na tebe spolehnutí."
Pak vší silou vykopl Roberta ze skříně. Hlava tupě udeřila o parkety.
Stařec se sklonil a palcem a ukazováčkem rozevřel Robertovi víčka.
Pozorně se díval do bělma a do panenek, potom se narovnal a řekl:
"Bude spát ještě nejmíň tři hodiny. Můžeme jet."
Hvízdl na bělovlasé muže. Ti okamžitě zvedli hlavy a postavili se do pozoru.
"Odneste ho," nařídil stařec.
Ředitel Bischoop si shrnul rukávy u košile, přehodil přes sebe sako a z kapsy vytáhl mohutný svazek klíčů. Bělovlasí muži uchopili bezvládné tělo a přehodili si je přes ramena jako kládu. Prošli dveřmi v chodbičce, sestoupili po točitých železných schodech do sklepních prostorů a zastavili se hned u prvních železných dveří. Ředitel Bischoop odemkl a otevřel. Ve tmě za hotelem stálo velké černé osobní auto. Otevřeli zadní dvířka a složili Roberta mezi sebe na zadní sedadlo. Stařec usedl za volant a ředitel Bischoop se posadil vedle něho.
"Co kdyby se někdo po zpěvačce sháněl?" zeptal se stařec.
"Recepční dostal pokyny. Odešla se mnou na horskou túru. Jako ředitel si to snad můžu dovolit. Jako ředitel snad můžu uvolnit kteréhokoliv zaměstnance na jakkoliv dlouhou dobu. Nebo snad ne?"
"Samozřejmě," odpověděl stařec a nastartoval. "Jenže jde o to, kdo se po ní bude shánět. Tenhle trik můžeš použít jen jednou. A tys ho už, myslím, použil!"
Pomalu a tiše projeli podél zadní strany hotelu Bellevue. Minuli horský seník. Teprve pak stařec přidal plyn.
"Pořád mi nejde do hlavy, že ta zpěvačka byla v cizím pokoji," řekl stařec. "Co tam mohla pohledávat - ve vaně."
Bischoop pokrčil rameny.
"Ani mě nenapadlo, že by se ty dvě mohly znát."
"Tebe toho nikdy moc nenapadá," řekl stařec suše. "Někdy, a to dost často, tě nenapadá vůbec nic. Kdo jinej než ta zpěvačka mohl upozornit na zrcadlo...?!"
"Nesmysl," řekl Bischoop. "Jak by na to přišla?" Tvářil se uraženě.
"Nechávals jí moc volnosti. Mohla se procházet po hotelu, kde a kdy se jí zlíbilo. Mohla se projít po tvejch místnostech a narazit na odposlechy. Mohla si je třeba taky pustit. Nebyla hloupá. A že se kamera dává za zrcadlo, to ví každej, kdo chodí do kina."
"Nesmysl," řekl Bischoop znovu. Ale tak jistě to už neznělo.
"Kruci!" vykřikl náhle stařec. Prudce sešlápl brzdu. "Že by si vyměnily pokoje? Ta mladá Francouzka může bejt v zaměstnanecký chatě. V pokoji ty zpěvačky. Že mě to nenapadlo hned... Ty ses tam pochopitelně taky nepodíval, co?"
"Ne," odpověděl Bischoop.
"Taky mě to nenapadlo."
"Nikde jinde nemůže bejt. Jestli není v hotelu, musí bejt v ty chatě.

Jinak si to její zmizení nedokážu vysvětlit."
Automobil zastavil a stařec se podíval na hodinky. Chvíli váhal.
"Nemáme moc času," řekl potom. "Touhle dobou se ještě dost brzy rozednívá."
Zase se rozjeli.
"A ona neuteče. Ráno se na ni půjdeš mrknout.Určitě má strach a z pokoje nevystrčí ani nos.Budeš ji muset konečně zlikvidovat. Definvně zlikvidovat, abych se vyjádřil přesně."
Ředitel Bischoop kývl hlavou.
"Moc velký zdržení by to ale nebylo," namítl.
"Jedeme dál," řekl stařec umíněně. Přesto po několika málo desítkách metrů vůz otočil.

... (XXIII) ...
MADELEINE, STOČENÁ v křesle do klubíčka, dřímala. Její ruka chabě svírala malý dámský revolver. Šest nábojů odpočívalo v lůžku zásobníku. Náboje byly malé a na první pohled neškodné. Vůbec nevypadaly, že by dovedly prorazit něčí tělo a poslat někoho na věčnost.
Vstala a přešla k oknu. Natočila levé zápěstí do slabého proužku světla, které pronikalo do pokoje od zelenavé lucerny nad vchodem do zaměstnanecké chaty. Bylo půl hodiny po půlnoci. Vrátila se ke křeslu.
Kde jenom může Robert být, uvažovala. Nancy Lee podle všeho zpívá v baru... Dočkala se aspoň ona Roberta? A v kolik hodin v baru asi tak končívají? Ve dvě? Ve tři? Možná že Robert sedí v rohu a poslouchá hudbu a Nancyin zpěv. Možná že na ni čeká a vrátí se spolu... Měli by se vrátit... Zapadla do křesla, vyzuté střevíčky dopadly do měkkého koberce a v téže chvíli jí hlava začala klesat na prsa. Zavřely se jí oči. Nejlepší bude usnout. Usnout a zaspat...
Jak dlouho spala, nevěděla. A zprvu také netušila, co ji vlastně probudilo. Odložila revolver na stolek, protáhla se a unavené zívla. Pak zaslechla tiché a vzdálené vrčení motoru. Vyskočila z křesla a opatrně oknem pohlédla do tmy. Déšť bičoval rozmoklou louku, po níž se k chatě pomalu blížilo auto se zhasnutými reflektory.
Jako by tuhle scénu už někde viděla. Jako by ji sama už někdy prožila. Nesouhlasilo jen prostředí, ale to bylo podružné. Zámeček v Humbecourtu, nebo horská chata v Alpách? Zámecký park, nebo obyčejná rozlehlá louka? Příjezdová cesta, vysypaná bílým pískem, nebo rozměklé, vyježdděné koleje v louce? Starobylá ludvíkovská pracovna nebo moderní hotelový pokoj? Vše ostatní se shodovalo: blížící se hukot motoru... černé tajemné auto... strach, pistole a zoufalé odhodlání... a taky pocit ulehčení, že už se konečně všechno rozhodne.
Posadila se znovu do křesla a s nehybnou tváří sledovala dveře, které se měly každou chvíli otevřít: jinak to nemohlo být. Někdo vystoupí z auta a bude se plížit po schodech a chodbou k těmhle dveřím. Stačí namířit a čekat... Odjistila. Ano, takhle nějak se musel cítit její otec.
Nějak takhle musel ty poslední chvíle prožívat. Náhle to věděla s bezpečnou jistotou... Sedět, mířit a čekat... Pak se jí ale před očima vybavila zaschlá kaluž krve na parketách mezi psacím stolem a křeslem a rozbité okno.
Nesmysl - nemohu čekat! řekla si. Nesmím čekat. Jdou pro mne a jdou najisto. To znamená, že dostali Nancy Lee a možná i Roberta. Musím jim pomoct. Nesmím čekat - a smrt...! Uvědomila si taky své omezené možnosti a jejich sílu. Musím se pokusit. Je to má povinnost, i kdyby...
Slyšela, jak dole v přízemí bouchly domovní dveře. Odemkla pokoj a po špičkách, s pistolí v jedné a se střevíčky ve druhé ruce, vyběhla do druhého patra. Malá noční světla spoře osvětlovala chodbu. Dámská toaleta byla hned nalevo vedle schodiště. Nebylo nic snadnějšího než vklouznout dovnitř a přečkat...
Ale Madeleine se definitivně probrala. Všechno závisí už jenom na ní. Strach zmizel. Lehla si na zem a hlavu prostrčila mezi dřevěné sloupky zábradlí nad schodištěm. Za chvilku se asi dva metry pod ní mihla žlutá hlava s mokrými, splihlými vlasy. Bischoop, pomyslela si. Potom bělovlasá hlava a nakonec holá, lysá lebka.
"Není zamčeno" zašeptal někdo.
Vrzly dveře a chvíli bylo naprosté ticho.
"Musela tam bejt," uslyšela potom - už zase z chodby - starý, chraplavý a vyšeptalý hlas.
"Pokoj je plnej kouře. Těch vykouřenejch cigaret... Bude s ní ještě asi dost starostí..."
"Co budeme dělat?"
Nikdo neodpovídal.
První se vracel bělovlasý muž. Pak jakýsi stařec a nakonec ředitel Bischoop.
"Jedeme tedy k tobě?" zeptal se Bischoop.
Ani teď nikdo neodpověděl. Opět bouchly domovní dveře. Madeleine se vrátila do pokoje. Auto rozsvítilo světla a plnou rychlosti vjelo do rozmoklé louky. Na okamžik ozářilo budovu hotelu Bellevue. Pak se ve světlech reflektoru objevil obrys horského seníku. Světla pomalu slábla, záře se stávala nezřetelnější, až zmizela docela. Madeleine si obula střevíce a vyběhla před chatu.

PO SLABÉ PŮLHODINĚ rychlé a nebezpečné jízdy kluzkým a nerovným terénem stařec zastavil. Bělovlasí muži hodili Roberta z auta do mokré trávy a se sekyrami v rukou šli podseknout smrk. Pracovali zručně a rychle. Stejně rychle osekali větve. Kmínek byl holý a silný jako mužská paže a Roberta k němu přivázali jako ulovenou zvěř.
Pak z automobilu vylezl stařec a ředitel Bischoop, bělovlasí muži si konce tyče zapřeli do svalnatých ramen a vydali se na cestu po uzoučké, takřka neznatelné horské stezce vzhůru do kopce. Pořád ještě pršelo, kamení bylo kluzké a zrádné a stařec kráčel za bělovlasými muži pomalu, ale jistě a klidně. Měl na sobě dlouhý plášť jako vždycky a jako málokdy se mu tentokrát hodil. Ředitel Bischoop měl smoking a v pěti minutách promokl na kůži. Bělovlasým mužům déšť nevadil a nevadilo jim ani to těžké a klátivé břemeno, které se pohupovalo na tyči mezi nimi.

... (XXIV) ...
MEZI STŘEPY ROZBITÉHO zrcadla se na koberci povalovaly košile, svetry, obleky a kapesníky. Vedle malé televizní kamery ležela černá kazeta na dýky. Byla otevřená, čepele se matně leskly a kromě tří nožů, které si vzal Robert s sebou, nechyběl ani jediný. V koupelně byly pohozeny šaty, které měla na sobě Nancy Lee, když svlékla plášť a půjčila ho Madeleine. Ve vaně byla čistá a úplně studená voda až skoro po okraj.

BARMANKA OMÝVALA sklenice a barový vrchní se uklonil a řekl:
"Ten stůl v rohu je rezervován pro vás, slečno. Ale teď už si můžete sednout kam chcete. Všechny stoly jsou vám k dispozici."
"Přišla jsem za otcem a za zpěvačkou Nancy Lee," řekla Madeleine.
"Alespoň jsem si myslela, že je tady najdu."
"Váš stůl byl rezervován po celý večer, slečno," řekl barový vrchní.
"Neseděl u něj nikdo. Nikdo. Ani váš otec ne. Nancy Lee dnes nezpívala. Slyšel jsem, jak kapelník oznamoval publiku, že se jí udělalo náhle nevolno... Máte nějaké přání?"
"Dvě," řekla Madeleine. "Ale ta mně nesplníte. Potřebovala bych najít otce a potřebovala bych mluvit s Nancy Lee."
Barový vrchní se uklonil.
"Bohužel, slečno...," odpověděl. "Vašeho otce vám najít nemohu. Ale mohu vám sdělit, kde zpěvačka Nancy Lee bydlí."
"Děkuju," řekla Madeleine. "To vím. Další přání nemám. Dobrou noc."
Uprostřed hotelové haly postávali hudebníci. Byli čtyři a měli unavené tváře a o něčem se horlivě přeli. Stokilový recepční za pultem nastavoval uši jako korkšpaněl, a když uviděl Madeleine, vydechl údivem, otočil se zády k hale a nenápadně vytočil číslo na telefonu. Sklonil se pod pult a přiložil sluchátko k uchu. Telefon vyzváněl, ale nikdo ho nebral.
"Měli bychom zavolat policii," řekl Mike.
"Ty ses dočista zbláznil!" odporoval jeden z hudebníků. "Přitáhneš sem policii a ta tu tvou andělsky čistou Nancy najde v Bischoopově posteli... Ba ne, Miku, já si meju ruce. S tím já nechci mít nic společnýho."
"Harveyi," řekl další hudebník. "Vzpamatuj se. Ječíš tady jako hysterka."
"Celej večer jsem odzpíval za Nancy," řekl Harvey podrážděně. "Vyschlo mi v krku a kvůli tobě, Conolly, nezačnu šeptat. Ani kdybych chtěl, tak bych nemohl. Já nejsem Louis Armstrong, pánové, to si račte uvědomit. Já jsem basista."
"Jestli nenajdeme Nancy," řekl kapelník Mike, "budeš muset dneska večer zpívat zase."
"Tak to teda ne, pánové," vykřikl Harvey. "Dřív než byste mě znovu donutili, dám výpověď."
Madeleine se posadila na pohovku kousek od skleněné stěny.
"Co teda radíš, Harveyi?" zeptal se kapelník Mike.
Harvey pokrčil nadurděně rameny.
"S tím zpíváním nepočítejte."
"Takže policii zavoláme."
Pak se do řečí vmísil poslední hudebník.
"Pomalu, Miku, pomalu. Souhlasím s tebou, že to všechno je nějak spletený. Ale taky si dovedu představit ten trapas, kdyby Nancy našli u ředitele Bischoopa. Dovedu si představit, jak by se nám policie poděkovala... Mám návrh, Miku... Policii zavoláme, jak chceš ty, ale zavoláme ji anonymně. To zase kvůli Harveyovi. Abysme měli umytý ruce."
Mike přistoupil k recepčnímu pultu.
"Spojte nás se Sionskou policií," řekl.
Recepční zavrtěl hlavou.
"Ale pánové...," řekl. "Kolikrát vám mám opakovat, že vaše zpěvačka Nancy Lee odešla s ředitelem hotelu panem Bischoopem na menší horskou túru."
"Spojte nás s policií!"
Recepční zafuněl. Chvíli se ošíval, ale pak zvedl sluchátko a vytočil číslo.
"Na vaši odpovědnost, pánové!" řekl ostře. Pak podal sluchátko kapelníkovi.
"To je policie?" řekl Mike.
"Tady... tady... ale na tom koneckonců nezáleží, kdo jsem. Důležitější je zpráva, kterou vám chci sdělit... V Zinnalu, v hotelu Bellevue... píšete si?... V hotelu Bellevue se záhadně ztratila barová zpěvačka. Jmenuje se Nancy Lee... Nancy Lee, máte to? Nemáme nejmenší tušení, kde by mohla být. Večer nepřišla zpívat. Nikdy se jí to ještě nestalo... Cože? Že jsem hudebník? Jak jste na to přišel, pane inspektore? Podíváte se po ní? Děkuju vám mockrát, pane inspektore." Podal zaraženému recepčnímu sluchátko a odešel ke skupince hudebníků.
"To je klamání úřadů," houkl recepční, ale nikdo ho neposlouchal.
"Přijedou," řekl s ulehčením kapelník Mike. "A představte si, že poznali, že jsem od muziky. Přijedou, hned jak budou moct přijet. Aspoň mi to slíbili..."
Zamířili k východu.
"A máme to z krku," řekl Harvey. "Ať se staraj. Ať nám ji najdou. Ale znovu vás upozorňuju, že kdyby ji nenašli, dnes večer ze mne nedostanete ani jednu sloku."
A odešli.

"OKAMŽITĚ POLOŽTE to sluchátko!" řekla Madeleine tiše do ohromných zad.
Recepční se otočil a sykl:
"Co byste ráda, slečinko?"
Sluchátko nepoložil.
"Vidíte tu kabelku?" řekla Madeleine.
"Jo," odpověděl recepční. "Z pravého krokodýla zrovna asi nebude."
"Výtečný postřeh," řekla Madeleine. "Šedesát pět franků v Printemps, ale vás by určitě zajímala jedna malá věcička, kterou mám schovanou uvnitř."
Recepční Madeleine podceňoval. Sluchátko stále držel v ruce, Madeleine byla pro něho v tuto chvíli méně než vzduch.
"Běžte spát, slečinko, mohlo by se vám zbytečně něco stát..."
Když Madeleine vytahovala z kabelky revolver, který patřil Nancy Lee, bylo pro recepčního už pozdě. Projevil sice nad očekávání hbitou reakci, ale jeho ruka, místo aby uchopila Madeleinino zápěstí, chňapla do prázdna.
Madeleine trochu uskočila a pozvedla zbraň proti tlouštíkovi.
"A teď konečně položte to sluchátko," řekla Madeleine.
Zbraň je v určitých mezních situacích jediný srozumitelný argument.
Recepční zafuněl a poslušně položil sluchátko do vidlice.
"Kde je Bischoop?" zeptala se hodně zostra Madeleine.
"Nechcete taky volat na policii? Barovejm hudlařům se zdálo, že se jim ztratila zpěvačka. Jo, kdepak všude může být taková zpěvačka..."
Madeleine jeho mnohomluvnost nezmátla. Opakovala umíněně. "Kde je Bischoop?"
"Anebo že bych policii zavolal sám? Že tady přede mnou stojí jedna zuřivá slečinka a mává mi před nosem něčím, o čem ani neví, k čemu je to dobrý..."
"Na telefon nesahejte. Ona by ta věcička, o které ani nevím, k čemu je, mohla spustit. Při vašich rozměrech by nebyl žádný kumšt se do vás strefit. Tak do toho. Mluvte!"
Recepční trochu znejistěl. Malá očka zamrkala.
"Mám vám to snad opakovat stokrát? Musela jste to přece slyšet. Ředitel hotelu Bellevue pan Bischoop vyrazil k večeru se zpěvačkou slečnou Lee na menší horskou túru. Je sice pravda, že se k tomu rozhodl v poněkud neobvyklou hodinu, ale na takový túře se nemusí jenom pochodovat, nemyslíte?"
Pokusil se o dvojsmyslný úsměv.
"A potom. Ředitel hotelu si může dělat, co chce," dodal.
Madeleine kývla hlavou.
"Hezky jste se to naučil," řekla. "Jenomže se mnou máte tak trochu smůlu. Jednak mám v ruce tuhle hračičku a potom jsem ředitele Bischoopa viděla asi tak před hodinou. V autě, rozumíte?"
Teď zase kývl hlavou recepční.
"Že by se už vrátil?" podivil se.
"To těžko," řekla Madeleine. "Nehrajte si přede mnou na blbce. Kdybych to zmáčkla, dohromady nic by se mi nestalo. Jestli patříte k Bischoopově bandě, policie by mi ještě poděkovala. A jestli k ní náhodou nepatříte, těžko byste to v rakvi někomu vysvětloval."
"No dobrá," řekl recepční a smutně pohlédl do ústí revolveru. "Nevím přesně, kam mohl jet. Ale jestli jel okolo seníku a pak pořád dál, musel jet za svým otcem. Půlhodina autem a potom dobrejch sto dvacet minut pěšky. A pořád do kopce. Po takový stezičce, že ji stejně v noci ani ve dne nenajdete. Natož v dešti."
Madeleine pomalu ustupovala k východu. Otevřela dveře a řekla:
"Teď si už můžete telefonovat, kam chcete. Ale radila bych vám, abyste to nezkoušel. Za chvíli tu máte policii a ta možná na leccos přijde. Bude se zajímat, kdo všechno byl spolčen s Bischoopem. Možná že by se vám hodilo, kdybych dosvědčila, že jste naopak pomáhal mně. Přemýšlejte o tom."
Hodila revolver do kabelky a vyběhla z hotelu. Divila se, kde se v ní najednou vzalo tolik rozhodnosti. Recepční úředník se divil taky... Taková holčička.
Motor naskočil okamžitě. Ve chvíli byla u seníku. Potom se řítila dál.

... (XXV) ...
POŘÁDNÁ SILNICE VEDLA vlastně jen k hotelu. Pak se štěpila a asi třicetimetrový pruh mířil ještě ke stanici lanovky na Sorebois. Ale tenhle kousek cesty pochopitelně Madeleine nezajímal. Uháněla průměrně udržovanou štěrkovanou cestou, štěrk se začal najednou ztrácet a vůz se roztancoval. Madeleine ubrala trochu plyn a pevněji stiskla volant. Minula ještě nějaký seník a najednou si uvědomila, že jí déšť a mokrá půda vlastně pomáhá. Před ní, na polní cestě se totiž vinula rovnoběžka dvou automobilových stop. Chvílemi mizela, snad vlivem trvajícího deště, ale neklamně signalizovala, že to není tak dlouho, co zde někdo jel.
Pak najednou z mlhy a deště vyvstala před ní nějaká černá hmota.
Dupla na brzdy a její vůz dostal pořádný smyk. Zastavila vedle černé limuzíny. Chvíli čekala, pak vytáhla z kabelky revolver, namířila jej proti černé hmotě vozu a vystoupila. Vůz byl prázdný, ale motor ještě nevychladl. Madeleine zkoumavě sáhla na kapotu, pak se vrátila ke svému autu, objela překážku a zastavila mezi skalami nad řekou, dobrých sto metrů proti proudu potoka. Pak začala hledat horskou stezku.
Lepší boty si pro tenhle výstup vybrat nemohla. Její letní lehoučké střevíčky s koženou podrážkou jezdily po kluzkém povrchu balvanů jako po ledovci a na trávě proklouzávaly jako na umrzlé jinovatce. Marně se rozhlížela spletí skal, ale v ustupující tmě všechno kolem vypadalo stejně. Horská stezka, o které mluvil recepční, se kdesi ztratila.

Šplhala vzhůru, i když věděla, že je to naprosto zbytečné. Dopředu ji hnala vlastně jen setrvačnost. Přestala myslet na Roberta, přestala myslet na Nancy, přestala myslet na všechno na světě. Za půlhodinu upadla nejméň desetkrát. Světlý balónový plášť se zelenal trávou a černal bahnem. Punčochy byly děravé a od kolen dolů měla nohy odřené do krve. Dlaně pálily, jako by sahaly na žhavé uhlí.
Podívala se dolů a zjistila, že vlastně nic neušla. Potok, který u auta opustila, se jí zdál strašně blízko. Jenom svůj vůz neviděla. Dostala se zřejmě kamsi stranou.
Pak přestalo pršet. Svítalo. Ale stezka, kterou tak usilovně hledala, zmizela. Posadila se na kámen. Pochopila, že takhle nemá cenu jít dál. A přece by stačilo tak málo. Najít stezku - a snad mít pořádné boty. Nic víc, nic méň. Pořádné boty.
Začala sestupovat dolů. Nebo spíš klouzat a padat dolů. Zatímco pár desítek metrů výstupu se jí zdálo celou věčností, zpátky u potoka byla skoro okamžitě.
Voda v korytě hučela, byla zakalena nočním lijákem a pěnila se sprškami, které se odrážely od balvanů v řečišti. Nad skalami vysvitlo slunce a jeho paprsky měkce a teple dosedly na údolí. Nejprve se vydala proti proudu potoka. Možná že sestoupila mnohem níž, než vlastně chtěla. Šla dlouho, až ji zachvátil zmatek. Nepoznávala nic z toho, co by jí pomohlo orientovat se, ale to bylo celkem pochopitelné. Kamení na cestě bylo všude stejné a reflektory jí v noci neukázaly ve tmě nic, čeho by se teď mohla zachytit.
Potom najednou strnula. Kousek před ní, stranou od cesty, tak trochu zasunut do stráně stál velký černý automobil. Ruka jí vlétla do kapsy a sevřela konejšivě chladivý kov revolveru. Ale pak najednou s úžasem poznala, že to není Bischoopův vůz. Bylo to jakési záhadné třetí auto, které se tady na horské louce nějakým zázrakem objevilo.
Pomalu a obezřetně postupovala kupředu. Nevěděla, co ji u vozu čeká. Na předku auta baletila ve slunci stříbrná soška a na sedadlech se povalovalo kompletní dámské oblečení, bílými teniskami počínaje, přes sněhobílé džínsy a krajkovou miniaturní podprsenkou konče. Přední pneumatiky auta byly stočeny do svahu a bořily se do bílo-žlutých kopretin.
Louka nebyla nijak velká a vzadu, na jejím konci, stál vysoký, štíhlý a snědý muž v perfektním večerním obleku. U jeho nohou ležela nahá ženská postava, jejíž tělo se krásně odráželo od tmavě rudého plédu rozloženého na trávě. Hladká pokožka svítila ve slunečních paprscích téměř se stejnou intenzitou jako stříbrná soška na karosérii automobilu.
"How do you do?" řekl mladík.
Madeleine se k němu dobrouzdala trávou. Neodpověděla. Její oči přitahovala velká bílá skvrna na tmavě rudé pokrývce. Mladík se na Madeleine usmíval se záviděníhodnou samozřejmostí.
"Nečekali jsme vás tady," řekl a pohlédl na dívku v trávě u svých nohou.
"Někdo přišel, miláčku?" ozvalo se ze země.
"Yes, slečna... slečna...," snědý mladý muž si zaboha nemohl vzpomenout na Madeleinino příjmení.
Eliz pozvedla hlavu a podívala se na Madeleine; zorničky se jí přitom rozzářily perfektně nacvičeným údivem. Vyskočila a řekla:
"To jsem ráda, že vás vidím, slečno Casteauová."
"Dobré ráno," vykoktala ze sebe Madeleine. "Promiňte, že vyrušuji. Já bych... já bych potřebovala pomoci!"
Eliz zopakovala očima stejný trik. Zato její snědý společník se podivil docela upřímně.
"Pomoci... vám? A jak prosím vás? Potřebujete snad auto... nebo máte nějaké jiné... ehm... nesnáze?"
Madeleine přivřela oči. Pocit beznaděje začal po ní opět vztahovat ruce.
"Chtěla bych, abyste šli se mnou nahoru," řekla zbytečně přímočaře.
Mávla přitom neurčitě rukou k hoře skal a kamení, která se tyčila nad nimi.
Elizin údiv byl tentokrát opravdový. "Drápat se tam nahoru... ? A proč, prosím vás?"
"Zůstal tam někde tatínek," řekla Madeleine opět stejně stručně. "Zůstal tam - a já mu musím pomoci. A sama... sama tam asi nedojdu." Snědý mládenec v perfektním večerním obleku už otvíral ústa, ale Eliz ho předešla.
"My jsme byli právě na odchodu, viď, miláčku?"
Miláček zaváhal jenom chvilinku a pak poslušně pokývl.
"Yes, právě jsme se chtěli vrátit."
Madeleine znovu sklopila oči ke svým potrhaným punčochám a krvácejícím kolenům. Vytušila, že slečna Eliz se právě v tuto chvíli zaobírá nedostatky její garderoby. Sevřela rty.
"A kudy vede cestička nahoru... stezka, nebo pěšinka... nevíte?"
Tvář elegantního mladíka se rozzářila. Konečně mohl nějak pomoci.
"Stezka... tu jste musela přejít. Ta... ta je o dobrou půlmíli zpátky.
Zastavili jsme se tam přece včera... viď, miláčku?"
Konec věty patřil zase Eliz. Ta pokývla hlavou. Pro ni byla cestička nahoru neuvěřitelně zbytečnou věcí. Madeleine se otočila k odchodu. Chtěla poděkovat za pomoc i za informaci, ale pak si ještě na cosi vzpomněla.
"Prosím vás, slečno," řekla s přemáháním, "a tenisky... tenisky byste mi nepůjčila?"
Eliziny zorničky potřetí zopakovaly zahraný údiv.
"Ale samozřejmě. Já přece do hotelu mohu jít bosá. Bude to docela chic. Dones, prosím tě, moje střevíce slečně, miláčku!"
Miláček pokývl a rozběhl se k autu, kde z kupy malebně rozhozeného dámského oblečení vylovil tenisky.

PŘED BUDOVOU hotelu Bellevue v Zinnalu zastavilo auto švýcarské kantonální policie. Vystoupili z něho dva muži v civilu. Jeden byl obtloustlý, měl prošedivělého ježka a unavenou tvář s váčky pod očima. Kráčel pomalu a zasmušile. Druhý policista poskakoval jako mladíček, i když už taky nebyl nejmladší. Chvíli se rozhlíželi a potom vstoupili do hotelu. Stokilový úředník za recepčním pultem se uctivě ukláněl, ale oči měl pohaslé, a tak trochu i vystrašené. Pokusil

se o profesionální úsměv, ale brzy toho nechal.
"Zavolejte mi ředitele Bischoopa," řekl muž s prošedivělým ježkem lhostejně, když se lokty opřel o pult.
"Bohužel, pane inspektore. Nemohu posloužit. Pan ředitel má spoustu volného času, není v hotelu ničím přesně vázán a může si se svým časem nakládat, jak chce... Pan ředitel..."
Inspektor zvedl unavené oči.
"Nepřišel jsem proto, abych si od vás nechal vysvětlovat, co který ředitel může a nemůže a co se smí nebo nesmí. Kde je?"
Sto kilogramů živé váhy se zachvělo.
"Odešel na turistickou procházku."
"Kdy?"
"Včera."
"Přesněji... ?"
Recepční úředník rozevřel roztržitě knihu hostů, jako by v ní chtěl nalézt odpověď. Ale záznamy o odchodech a příchodech ředitele Bischoopa v knize nebyly.
"Nevzpomínám si přesně. Někdy k večeru..."
"Bylo ještě světlo?"
"Ano, jistě. Totiž..."
"Prosím?" řekl inspektor.
"Chtěl jsem říct, že jsem neviděl, kdy odcházel. Nechal tu jenom vzkaz. To jako kdyby se po něm někdo sháněl."
"A sháněl ho někdo?"
"Ano. Totiž... Ne. Nikdo ho nehledal. Naše služby jsou perfektní a..."
"Dobře, dobře," přerušil ho mladší policista. "My jsme za ředitelem Bischoopem vlastně nepřišli. My ho vlastně taky nesháníme. Nemám pravdu, pane inspektore?"
Inspektor mlčel a prsty bubnoval do desky recepčního pultu. Na čele se mu objevily vrásky, váčky pod očima byly ještě zřetelnější. Vypadal mnohem unaveněji.
"Zavolejte nám Nancy Lee. Zpěvačku Nancy Lee," řekl mladší policista. "Doufám, že ji znáte...?"
Recepční úředník neklidně zatékal očima po rozlehlé a prázdné hotelové hale. Byl na všechno a na tyhle dva policisty úplně sám. Nebyl tu nikdo, kdo by mu pomohl.
"Totiž... slečna Lee odešla s panem ředitelem," odpověděl.
Policisté na sebe pohlédli a potom svorně pokývali hlavami.
"Proč jste nám to neřekl hned?" zeptal se mladší.
"Jak... hned? Nerozumím vám... Vy jste se na ni ptali?"
"Neptali," řekl inspektor suše. "Ale mohl jste to očekávat. Kdo nám telefonoval?"
"Já ne," vyhrkl úředník.
"Jistě. Vy ne. Vy jste jenom telefon spojoval. Ale slyšel jste, o čem s námi ten člověk hovořil?"
"Já... totiž... ano. Slyšel. Ti hudebníci si mysleli, že se jejich zpěvačka ztratila. Nepřišla na večerní vystoupení, takže se po ní začali shánět. Já jim řekl, co jsem věděl. Nevěřili mi..."
"Proč?"
"To vám nepovím, pánové."
"Viděl jste ji odcházet?"
"Ne. Pan ředitel..."
Potil se, jako by stál pod saharským sluncem. Po čele mu tekly kapky potu, límeček žaketu ho škrtil.
Inspektor ho přerušil:
"Ještě se uvidíme. Doufám, že se nemíníte taky vydat na turistickou procházku?"
"Ne."
"Ani bychom vám to neradili," dodal mladší policista.
Vyšli před hotel. Slunce po ránu a po nočním dešti pořádně připalovalo a policisté se šklebili a přivírali oči.
"Tak co?" zeptal se mladší.
Inspektor pokrčil rameny.
"Nebýt toho Francouze, co v červenci zmizel kousek za Sionem z havarovaného auta a který byl ubytovaný v tomhle hotelu, nechal bych to plavat. Ale takhle..."
"Takhle co?"

ZDÁLO SE JÍ to nemožné, ale téměř vůbec nepociťovala únavu.
Gumová vrásčitá podešev tenisek byla samozřejmě mnohem lepší obutí než uzoučké střevíčky s polovysokým podpatkem. Madeleine se drápala nahoru a nepřipustila si zatím představu, v jaké situaci asi Roberta najde a jak mu vlastně pomůže. Malý revolver v kapse baloňáku, jehož zázračné účinky si ověřila u recepčního, se jí zdál naprosto dokonalou ochranou proti jakémukoliv nebezpečí, které by na ni nebo na Roberta číhalo.
Drápala se nahoru uzoučkou stezičkou, vynakládala nemálo úsilí, aby ji neztratila z očí. Sto dvacet minut - a ostře do kopce... Tak nějak to přece říkal ten tlusťoch v recepci...
Mohla mít za sebou tak půlhodinu. To znamená čtvrtinu cesty. Pot jí stékal po tváři, plíce se chtěly rozskočit. Vyhýbala se balvanům, přelézala hroty skal. Hnala se dopředu tempem, o kterém by nikdy nevěřila, že je ho schopna.

... (XXVI) ...

TA BOTA BYLA ŠPIČATÁ a zablácená a rozmyšlně se zaryla do Robertovy tváře. Potom sjela o něco níž a jako kdyby ho do krku píchaly stovky a tisíce jehel. Zastavila se pod bradou a nadzvedla Robertovu hlavu.
"Vstávej, Boheme," řekl hlas nad ním.
Robert otevřel oči. Tu botu už někde viděl. Ty holé šedivé, opracované kameny na stěnách a na podlaze ještě nikdy. Šlo od nich příjemné vlhko a chlad. Potom ucítil tlak kolem obou zápěstí i kotníků. S námahou pozvedl oči a jeho pohled postupoval po černých kalhotách, černém kabátě, bílé košili, černém motýlku až k mohutnému podbradku. Už hodně dlouho neviděl slámového hromotluka než z podhledu. Pomalu ani nevěděl, jak vypadá jinak.
"Možná že nejsi dvakrát vyspalej, Boheme," smál se Bischoop. "Ale důvěrně ti mohu sdělit, že my jsme spali ještě míň. Kvůli tobě. Seš pyšnej?"
Sklonil se, zvedl Roberta za límec a postavil ho na zdřevěnělé nohy.
Robert se zakymácel a padl zpátky na kamennou podlahu. Zajiskřilo se mu před očima a potom cítil, jak mu něco teplého stéká po čele a kolem nosu k ústům.
"Seš nějak zesláblej, Boheme," zasmál se Bischoop.
"Hovno," odpověděl Robert.
Řekl to česky, a protože ředitel hotelu nebyl zrovna polyglot, nerozuměl. Bischoop znovu postavil Roberta na nohy.
Robert se zakymácel, ale už neupadl. Prudce nadechoval vlhký a chladný vzduch.
"Půjdeme se podívat na nebe," řekl Bischoop.
Otevřel železné dveře.
"Chodit nemůžeš, ale můžeš skákat. Jako křepelička."
Robert se nehýbal. Bischoop ho obešel a postavil se mu za záda. Pak do něho kopl. Robert proletěl dveřmi a zarazil se o protější stěnu chodby. Byla taky z kamene, mnohem uhlazenějšího kamene, ale tvrdý byl stejně. Než se dostali na čerstvý vzduch, musel si Bischoop kopnout ještě čtyřikrát. Planina, trsy trávy, kameny. Kus níž drátěný plot, nahoře zakončený ostny. Na plotě tabule s nápisy na druhé straně. Hodně hluboko pod nimi se třpytil stříbrný proužek. Asi zinnalský potok. A nijak zvlášť vysoko nad nimi se tyčily ostré výběžky horského hřebene - Weisshornu. Protější, nižší svahy se zelenaly a obloha byla z nejčistšího, nejprůzračnějšího a nejhlubšího blankytu. Slunce pálilo jako pominuté.
Robert se ohlédl ke vchodu, odkud před chvílí vyletěl. Uviděl strohou, vysokou kamennou budovu. Byla špičatá a z téhle strany neměla ani jedno okno. Byla šedivá jako kameny okolo a tak matná, že se do ní sluneční paprsky přímo vpíjely. Na první pohled se musela na pozadí hory úplně ztrácet. Chytrá stavba.
"No a teď se podíváme za tatínkem," řekl Bischoop něžně. "Je náramně žhavěj si s tebou popovídat. Popovídat si s tebou, dokud jsi ještě schopen vidět, mluvit a myslet. Moc času už na to nemá. Měli bychom si pospíšit."
Kopanců bylo víc a poslední pád byl delší a klouzavý. Naleštěné parkety bývají kluzké.
"Krásně jsi ho zřídil, Kurte," řekl chraplavý a laskavý hlas.
"Nechtěl hopkat," řekl Bischoop.
"V pořádku. Díky, Kurte. Teď můžeš jít. Nech nás chvíli o samotě. Prosím tě o to."
"Máš na to právo, otče," řekl Bischoop.

TY POSLEDNÍ BOTY byly zřejmě doktorské galoše. Přilíply se na tvář, ale špičky měly kulaté a ohleduplné, takže se do Robertovy tváře nezabořily nijak hluboko. Zaklesly se pod bradu a obrátily mu tvář ke světlu. Pomalu aby si zvykal rozeznávat lidi podle toho, co nosí na nohou. Pomalu aby si zvykal, že pro něho neexistuje jiná poloha než vleže.
"Že vám to trvalo, než jste si ke mně našel cestu," zachraptěl hlas vysoko nad ním. "Vás aby člověk tahal heverem. Všechno vám promíjím. Jsem rád, že vás konečně mohu přivítat, kapitáne Roberte Hrásky...!"
Chraplavých mužů Robert znal dost. Těch, kteří přitom nepohnuli svaly ve tváři, už daleko míň. Všehovšudy dva. Tenhle byl třetí a na tom oslovení si dal velice záležet. Byl starý, na hlavě neměl jediný vlas a v promodralých, místy mrtvolně bledých tvářích měl spoustu jizev. Víc, než si bylo možné představit. Ale to ještě neznamenalo, že by musel znát Robertovo jméno a vojenskou hodnost. Na uvítání se do gala neoblékl. Bílé kalhoty, bílý plášť, pod ním bílá košile a na nohou bílé gumové galoše. Kolem krku mu plandala bílá rouška. Chirurg před operací.
"Kdybyste byl tak laskav a vstal," řekl stařec. "Jinak by náš hovor nebyl na patřičné úrovni. A mně záleží na tom, aby patřičnou úroveň měl."
S velikou námahou se Robert vzepřel na spoutaných rukou. Vztyčil se a stařec k němu přistrčil bílé kožené křeslo. Těch křesel bylo v místnosti víc a trčely z nich dráty s banánky i bez banánků, a byly tu měřicí přístroje, rentgeny, mozkové encefalografy, stoly s rozvodnými deskami a bůhvíco ještě.
Stařec se usmíval, ale dalo se to spíš tušit než poznat. Byl to zlý a úděsný škleb.
"Vy asi často jezdíváte v červeným porschi," řekl Robert. "Občas s ním zastavíte u pošty v Sionu a zajímáte se o obsahy telefonických rozhovorů cizích lidí..."
"Nikoliv cizích," řekl stařec, přiblížil se na dosah ruky a naklonil se ještě o něco blíž. "Radši si mě prohlédněte, pane kapitáne," zachrčel výhružně. Kapitány zřejmě v přílišné lásce a úctě nechoval. Tu hodnost vyslovoval, jako by plival zbytky tabáku, které se zachytily na rtech.
"Občas si vyjedete trochu dál, přes hranice," řekl Robert. "Do Francie, do Belgie a taky do Jugoslávie. Vezmete si s sebou bělovlasého chlapíka a pak po vás zbydou louže krve a objednávky na rakve."
"Nebuďte malicherný, kapitáne. Máte pravdu, ale není to tak těžké uhodnout. A navíc je to minulost. Detail. Pro vás jsem jezdit nemusel. Vy jste se ohlásil sám. Ušetřil jste mi cestu. Necestuji nijak zvlášť rád. Za to vám děkuji a něco vám prozradím. Ale napřed si mě pořádně prohlédněte... Poznáváte mne?"
Škaredá tvář se žlutýma, planoucíma a hněvem a nenávistí živenýma očima. Co asi musela přestát? Požár? Explozi?

Těžkou havárii? Nebo snad katastrofu ve válce? Těžko říci... Ať si Robert namáhal paměť, jak chtěl, na nic nepřišel. S takovou tváří se určitě nikdy nesetkal. V krku, na patře i na jazyku měl sucho. Několikrát polkl. Zabolelo to.
"Kde je Madeleine?" zeptal se.
Stařec se zašklebil.
"Podívejte se pořádně, kapitáne Hrásky!" chrčel mu do obličeje.
"Podle tváře mě nepoznáte. Záměrně nepořádně a neodborně udělaná plastická operace. Lepší bude, když se mi podíváte do očí. Jestlipak jste je už někdy viděl? Vzpomínejte! A kde?"
Ty oči si Robert už prohlédl. Nevzpomněl si. Bude to nejspíš omyl.
"Kde je váš postřeh, kapitáne? Tenkrát v únoru pětačtyřicet jste byl větší sekáč. Tenkrát jste myslel, že vám celý svět padne k nohám.
Tenkrát jste měl v ruce nůž, kapitáne Roberte de Boheme, a uniformu komandos... Vzpomínáte si? Komupak jste nasazoval pouta?
Kohopak jste cpal do letadla? Kohopak jste předhodil spojeneckému soudu?"
Bílý plášť. Chirurg před operací. Doktor. Doktor Mölders...
Ale ne, to je vyloučené. Doktor Mölders byl odsouzen a popraven.
Přesto to jméno vyslovil. Stařec se dlouho a bujaře smál. Pak řekl:
"Překvapeníčko, co?! Ale nebojte se. Já nejsem duch. Já nevstal z mrtvých. Já nikdy mrtvý nebyl... Zaplaťpánbůh, měl jsem a pořád ještě mám přátele. A můžete si domyslet, že mocné přátele. Nenechali mě oběsit. Měl jsem pro ně a pro svět příliš velkou cenu. Můj krk nenarostl pro oprátku. Není pro ni dost vhodnej... Na popravu mě vezli zvláštním autem. I pro Spojence jsem byl někdo... Chtělo to jenom maličkou, nepatrnou záměnu auta s odsouzencem. Byla to vlastně hračka. Na šibenici se ve větru pohupovalo úplně jiné tělo než moje..."
"Co jste udělal s Desgravesem? A kde je Madeleine?" zeptal se znovu Robert a dal si moc záležet, aby na něm nebylo vidět, jak je otřesen.
Stařec otázku přeslechl.
"Pokusil jste se mi vyrvat z rukou objev, ale nepodařilo se vám to. Nikdy jsem na něm nepřestal pracovat. A dneska mám konečně výsledky, o jakých se mi za války jenom snilo. Tenkrát mé objekty vydržely jen několik dní. Dneska fungují prakticky neomezeně. Tenkrát jsem si myslel, že mohou spolehlivě, přesně a neúnavně vykonávat pouze jediný pracovní úkon... A dneska vykonají všechno, co jim rozkážu. Rozumíte, kapitáne? Umějí všechno, co je naučím. Umějí všechno, co chci, aby uměli. A čekají na rozkazy. Čekají jenom na moje rozkazy...!"
Zmáčkl nějaký knoflík a vzápětí na chodbě zaduněly kroky. Někdo zaklepal na dveře. "Dále," řekl stařec.
Vstoupili dva bělovlasí mužové s jizvami na levém spánku. Žádná zvláštnost. Takových Robert v posledních několika dnech viděl dost... A kolik jich zabil? Tolik, že se mu to pletlo. Postavili se do pozoru. Pěkně je to doktor Mölders naučil. Čekali jenom na rozkaz.
"Tihle jsou poslední - nebo skoro poslední. Dva nebo tři, teď si už přesně nevzpomenu, mi oddělal váš přítel Henri Desgraves. Tomu jsem se už poděkoval. Říkám vám to proto, kapitáne, abyste už neunavoval tou otázkou... Ty další jste odkrágloval vy. Ale to nic, kapitáne. Naši akci jste jenom pozdržel. Nebuďte bláhový a nemyslete si, že jste jí zabránil. My můžeme počkat. My umíme čekat. Naučili jsme se to za těch pětadvacet let, co skončila válka. A já zatím nadělám nové. Je to jen otázka času... a vhodného materiálu..."
Potom se obrátil k bělovlasým mužům.
"Ještě vás nepotřebuji," řekl jim. "Můžete jít."
Pak se znovu zkoumavě zadíval na Roberta. Sval pod lícní kostí se mu rozcukal. Přešel v hovoru k žoviálnímu tónu.
"Prý máš rád skotskou whisky. Máš ji mít. Ty bys mi pod šibenicí taky musel poslední přání splnit... Máš nějakou oblíbenou značku? Odsud se už nedostaneš, aspoň v týhle podobě ne."
Slámový hromotluk svého otce nezapřel. Oba měli stejný sklon k chvástání - když měli navrch.
Když měli navrch, sršeli vtipem. Doktor Mölders vytáhl ze skříně černou láhev s černou vinětou a nápisem VAT 69 a nalil. Pak ji vrátil zpět do skříně. Další láhev nálepku neměla. Tekutina v ní byla čirá a bezbarvá.
"Není nad čistý líh," dodal doktor.
Do svázaných rukou opatrně vložil vysokou, vrchovatě plnou skleničku. Pak poodstoupil na tři kroky vzad a svou skleničku s čistým destilátem pozvedl do výše. Robert donesl whisky k ústům a vypil ji naráz. Pak mu sklenka proklouzla mezi prsty a roztříštila se o parkety.
"Třesou se ti ruce, kapitáne," ušklíbl se škodolibě stařec a hodil do sebe čistý líh. Nezajíkl se, neotřásl, nezalapal po dechu. Nic to s ním neudělalo. Ale mohla to být také jenom obyčejná voda, co do sebe nalil. Takové divadýlko by mu bylo podobné.
"Kde je Madeleine?" zeptal se Robert opět. Chraptěl už skoro tak jako doktor Mölders.
"Tvoje dcera tu není, kapitáne. Tobě to může bejt jedno," odpověděl doktor a posadil se do protějšího koženého křesla. Jeho štíhlé, vrásčité, seschlé prsty si pohrávaly se svazkem drátů.
"Mluvil jsem o otázce vhodnosti materiálu," řekl a podíval se zpříma. "Ty budeš ten nejvhodnější materiál, jaký jsem si mohl přát..." Robertovi se zatmělo před očima. Na vteřinu. Pak mu naskočila husí kůže a zachvěl se. Za tři vteřiny byl v pořádku a nebylo na něm vůbec nic znát.
Stařec se chtěl popást, ale zůstal na suchu a hladový. Tak aspoň řečnil dál.
"Z operace nemusíš mít strach. Jsem sice už starej, ale pořád mám pevnou ruku. Spolehlivou ruku. Ti dva, které jsem ti ukázal, jsou perfektně vyškolení a naprosto přesní pro všechny druhy chirurgické asistence. Hravě mi nahradí tým, kterého by jinak bylo k takové operaci třeba."
Potom si přehodil nohu přes nohu.

"Bohužel, kapitáne, stoprocentní úspěch ještě nemám. Potřebuji z tebe dostat vůli a emoce. Byly by ti na přítěž. Jenomže - přímo pod mozkovou oblastí vůle a emocí je uloženo centrum řeči... Může se tedy stát, že po operaci budeš mluvit jako člověk po těžké mozkové mrtvici... Taky bys mohl ochrnout, dostat třas, přestat vidět, slyšet, cítit a tak dále. Možná že i usneš. Vyloučit to nemůžu. Taky se mi to někdy přihodí. Pravděpodobnost jedna ku stu... Drž si palce, kapitáne."
Odmlčel se.
"Spíš tě bude zajímat, jak budeš vypadat, když všechno dopadne dobře... Tak poslouchej. Bude z tebe ten nejchladnokrevnější zabiják, jakého si ani nedovedeš představit. Ztratíš paměť, ale jenom do dneška. Nebudeš vědět, co jsi byl zač, cos dělal, jestli jsi Čech, Francouz nebo Němec... Budeš můj... Tvoje nejlepší vlastnosti a dovednosti ti uchovám. Budeš stejně dobře házet nožem, střílet, rvát se, zabíjet, budeš mít pořád stejně vysokou inteligenci. Jenom ji prostě podřídíš a přizpůsobíš mým rozkazům"
Mölders vstal. Audience skončila.
"To je přece krásná vyhlídka, ne?"
Bellevue - krásná vyhlídka. Těch vyhlídek bylo v poslední době nějak moc, jedna byla hezčí než druhá. Ta poslední byla ze všech nejkrásnější.
"Sejdeme se na operačním sále, kapitáne. Doufám, že se mi zatím nepoděláš strachy. Taky doufám, že budeš fit. Při takové operaci potřebuju aspoň minimum spolupráce a aspoň ždibec vůle přežít... Pro začátek. Než tě veškeré vůle jednou provždycky zbavím."
Stařec Mölders se zasmál naposledy. Také teď to Robert spíš vytušil. Pak zavřel oči. Neviděl, jak stařec zmáčkl knoflík a jak do pracovny vstoupili dva bělovlasí muži. Silné a vlhké ruce ho uchopily za ramena a nohy a uložily na operační vozík. Cítil slabé záchvěvy gumových koleček, ucítil slabý závan čerstvého vzduchu na chodbě. Pak prudká zatáčka a pohyb vozíku ustal. Obratné prsty ho vysvlékly do naha. Knoflíky se nezabývaly. Nezdržovaly se vůbec ničím. Vzaly nůž nebo nůžky, oděv rozřízly a potom ho vylouply jako ze skořápky. Takhle mu vyplenit šatník. V hotelovém pokoji visely na ramínku už jenom jedny šaty. Ty hnědé. Ještě by si mohl leckam vyrazit. Do nočního baru ne. Tam by ho v nich nepustili. Ale co by tam dělal, když Nancy Lee už dozpívala.
Ruce ho překulily na operační stůl. Čistotný řezník mohl vejít na scénu. Ještě nabrousit kudly a šmik šmik - a šmytec. Jednou provždycky šmytec...

"OTEVŘI OČI, Boheme," řekl slámový hromotluk Bischoop. Jednou rukou si pohrával s revolverem a ve druhé držel velké bílé plátno.
Bělovlasý muž se přehraboval ve sterilizátoru. U stropu visel hrozen zhaslých operačních reflektorů.
"Jestlipak, Boheme, víš, co je tohle," zeptal se Bischoop a mával před Robertem bílým hadrem.
Když už mi chtějí dávat roušku, moc času na záchranu mi nezbývá, pomyslel si Robert. Potil se, ale uvažoval chladně. Stěží pár minut, ve kterých se asi nedá nic podniknout. Ruce a nohy měl pořádně a pečlivě svázané. Mistrovská práce jednoho bělovlasého profesionála. Mohlo by ti být útěchou, že ten, kdo tě svazoval, byl odborník na slovo vzatý, říkal si. Ale útěchu nenašel v ničem.
"Vidíš tuhle díru?" producíroval se Bischoop. "Tou se ti dostaneme do mozku. Bejt to dřív, musel by se ti otec v mozku přehrabovat. Fujtajbl práce. Dneska už na to má ultrazvuk. Úžasnej vynález. Umrtví ti, co umrtvit potřebuje, a ani na to tvý bláto nešáhne."
Vypadá to se mnou dost bledě, přemítal Robert. Tak bledě, jako ještě nikdy.
"Když jsem byl ještě malej parchant, přál jsem si bejt katem," vykládal Bischoop zasněně. "Měl jsem toužit po jinejch věcech, já vím. Ale já si přál jenom sekyru a možnost šmikat vám hlavy. Neměl jsem veselý dětství, když se to tak vezme kolem a kolem. Já totiž věděl, kdo jsem, a kdo byl můj otec... Až jednoho krásnýho dne se přede mnou objevil jeden takovej pán a řekl mi synu... To byl můj nejšťastnější den... Ty další jsem promarnil. Chtěl jsem vaše komando vybít sám. Vlastníma rukama. Otec mi to nedovolil. Ale dneska jsem dostal svolení přehodit ti roušku přes ksicht. Je to jiný, než kdybych se mohl rozmáchnout sekyrou, ale jinak je to dost podobný. Dělám to rád, Boheme..."
Bělovlasý muž vylovil ze sterilizátoru injekční stříkačku a vyplul s ní otevřenými dveřmi do přilehlé laboratoře.
Bischoop řekl:
"Konce jsou různý, Boheme. Ten tvůj je bílej jako tenhle hadr."
Přistoupil k nahému Robertovi a přehodil přes něho nejprve velkou roušku. Tu menší přiložil na tvář. Vystřižený otvor přesně padl na levý spánek.
"Ta díra ti padne na čelo jako ulitá," řekl.
Hleděl na Roberta skoro se zalíbením.
"Bílej konec..."
A chvíli se pochechtával...
Robert pochopil, že má svou poslední šanci...

OSLNIVÉ REFLEKTORY přibíjely do bílého operačního stolu bílou nehybnou postavu. Skláněli se nad ní tři muži. Bílé galoše, bílé kalhoty, bílé pláště, bílé čepice, bílé roušky přes dolní polovinu obličeje.
Doktor Heinz Mölders byl výjimečně nadaný mozkový chirurg.
Bělovlasé asistenty si dokázal vyškolit skutečně obdivuhodně. Během operace nepadlo jediné slovo. V operačním sále bylo naprosté ticho. Jeho pomocníci mu rozuměli dokonale. Skalpely a peany se v jejich ruku jen míhaly. Operace byla náročná a vyčerpávající, a i když doktor Mölders při každé takové operaci náramně omládl a svým pomocníkům, kteří nevěděli, co to únava je, stačil, byl přece jen rád, když došili poslední steh, ustřihl nit a odhodil nůžky. Měl toho dost.

"To bychom měli," zachraptěl.
Posadil se na židli a pomalu shrnoval s prstů gumové rukavice. Pak si rozvázal tkaničky roušky a shodil ji z obličeje. Vstal, otevřel dveře na chodbu a chvíli lokal čerstvý a chladivý vzduch. Potom zavolal: "Kurte!"
Nějak špatně se mu dýchalo. Byla tím vinna buď horská výška - anebo stáří.
"Kurte!" zachrčel znovu. "Pojď na sál, chlapče!"
Naslouchal, a neslyšel nic než slabé vrčení ventilátoru. Až někdo v těsné blízkosti jeho zad řekl:
"Na Kurta si budete muset chvíli počkat, doktore Möldersi. Řekl bych vám to přesně, ale při těchhle operacích jeden nikdy neví, jak rekonvalescence dlouho potrvá."
Doktor Mölders se prudce otočil. Ve dveřích laboratoře stál Robert Hrásky! Opíral se o bílou výplň dveří, sám bílý jako křída, jeho oči byly mrazivé jako led, ostré jako hrot dýky a jeho pravá ruka svírala pevně černý revolver. Frak, který měl na sobě, byl z pěti metrů černé látky a byl mu dost volný. Usmíval se bílými rty bez krve.
Doktor Mölders zavyl. Potom se vrhl k operačnímu stolu a z nehybné postavy, která byla pořád ještě v narkóze, serval bílou roušku. Zavyl podruhé a potom pomalu, nepřirozeně pomalu klesal k zemi. Padl na kolena, potom na ruce a nakonec se zhroutil docela.
"Kurte...! Pro boha živého... Kurte!"
Žádné řvaní. Spíš takové tiché chrčení.
"Taky nevím, jestli jste si ten nejvhodnější materiál představoval takhle," řekl Robert. "Nikoho lepšího jsem neměl po ruce, doktore." Doktor Mölders ho nevnímal. Svíjel se jako při záchvatu padoucnice.
"Ty vrahu! Vzal jsi mi všechno, pro co jsem celých pětadvacet let žil. Zničil jsi to, kvůli čemu mě vytáhli zpod šibenice. Překazil jsi naše plány... A vzal jsi mi syna!"
Znehybněl. A do modrého linolea na zemi sípal:
"Kurte, vstaň! Vstaň a zlikviduj toho ďábla..."
Kurt spokojeně a klidně spal.
"Na první pohled vypadal ten tvůj syn jako boxer," říkal Robert od dveří. "Ale břišní svaly měl jako blátíčko. Hned jak jsem ho nakop, přišlo mi, že je nějak měkej. Stačilo by mu mnohem míň... Nůžky jste mi nechali takřka před očima. Přestřihnout pouta už nebyl problém. Máte pěkně ostrý nůžky, doktore, všechna čest. A svlíknout tu bábovku a hodit ji na operační stůl, přikrejt bílejma hadrama, to by svedlo každý trochu vyspělejší dítě... Doufám, že se operace podařila k vaší plné spokojenosti. Držel jsem vám palce... Ale jako osobní stráž bych vám ho nedoporučoval. Možná jako chůvu, to jo. To by snad svedl."
Bělovlasí muži si ničeho nevšímali. Jeden ovazoval operovanou hlavu bílým fáčem a druhý se točil kolem kyslíkové bomby a z Bischoopových úst tahal gumovou kanilu.
Doktor Mölders zachroptěl:
"Lewy! Horste!"
Lewy upustil fáč a Horst hadici. Byli jako hypnotizovaní. Otočili se k ležícímu starci.
"Zničte ho! Rvěte se! Až do konce!"
Nemohoucně hrábl rukou směrem k Robertovi.
Bělovlasým mužům to stačilo. Poslouchali jako hodiny. S nehybnými tvářemi vykročili proti Robertovi, ruce rozpažené jako zápasníci karate.
"Odvolej je, doktore," řekl Robert. "Odvolej je, nebo je odprásknu jako prašivý psy."
"Nikdy!" zasípěl stařec. "Ty nesmíš žít. Musíš mi zaplatit. Moc mi dlužíš... Strašně moc mi dlužíš... Kupředu Lewy! Kupředu, Horste!" Od dveří laboratoře vyšlehly dva výstřely. Bělovlasí muži se bezhlesně skáceli a doktor Mölders zavyl potřetí. S lidskými zvuky mělo to vytí už sotva co společného.
"Ty mi dlužíš víc, doktore," řekl Robert. "Dlužíš mi Henriho Desgravese. Dlužíš mi Alexandra Šobriče. Dlužíš mi Hoana Vlamincka.
Dlužíš mi Jeana Casteaua. A potom ještě jednoho. Arta Huxbyho, našeho velitele... Dlužíš mi taky Nancy Lee... Nic ti z toho nedaruju, doktore. A teď mi řekni, kde je Madeleine Gasteauová. Potom tě odprásknu jako tvý sluhy."
"Měl jsem tě koupit," úpěl stařec. "Měl jsem tě zabít, hned jak ses objevil. Měl jsem tě..."
Dusil se a lapal po dechu.
"Ale já ještě neprohrál, kapitáne. Slyšíš? Mám ještě jeden trumf do hry."
A tvrdě, německy tvrdě, z posledních sil ze sebe vydoloval výkřik: "Henri! Henri!"

NAPRAVO od laboratoře byly ještě jedny dveře. Otevřely se takřka zároveň se starcovým výkřikem. Do operačního sálu vstoupil statný bělovlasý muž. Měl na sobě pěkné, dokonale šité šaty. Až na tu jizvu na levém spánku to byl opravdový chlap.
Stařec od země zasyčel:
"Kupředu, Henri! Kupředu! Bojuj! Znič ho! Zabij ho!"
Muž se neznatelně nahrbil. Podíval se na Roberta. A Robertovi vypadla pistole z ruky.
"Henri," řekl třesoucím se a tichým hlasem. "Proboha, Henri... Ty žiješ... ?!"
Vykročil jako opilý a rozpřáhl ruce. Henri Desgraves se nehýbal. Měl strnulou tvář a ocelové oči. Sledoval pozorně Roberta a ruce měl volně u boků. Věděl, co dělá, když si ho nechává přijít na dosah. Potom vymrštil pravou ruku.
Robert zařval bolestí. Taktak že stačil uhnout smrtící ráně, směřující ke krční tepně. Hřbet dlaně, tvrdý jako kámen, dopadl na rameno. Cítil, že mu ruka napůl zmrtvěla.
"Henri, ty blázníš," šeptal Robert a pomalu ustupoval ke dveřím na chodbu. "Snad to nějak půjde napravit... Musí to jít napravit...

Donutím doktora, aby..."
Doktor Mölders se smál jako šílenec. Henri Desgraves prudce vykopl pravou nohu. Byl to perfektně provedený kop karate. Robert nebyl připraven. Prolétl zavřenými, mléčným sklem zasklenými dveřmi.
Hlavou narazil do studeného, vyhlazeného kamene. Těžce se zvedl. A pořád jenom ustupoval a sotva se stačil krýt a uhýbat před ranami, které pršely ze všech stran. Pořád ještě v sobě nenacházel odvahu udeřit.
Pak dostal přímý úder na žaludek. Prolétl vzduchem, a když dopadl, uviděl na kamenné dlažbě krev. Zaschlou krev. Jeho krev, která z něho tekla, když ho slámový hromotluk Bischoop vyváděl na poslední vyhlídku.
Vstal. Henri Desgraves se k němu řítil se vztyčenou rukou. Držel v ní nějaký podlouhlý železný předmět. Tyč nebo něco takového. Robert uhnul a poprvé zaútočil. Přehodil Henriho Desgravese přes rameno a vyhodil ho ven z chaty. Vrhl se za ním. Jeho ruce nahmataly teplé hrdlo a prsty začaly konat svou práci. Ale Henri Desgraves byl zkušený rváč... Škrtili se navzájem. Robert cítil palčivou a bodavou bolest v levé paži. Snad to byla zlomenina a přeražená kost se prohlodávala kůží. Ale na to teď neměl čas myslet! Čtyři ruce a dvacet prstů neochabovalo, i když už se plicím pomalu začalo nedostávat vzduchu.

ACHTUNG! PRIVAT-GEBIET! EINTRITT STRENG VERBOTEN! Tabulka byla ošlehána větrem a horskými lijáky, ale černá písmena na žlutém podkladě výhružně svítila.
Madeleine se zdálo, že musí každou chvíli omdlít vyčerpáním. Hlava jí hrozila prasknutím, ve spáncích bolestně pulsoval každý tep krve a plíce jí už dávno vypovídaly poslušnost. Neuvažovala, že na stezku, kterou při výstupu tak úzkostlivě sledovala, musí logicky navazovat i dvířka v ostnatém plotě. Shýbla se a podlezla pod zježeným drátem. Cosi na zádech svištivě zapraskalo, ale Madeleine už dávno přestalo zajímat, má-li plášť o trhlinu víc nebo míň.
Pak se najednou za skalním ostrohem objevila horská louka a v pozadí, přitištěná ke skále, se tyčila z kvádrů postavená budova. Kameny jejích stěn měly stejnou barvu jako skály kolem. Vypadala spíš jako nějaký bunkr, který se omylem dostal až sem, na vrcholky Alp.
Madeleine najednou vykřikla. Potácivě se rozběhla dopředu. Na rovince před budovou ležely dvě zhroucené a bezvládné postavy. Ležely blízko sebe a nehýbaly se. Jak k nim Madeleine dobíhala, poznala, že jedna patří komusi, koho vlasy prozrazovaly už na dálku. Druhý muž byl Robert.
Madeleine vykřikla podruhé. Jedna postava se těžce a potácivě zvedla na nohy.
"Roberte!" zavolala Madeleine potřetí, když už ji od Roberta Hráského dělilo snad jen několik metrů..

... (XXVII) ...
SOUKROMÁ PRACOVNA ředitele hotelu Bellevue Kurta-Heinze Bischoopa už několik dní nevypadala nijak výstavně. Všude se povalovaly přeplněné popelníky, šálky od kávy, fotografie, noviny, stohy úředních dokumentů a také kabáty, saka, kravaty a kdovíco ještě. Telefon se tísnil na psacím stole jako úkropek a už ani nevěděl, jak jeho tichá tajná skrýš vypadá. Soukromý bar byl trochu probraný, ale pořád ještě se v něm dalo hledat a najít. Hrací strojek zahrál německý sentimentální evergreen a kriminální inspektor naplnil dvě skleničky koňakem Hennessy, loktem odsunul stohy papírů na konferenčním nablýskaném stolku, udělal místo pro skleničky, postavil je, pak sesbíral z křesel baloňáky, hodil je na válendu a řekl: "Jsem vám dlužen poslední rozhovor, pane Casteau. Prosím, posaďte se."
Pozvedli sklenky a napili se.
"Prosím, poslouchám," řekl Robert a přehodil nohu přes nohu. Z nejhoršího byl venku, ale přesto ho ještě skoro každý pohyb bolel.
Obvazy a náplasti měl takřka po celém těle. Levou ruku měl v sádře.
"Prohledali jsme všechno, co se prohledat dalo," řekl inspektor, "a našli jsme, co se vůbec najít mohlo. Odposlouchávací zařízení na nejvyšší možné technické úrovni a pro jakéhokoliv hoteliéra téměř nedostupné. Řadu tajných dveří, vchodů a průchodů, podzemní učebny, pokreslené mapy a filmové pásky velice podezřelého a pochybného původu, charakteru a účelu."
Robert mlčel a pokyvoval hlavou.
"V seníku jsme padli na červeného porsche a pod seníkem na kupu bělovlasých mrtvol. Z hotelu tam vedla podzemní chodba."
"To jsem nevěděl," řekl Robert.
"Všechny mrtvoly nesly pečeť vaší ruky a vašich dýk. S výjimkou Nancy Lee a těch dvou, které ve vzteku odpráskl sám Bischoop. Skoro se mi nechce věřit, že jste všechny ostatní zlikvidoval sám..."
"Taky se tomu divím," řekl Robert.
"Nechtěl bych se vám dostat do rukou," řekl inspektor.
Robert se usmál. Trochu hořce.
"Děkuji za uznání. K smrti nerad zabíjím. Nejsem profesionál, pane inspektore. Vždycky potřebuju nějaký opravdu pádný důvod. Vy mi ho nikdy nedáte..."
"Promiňte," řekl inspektor. "Nechtěl jsem se vás dotknout. Velice si vás vážím... Raději budu pokračovat. Nahoře, pod vrcholkem skály jsme objevili podivnou kamennou stavbu a uvnitř - kromě dalších mrtvol, o kterých se už raději nebudu zmiňovat - operační sál, jakým se může pochlubit jen několik specializovaných neurochirurgických klinik ve Švýcarsku. O některých přístrojích se odborníci zatím jen dohadují, k čemu by měly sloužit."
"Omyl, pane inspektore," řekl Robert. "Ty přístroje už kus práce zastaly. Část z nich jsem vyzkoušel na vlastní kůži. Moje štěstí, že ne všechny..."
"Totožnost bělovlasých mužů," pokračoval inspektor po malé chvilce, "totožnost těch nešťastníků se nám nepodařilo zjistit. Kromě jediného, kterého jste nám identifikoval vy sám. Ale Interpol usilovně na jejich vypátrání pracuje. S

personálem hotelu nejlepší zkušenosti také nemáme. Nikdo na sebe pochopitelně nic neprozradil. Každý hrál to svoje - já nic, já muzikant. No - a vedení hotelu už na sebe nic nepoví. Ředitel hotelu zemřel v narkóze a stařec na selhání srdce. Ale je tady ještě jedna možnost. Že otec se synem si vystačili sami, za vydatné pomoci bělovlasých sluhů - a že personál s tím neměl nic společného."
Inspektor se odmlčel, jako by hledal pro druhou hypotézu opodstatnění. Zato Robert se usmál.
"Takže někde uprostřed Alp se dohodl tatínek se synáčkem, kdosi jim dodával živáčky k operacím ... a jinak nikdo nic o ničem nevěděl. Tomu snad ani na vteřinku nevěříte, inspektore... ?"
Policejní úředník pokrčil rameny.
"Já jsem jen obyčejný okresní policista, pane Casteau. Největší případ, který jsme za poslední desetiletí v Sionu měli, bylo vykradení banky. Šli na to nějací Angličané... ale moc to neuměli. Nepovedlo se jim to. To ostatní budou řešit jinde. Možná v Bernu... možná že Interpol - ale o tom dost pochybuju. Vypadá to na politickou záležitost a ta Interpolu nepřísluší."
Robert se upřímně podivil.
"Heinz Mölders po létech vstane z mrtvých - a vy to nazýváte politickou záležitostí? To by to potom s politikou bylo opravdu bídné..." Chvíli bylo mezi oběma ticho. Pak Sionský inspektor pokrčil rameny.
"Je to všechno strašně složité... chápete?"
"Chápu," řekl Robert.
"Abyste rozuměl, pane Casteau. Já vám naprosto věřím. Ale asi to nebudeme moci dokázat."
"Nechci nikomu nic dokazovat," řekl Robert. "Pomstil jsem kamarády a vyrovnal starý dluh. To mi stačí."
Kriminální inspektor vzal do ruky skleničku a smutně, unaveně, ale se zájmem si ji prohlížel proti Světlu.
"Tenhle koňak má barvu jantaru," řekl. "Škoda že jsem ve službě." Ale přesto se s chutí napil.
"Mohu doufat, že se celou historii nebudete snažit rozvíjet v novinách?" zeptal se inspektor vzápětí.
"Sion ani švýcarský turismus nemusí mít strach," odpověděl Robert, "docela dobře si dovedu představit, jak by byli hosté ve vašich hotelích nervózní. Je pan hoteliér bývalý nacista nebo není?"
"Tak strašné to snad nebude - pane Roberte Hráský!"
Robert zvedl oči. Vlastně ho to ani nepřekvapilo.
"Na rozdíl od doktora Mölderse jste se za těch dvacet let ani moc nezměnil," dodal inspektor a vstal. Chvíli se přehraboval ve svých papírech a pak hodil na stůl jakési zažloutlé noviny. Bylo to staré vydání ženevského odpoledníku. Na první straně, pod palcovými titulky, které ohlašovaly zahájení senzačního procesu, bylo sedm fotografií: dvou německých válečných zločinců a pěti korunních svědků.
Robert se na noviny ani nepodíval.
"Ani vesnický policista není tak hloupý... Jenže někdy nestojí za to mlátit hlavou do zdi. Což platí pro Sionského čmuchala, ale neplatí to zřejmě pro vás, kapitáne Roberte Hráský..."
Inspektor se na Roberta dlouze zadíval. Nebylo obtížné v pohledu najít pořádnou dávku obdivu.
"A jak by podle vás měla vypadat verze tohoto případu pro noviny?" zeptal se.
"To ponechám na vás, pane inspektore," odpověděl Robert. "Mohla by začít možná nějak takhle: V noci dne tolikátého a tolikátého zazvonil na Sionské policejní stanici telefon. Anonym hlásil, že v hotelu Bellevue v Zinnalu se pohřešuje barová zpěvačka..."
Dál nemohl. Uviděl před sebou neforemný balík bílého plátna, ze kterého na betonovou podlahu vypadlo nahé dívčí tělo. Nancy Lee, až na modrý pruh, který zůstal na krku po smrtící smyčce, vypadala přesně tak jako v jednu chvíli v té jediné noci, kterou s ní strávil.
"Pokračujte," řekl inspektor. "Ta vaše verze se mi docela zamlouvá."
Robert zavrtěl hlavou.
"Mohl byste mi ještě nalít?" řekl.
Kriminální inspektor vstal a nalil mu pořádnou dávku. Sobě nalil jen trochu - byl ve službě... Řekl:
"Ta barová zpěvačka měla před sebou velkou kariéru."
"Tohle mohu jen těžko posoudit," řekl Robert tiše.
"Včera jí přišel telegram od firmy DEGCA. Soudě podle textu, měli s ní ohromné plány... gramofonové nahrávky, rozhlas, televize... Nejspíš tu byl nějaký Angličan od té firmy, slyšel ji zpívat a řekl si - hergot, to by mohla být hvězda... Takhle to přece v té zpěvácké branži občas chodívá, ne? Nebo si ty dojemné historky vymýšlejí jenom novináři?"
Robert si vzal skleničku a přiložil ji k ústům.
"S tou verzí si nedělejte starosti," řekl inspektor. "K tomu, co jste načal, si přimyslím pokračování, a až si k tomu ještě něco domyslí novináři, vyjde z toho krásná a čtivá báchorka..."
"Máte ještě nějaké přání, inspektore?" zeptal se Robert suše.
"Jedno, ale to je zase jen otázka. Proč jste do toho po více než dvaceti letech zase lezl? Sám říkáte, že nejste profesionál..."
Robert se rozhlédl pracovnou a místo odpovědi cvrnkl do zažloutlých novin, zhruba do místa, kde byla fotografie pěti korunních svědků.
"Jeden tam ještě chybí," dodal nelogicky. Potom se rozloučili.

RECEPČNÍ POKYNUL trochu nejistě rukou a podomek uchopil kufry a křepce s nimi vyběhl z pokoje na chodbu, z chodby do výtahu, z výtahu do haly a z haly na parkoviště aut. Recepční teď prokazoval Robertovi bázlivou úctu a Madeleine - zcela bezostyšně - bezmezný obdiv. Doprovázel je mlčky celou hotelovou prostorou, která se po smrti

pana ředitele Bischoopa začínala podezřele vylidňovat.
"Jsem rád, že to takhle dopadlo," řekl jim, zatímco podomek ukládal kufry do zavazadlového prostoru vozu.
"Ono je to mnohem lepší, když se člověk nemusí pořád bát."
"Mockrát děkujeme," řekla Madeleine trochu strojeně. Zřejmě jí vidina scény, kdy na pana recepčního mířila pistolkou, jen tak z paměti nevymizela.
"A co budete dělat dál? Zůstanete v Zinnalu?"
"Ale kdepak," řekl recepční šťastně, že se má komu svěřit. "Jen co se to tady urovná, odjedu do Bernu a otevřu si bistro. Výborná jídla, pití, no něco delikates..."
Potom mával a mával.
To ráno lanovka na Sorebois nejezdila. Honáci krav si přispali a po ašantových kráskách jako by se zem slehla. Na terase zaměstnanecké chaty se tetelily pestrobarevné slunečníky, ale zrzavá hlava tam nebyla.
Vjeli do ostrých zatáček. Uprostřed kopce mezi Zinnalem a křižovatkou dole v údolí, za lesní cestou ležely v načervenalém jehličí malé olověné kuličky. Pět olověných kulek... Ale kdo by je hledal? A o kus dál, v místě, kde býval vápnem natřený patník, se černala díra. Dolů do propasti vidět nebylo: Madeleine se pro jistotu držela uprostřed vozovky.
"Proč jsi nechtěl, abych se podívala na toho bělovlasého chlapíka, který ležel tam nahoře vedle tebe před tou doktorovou budovou?" zeptala se.
"Proč?" řekl Robert, aby získal čas. V tom čase se mu podařilo jenom zčervenat. Zakryl si tváře rukávem hnědého saka, ale nebylo to ani třeba. Zatáčky byly naštěstí dost divoké, než aby se Madeleine stačila rozhlížet kolem.
"Měl jsem dojem, že bys ten pohled nevydržela."
Madeleine kývla hlavou. Bylo to pro ni odbyté. Ted už zase Robertovi věřila na slovo. Projeli Sionem a za ním už se řeka Rhóna uklidnila a zmohutněla, a dálnice, která se táhla vedle ní, byla široká a rovná. Mezi silnicí a břehem ubíhaly měkké a jednotvárné louky.

... (Epilog) ...
MUŽ V TMAVOMODRÉM tričku, světle šedých kalhotách a hnědé semišové bundě vystoupil na pražském Hlavním nádraží z mezinárodního rychlíku Paříž - Praha a prodíral se davem.
Dalo mu dost práce, než se vymanil z houfu a než našel poštovní úřad.
"Potřeboval bych meziměsto," řekl u telefonní přepážky. "Pilně, prosím vás."
"A kam by to mělo být?" zeptala se telefonistka.
"Kolikátého je dnes?"
"Desátého."
Muž sáhl do náprsní kapsy semišové bundy, vytáhl malý kalendářík a nalistoval v něm měsíc říjen. Každý den byl doplněný nějakým záznamem. U října a u číslice deset byla Třeboň.
"Poštu Třeboň, prosím," řekl muž.
Čekal dost dlouho. Pak mu telefonistka ukázala na dveře kabiny číslo šest. Vstoupil a zavřel za sebou; správně by se mělo rozsvítit stropní světlo, ale nerozsvítilo se. Muž takřka poslepu nahmatal sluchátko. "Pošta Třeboň."
"Tady Robert Hrásky," řekl muž. "Slečno, u vás ve městě by měl být cirkus OTAVA."
"Taky že je," odpověděla pošta Třeboň. "Od včerejška. Na náměstí."
"Je to daleko?"
"Dost. Hned za rohem. Proč?"
"Nemohla byste někoho poslat pro ředitele cirkusu? Je to nutné, prosím vás."
"Moc nutné?"
"Dost," řekl muž.
"Pokusím se" řekla pošta Třeboň. "Dostanu volňáska?"
"Samozřejmě. Třeba dva. To je maličkost."
"Čekejte."
Za tři minuty se ze sluchátka ozvalo:
"Haló, tady Gino..."
"Gino? Buď zdráv, Gino," řekl muž na pražském nádraží. "Tady Robert Hrásky."
Gino hlasitě funěl, ale jinak vůbec nebyl překvapený.
"Jak se máš, Roberte?" zeptal se nijak zvědavě.
"To víš, pořád stejně," odpověděl muž.
"Mě zase bolej nohy," řekl Gino. "Šéf byl zrovna na place. Příde za chvíli. Musí ještě uklidit lvy."
"Díky, Gino."
Pak bylo ticho jak v Praze tak v Třeboni. Gino řekl:
"Haló, Roberte? Jsi tam ještě?"
"Čekám, Gino."
"Šéf už je tady. Tak se měj..."
"Ty taky," řekl muž na pražském nádraží.
Potom se ozval sytý, hluboký hlas.
"Roberte, ty kluku špatná! Tak ty ses přece ozval? To je vod tebe milý, žes nezapomněl na starý kamarády. Kolikrát jsme si mezi sebou říkali, jak se asi v ty Francii máš..."
"Volám z Prahy, šéfe. Před půlhodinou jsem dorazil pařížským rychlíkem."

Chvíli bylo ticho.
"V Praze... ?! Ale Yvona povídala, že se už nevrátíš. Že mi to vzkazuješ. Hned druhej den ráno za mnou přišla a potom se spakovala a vodjela. Dal jsem jí tvou gáži, Roberte. Byla to chyba?"
"Ale ne, šéfe. Udělal jste dobře. Yvona si to zasloužila."
"To jsem si voddech. Jo, vod minulýho tejdna to za tebe táhne jeden čarostřelec. Podvodník, ale lidi to zatím neprokoukli. Parádní číslo to zrovna není, ale když mi slíbil, že bude navíc dělat klauna, plácli jsme si. To víš, není to vono. Ale musel jsem něco podniknout. Stejně jsi chtěl po sezóně vodejít sám..."
"Jasně, šéfe," řekl muž.
"Roberte, a proč vlastně voláš?"
Po chvilce odmlčení muž odpověděl:
"Jen tak, šéfe."
"Nepotřebuješ něco, když ses vrátil?"
"Kdepak, šéfe. Nic. Jenom jsem chtěl vědět, co je u vás novýho a tak..."
"To je vod tebe milý, Roberte. A co jako míníš dělat?"
Muž v pražské budce pokrčil rameny. Chvíli bylo zase ticho.
"Studoval jste někdy zvyky stěhovavejch ptáků, šéfe?" řekl muž pak.
"Ne," řekl šéf. "Co je to za blbej fór?"
"Ale nic, šéfe," řekl muž na pražském nádraží a v té chvíli se mu před očima vybavila dvoupatrová chata s nekrytou terasou kolem dokola. Na terase se tetelily slunečníky, hudebníci, kteří přes léto v té chatě bydleli, hráli žolíky se svými manželkami a jejich děti se hemžily na zelené louce před chatou. Docela stranou stál žlutý slunečník a pod ním muž viděl něco, co vidět nemohl. Trochu ho píchlo u srdce. Pak se vzpamatoval.
"Hergot, šéfe. Málem bych zapomněl. Přece něco chci. Dejte ty žábě u telefonu na večer dva volňásky. A tomu, kdo pro vás došel, taky. To mi snad můžete udělat."
"Že váháš, Roberte, čirou náhodou je mám dokonce v kapse."
"Tak jo," řekl muž v Praze. "Roberte?"
"Copak?"
"Já budu muset končit, Roberte. Voň je totiž Gustav poslední dobou ňák nevrlej. Musím se s ním tejrat každej den."
"Jasně, šéfe. Jen jděte. Díky, že jste přišel."
"Tak na shledanou, Roberte."
"Na shledanou," řekl muž v Praze. Položil sluchátko, vzal kufřík a semišovou bundu a vylezl z kabiny. V tom okamžiku, kdy za sebou zavřel dveře, uvnitř se rozsvítilo světlo. Muž zakroutil hlavou, u telefonní přepážky zaplatil a vysel do nádražní dvorany.
Když uviděl vybledlý neónový nápis RESTAURACE, vešel dovnitř, posadil se ke stolu, když předtím pečlivě sfoukl s bílého ubrusu rozsypaný popel. Opřel se o opěradlo židle a zvědavě se rozhlížel kolem sebe. Objednal si smíchovskou desítku, vypil jednu, druhou, třetí. Vykouřil k tomu šest cigaret, zaplatil a vyšel na ulici. Byl vysoký. Statný. Odřený kufřík v jeho ruce působil dost komicky. Ale nebyl zase tak vysoký, aby mohl hledět lidem přes hlavy a aby se v tom velkoměstském podvečerním hemžení nemohl docela snadno a rychle ztratit.